

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Pontif. Anno V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Concil.
Labb. Tom.
14. pag. 334.
Vide Epist.
Monach. S.
Maronis ad
Hormifiam
Papam Tom.
4. Concil.
Labb. pag.
1451. & Re-
fponfionem
eufde Horm-
ifide Tom.
5. Concil.
Labb. pag.
143.

Pius IV.
Epist. ad
Moylem Ma-
ronit. Pa-
triarch. 1.
Sept. 1562.
Clem. VIII.
ad Sergium
Patriarch.
1. Aug. 1595.
Urban. VIII.
ad Johann.
Patriarch.
30. Aug.
1615.
Clemens XI.
ad Jacobum
Patriarcham,
Epifcopos,
& Maronitas
omnes 29.
Jan. 1721.
Breve SSini
D. N. die 16.
Mar. 1743.
Innoc. III.
Bulla ad Hie-
remiam Ma-
ronitarum
Patriarcham
die 3. Jan.
1715.
Pfal. 79.

CIII.

De Applicatione Missæ Parochialis pro Populo,
Conventualis verò pro Benefactoribus Eccle-
fiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepifco-
pis, cunctisque locorum Ordinariis per
Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

Pontifex Pa-
torales fol-
licitudines
cum Epifco-
pis libenter
comunicat.

CUM semper oblatas Nobis occasiones Apo-
stolica scripta dirigendi ad Fraternitates
Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ No-
stræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter
eluceant; tum verò majori animi alacritate idi-
psum præstamus, quum ad excitandum Frater-
nitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ
disciplinæ in Clero regimini Vestro com-
missio, præsentibus rerum aut temporum condi-
tionibus commovetur. Nec enim impositum
imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum solli-
citudinis onus aliter sustinere Nos posse confi-
dimus, quam si Divini Cultus augmentum, at-
que exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in sin-
gulis Diocessibus custodiam, religiosa vigilan-
tiam Pastorum curæ, identidem inculcando,
commendemus.

De applica-
tione Missæ
Paroch. &
Conv. &c.
plura decre-
ta edita a
Cong. Conc.

§. 1. Hujus porrò Epistolæ ad Vos scribendæ
occasionem Nobis atque argumentum in primis
præbet onus illud, quod omnibus animarum
curam gerentibus incumbit, applicandi Missam
Parochialem pro Populo ipsorum curæ com-

missio; tum etiam applicatio Missæ Conventualis,
quæ pro Benefactoribus in genere faciendæ est
ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarcha-
libus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Colle-
giatis; tum denique debitum psallendi, quo
tenentur Canonici prædictarum Ecclesiarum Cho-
ro assistentes. Cujus quidem argumenti minimè
nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tra-
ctatio est; cumque ea res in hujus Almæ Urbis
Nostræ Congregationibus, & potissimum in Con-
gregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum
S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Inter-
pretum, cujus Secretarii munere olim in mino-
ribus constitutus multos annos perfuncti sumus,
multoties discussa, ac definita fuerit; quoniam
earundem Congregationum Decreta plerumque
circa eam uniformia, & sibi consona prodierint,
eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontifi-
ciam Prædecessorum Nostrorum approbationem
& confirmationem meruerint; minimè tamen
mirandum esset, eorum noticiam ad singulos
quoque Vestrum non adhuc pervenisse. Qua-
propter non modò opportunum, verum etiam
necessarium duximus, Encyclicam hanc Episto-
lam ad Vos scribere, per quam, sublata de-
mum diversarum, in quas Scriptores abierunt,
opinionum varietate, constans hujus Apostoli-
cæ Sedis sententiæ prædictis de rebus cuilibet
innotescat; & Fraternalitibus Vestris quædam
veluti norma, ac regula suppetat, juxta quam
Synodales, aliasque Vestras circa præmissa Con-
stitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum
publicationem Vobis injungimus, dirigere vale-
atis. Eorum verò executionem, dum, jux-
tâ ea, quæ in præsentibus tenenda atque ser-
vanda præscribimus, omni, qua decet, solli-
citudine, ac vigilantia urgere studebitis, mi-
nimè dubitandum Vobis erit, ne Statutorum
Vestrorum implemento obicem, aut moram
asserere valeant recurfus ad hujus Nostræ Cu-
riæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos
omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jube-
mus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras
in singulorum Tribunalium Regestis aservari vo-
lumus, atque ad earum præscriptum, tam ip-
sorum Tribunalium resolutiones, quam de Ve-
stris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes
edituri estis, judicia, exigi & conferri man-
daraus.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus,
Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus ani-
marum applicari debere pro Populo ipsorum
curæ commissio, id, veluti ex Divino præcepto
descendens, a Sacra Tridentina Synodo discrete
exprimitur sess. 23. cap. 1. de Reformat. per hæc
notabilia verba: Cum præcepto Divino manda-
tum sit omnibus, quibus animarum cura commissæ
est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre:
Et quamvis minimè defuerint, qui per inanes,
& frivolas interpretationes hujusmodi obliga-
tionem a Sancta Synodo memoratam de me-
dio tollere, vel saltem extenuare contenderint;
quum tamen relata Concilii verba satis clara
& perspicua sint, quumque prædicta Congre-
gatio ejusdem Concilii interpretationi priva-
tivè præposita, constanter edixerit, eos quibus
animarum cura demandata est, non modò Sa-
crificium Missæ celebrare, sed illius etiam fru-
ctum medium pro Populo sibi commissio appli-
care debere, nec illud pro aliis applicare, aut
pro hujusmodi applicatione elemosynam perci-
pere posse; quodque magis interest, quum hæc
intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis
Pontificibus approbata fuerit, & confirmata;
nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum
superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi,
necnon illius promptam executionem in Vestris
respective Diocessibus omni studio procurare
debeat.

Quibus in-
hærendo,
præsentibus li-
teræ publi-
cantur.

Appellatione
remota, exe-
quendæ.

Applicatio
Missæ Paro-
ch. pro Po-
pulo, Con-
cilii Trid. &
Scdis Ap. de-
cretis san-
cita.

1744.
Sed variis
effugiis de-
clinari soli-
ta.

Etiā Vica-
rii amovibi-
les, & tem-
porarii, ac
Regulares ad
id teneantur.

Non obstan-
te defectu
Congruæ,
aut quacum-
que contra-
ria consue-
tudine.

Diebus tam-
en Festis
de præcepto
dumtaxat.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius in-
nuimus, in minoribus adhuc degentes, munus
Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tri-
dentini Interpretis plures annos obivimus, alio-
que non paucos partim in Anconitanæ Cathedra-
lis, partim in Metropolitanæ Bononiensis,
Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retine-
mus, gubernatione assidue transeimus, non in-
quam Nos latent multiplicis generis effugia, per
qua nonnulli prædictæ obligationis implemen-
tum declinare satagunt, quibusque proinde op-
portune a Nobis est occurrendum.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Con-
cilium, ne Animarum cura negligatur, non uno
in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque
opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum
fructuum assignatione ad eandem curam exercen-
dam eligant ac deputent, uti videre est in *sess. 6.
cap. 2. sess. 7. cap. 5., & 7. sess. 21. cap. 6. sess.
25. cap. 16.*; non raro autem eveniat, ut aliqua
Ecclesiâ Parochiali vacante, Vicarius pariter ad
implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad
novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputa-
ri debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente
sess. 24. cap. 18. de Reform.; nonnulli ex hujus-
modi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obli-
gatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali
curâ penes alium seu alios residente, ipsi actuali
dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad
nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujus-
modi curâ sint additi: ut nihil hic loquamur de
Parochis Regularibus, qui a prædicta applica-
tione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se
ostendunt. Itaque mens Nostra, & sententia est,
sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregatio-
nibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes
& singuli, qui actu Animarum curam exercent,
& non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, ve-
rum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno
verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum
est, atque alii quicumque, etiam specificæ & in-
dividua mentione digni, æque teneantur Missam
Parochialem applicare pro Populo, ut præferat,
ipsorum curâ commisso.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi
obligationis implementum, allegare solent, con-
gruus sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere;
alique denique ad inveteratam consuetudinem
confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque de-
cessoribus suis, per longum tempus, quod im-
memorable affirmant, unquam in usu fuisse.
Nos autem ad præcedentes prædictæ Congre-
gationis Concilii resolutiones nostram approba-
tionem & confirmationem extendimus; & qua-
tenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum
tenore præsentium decernimus & declaramus,
quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum
curam habentes, congruis præfinitis redditibus
destituantur, & quamvis antiquâ seu etiam im-
memorabili consuetudine in ipsorum Diœcesibus,
seu Parochiis obtinuerit, ut Missa pro Po-
pulo non applicaretur, eadem nihilominus om-
nino in posterum ab ipsis debeat applicari.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum
curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo
sibi commisso applicare debere, non ideo statu-
ere volumus, eosdem aut quotidie, aut quo-
tiescumque celebraverint, ad prædictam appli-
cationem pro Populo teneri. Et quidem Sacro-
sancta Tridentina Synodus *sess. 23. cap. 14.* præ-
cipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem die-
bus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum
sacra faciant, si autem curam habuerint anima-
rum, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciant,
Missas celebrent; in pluribus autem Synodalibus
Episcoporum Constitutionibus novimus provide
constitutos, ac designatos esse dies, quibus ani-
marum Pastores Missas celebrare debeant. At
vero Nos id unum in præsentem suscepimus de-

cernendum, quando nimirum iidem pro Popu-
lo celebrare & applicare teneantur; & quam-
vis compertum habeamus id, quod alias a Con-
gregatione Concilii responsum fuit, Parochum
nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie
pro Populo celebrare & applicare debere; eam
verò qui uberioribus hujusmodi redditibus non
gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præsta-
re teneri; quum tamen pariter Nobis perspectæ
sint tum controversiæ super hoc ipso exorta,
nimirum ad quam summam pertingere debeant
Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, &
uberes appellari possint; quoniam pingues mi-
nime habendi sunt redditus, etiam copiosi, qui-
bus tamen multiplicia & gravia sint onera ad-
nexa; tum etiam multorum querelæ adversus
hujusmodi decretum, tamquam plus æquo rigi-
dum, excitatæ, Nobis innotescent; Idcirco op-
portunum censemus Fraternitatibus Vestris de-
clarare. Nobis abundè satisfactum fore, Vobis-
que proinde satis esse posse, dum ii, qui anima-
rum curam exercent, Sacrificium Missæ pro Po-
pulo celebrent atque applicent in Dominicis aliis-
que per annum diebus Festis de Præcepto; quum
prædicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint,
in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini
sess. 5. cap. 2., & sess. 24. cap. 4. quilibet ani-
marum curâ præpositus Populum sibi commissum
salutaribus verbis pascere debet, docendo ea
que scire omnibus necessarium est ad salutem;
iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Syn-
odus statuit, ut moneat Episcopus Populum dili-
genter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse,
ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum
Dei; & quibus Parochi Subditos suos in Doctri-
na Christiana erudire debent, juxta id quod a
prædicto Concilio in citat. *Cap. 4.* Episcopis præ-
cipitur, ut nempe saltem Dominicis, & aliis fe-
stivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei ru-
dimenta, & obedientiam erga Deum & Parentes,
diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri curent.

§. 7. Et quia in nonnullis Diœcesibus nume-
rus dierum Festorum de præcepto, de Aposto-
lica nostra auctoritate & consensu, eatenus est
immutatus, ut nempe in aliquibus Festis Chri-
stifideles & Missam audire & ab operibus servi-
libus abstinere debeant; in aliis verò Populo
permisum sit opera servilia exercere, firma re-
manente obligatione audiendi Missæ Sacrificium;
Nos, ut oborta jam dubitationes circa onus
applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi
diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus
& declaramus, quod etiam iisdem Festis die-
bus, quibus Populus Missæ interesse debet, &
servilibus operibus vacare potest, omnes ani-
marum curam gerentes Missam pro Populo ce-
lebrare & applicare teneantur.

§. 8. Quia verò propria nonnunquam expe-
rientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos
adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas
a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt,
vivere cogantur; eos verò qui, Ecclesiæ Paro-
chiali vacante, ad animarum curam exercen-
dam, sub Vicarii, seu Oeconomi nomine, de-
putantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter
tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, &
pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia,
ægrè ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod
iis quoque non raro evenire solet, qui in ali-
quibus Ecclesiis, habituali cura apud alios ma-
nente, actuali tantum exercitio sunt additi;
proindeque cum istis severè nimis agi videretur,
si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi oc-
casio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam
pro applicatione Missæ recipere: Idcirco Nos
tam istorum, quam illorum inopiam summopere
miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum
est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum
est, omnes & singuli prædicti teneantur diebus

Comprehen-
sis illis, qui-
bus tenetur
Populus Mis-
sam audire.

Facultas cõ-
ceditur dis-
pensandi Pa-
rochos pau-
peres ab ap-
plicatione
pro Populo
diebus Fe-
stis.

Modo in Eccl. Paroch. celebrent, & totidem Missas pro Pop. applicent.

Vicarij temporanei congruis reditibus ad huc effectum providendi.

Eaque de re cum Collegiis C. Ap. agenda.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib., servanda Constitutio Sancti Pii V.

II. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathed. &c., quotidie celebranda, & pro Benefact. in genere applicanda.

festis Missam pro Populo celebrare & applicare; attamen, quod pertinet ad predictos Parochos egentibus, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, ad hoc ut, etiam diebus festis huiusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, liberè & licitè possint & valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, qui a Sacro Tridentino Concilio citat. *sess. 24. cap. 18.*, cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi & constituendi, cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione; vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesie fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua huiusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum prabeatur, pro onere celebrandi & applicandi Missam pro Populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructus ad commodum Camerae Nostrae Apostolicae exiguntur, opportuna Thesaurario Nostrae Generali mandata dirigimus, quae is denunciare non praetermittet peculiaribus dictorum locorum Collegiis; cum quibus Episcopi Ecclesiasticae Nostrae Ditionis, caeterorumque locorum, in quibus, ut praefertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Camerae praedictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quae apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiae Parochialis, ipsorum Ecclesiarum, seu Monasteriorum, Collegiorum, aut Locis Pii olim unitae; quamvis a recol. mem. Praedecessore Nostrae S. Pio Papa V. praefinita fuerit certa pars fructuum huiusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quae incipit: *Ad exequendum*, data Calendis Novembris Anni MDLXXVII. distinctè statuitur; nihilominus ubi praescripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis praedictis assignata reperitur, vel etiam ubi ea, quae ad normam praedictae Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputeretur, propter temporum circumstantias, & signanter pro implendo onere celebrandi & applicandi Missam pro Populo diebus Festis de praepcepto, utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess. 7. cap. 7.*, dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam praedictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fratritatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes & opportunas facultates impertimur; quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quae salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

§. 11. Haec igitur circa Missam Parochialem statuenda, & Fratritatibus Vestris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quae pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus praecipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum

Horae Canonicae debitis modo & forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quae adeo clarae sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perpicua pariter & per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatae, quas omnes Apostolica auctoritate Nostra confirmamus & approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes; ut scilicet Missa Conventualis, quae singulis diebus canitur a Clero praedictarum Ecclesiarum, pro earundem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam Parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commissio, singulis saltem diebus Festis de praepcepto, applicari debere superius declaravimus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminatis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem inveciam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiae Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur & applicatur, factis impletum censetur debitum applicationis Missae Conventualis. Etenim huiusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiae, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sine Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, & Missam Conventualem suis respectivè vicibus celebrant.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supra dictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliqua interdum preces fiunt, vel anniversaria statim diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut imposita obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quae a Lege Ecclesiastica multoties praescripta sunt; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiae saeculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra aetate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiae didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium & singulorum, quorum liberalitate unaquaque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptychis; sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missa Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam praedictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Praesules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent, sacrorum huiusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum & disciplinam orandi pro iis, & sacrificium Missae pro illis offerendi. Atque inde praepceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

§. 15. Quemadmodum verò, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est, varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de praepcepto; ita pariter usitavit quoad applicationem

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

Nec pariter alterius generis preces, vel statuta anniversaria Sacrificia.

Ratio & origo huiusmodi obligationis.

Cujus declinandae plures causae frustra afferuntur.

quoti-

Statuitur
contrariam
consuetudi-
nem, etiam
immemor.,
non suffra-
gari.

Peculiarem
Celebrantis
obligatio-
nem per
alium im-
pendam.

Elemofy-
nam, quae-
nus opus, de-
sumendam
ex massa di-
stributio un-

His deficien-
tibus, oppor-
tuna paupe-
ribus dispen-
satio conce-
datur.

De secunda
& tertia Mis-
sa Conventu-
ali.

Congreg.
Concilii Re-
spoſa.

quotidianam Miſſae Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illae, sic etiam haec posteriores, providè è medio sublatae fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Noſtra approbamus, & confirmamus.

§. 16. Nonnulli liquidem obtentu contrariae consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi perſuaſerunt. Verum jam pluries responſum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quae potius abusus & corruptela dicenda est, nemini suffragari.

§. 17. Alii a Miſſa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Miſſarum onere obſtricti inveniuntur, vel ratione proprii Canoniciatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod inſimul cum Canonicali praebenda obtinent; vel quia, praeter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exercent, dum Miſſam Conventualem canunt diebus festis de praeccepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eandem pro Ecclesiae Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis praedictis, ut Miſſam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiae Benefactoribus in genere applicant; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Miſſam applicare tenentur, alterum substituunt, qui ipsorum loco Miſſam hujusmodi celebret, applicetque.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Miſſa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebratur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus aequum videtur pro Miſſae celebratione omni elemofyna carere, quae unde defumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea defumatur ex Massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quae, ob detractam elemofynam quotidianam pro Miſſa Conventuali, ad nihilum ferè redactae, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiae praestandi. Tridentina quidem Synodus *sess. 24. cap. 15.* opportunas rationes ostendit, quibus Canonicali Praebendarum inopia valeat provideri. Si verò designatam a Concilio viam, ut ferè evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica, a Praedecessoribus Noſtris eidem imparita, & à Nobis etiam praesentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Miſſae Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad festos tantummodo dies reducere.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis inunctum reperitur, ut quotidie Miſſa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternalitibus Vestris custodiam commendamus, praescribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Miſſae Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Miſſam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum superest, an eorundem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestrae respectivè subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Miſſas, si plures, ut praesertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicant.

§. 21. Hujusmodi quaestio ab aliquibus ex

Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictae Congregationi Venerabilium Fratrum Noſtrorum Concilii Tridentini Interpretum propolita est. Jamque ante illius propolitionem comperit fuerat, aliis ab eadem Congregatione responſum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Miſſam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenda Canoniciatum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiae pauperibus non ageretur.

§. 22. Verum quum hanc definiendam quaestionis regulam apud praedictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probè noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Noſtro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus; laudandos nempe, & confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Miſſam pro Benefactoribus in genere applicant; qui verò idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundae, tertiaeque Miſſae Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiae Benefactorum in genere non obliviscantur.

§. 23. Huic demum Epistolae noſtrae finem imponentes, Fraternalitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam & vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, praeter devotam celebrationem, debitamque applicationem Miſſae Conventualis, Horae Canonicae non praepropere, sed exactè, pausa nempe interpolata, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro praesentes assistunt, licet ipsi sibi silentium impendant, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce verò opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratae consuetudines, statuta peculiaris, aut etiam praesensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess. 24. cap. 12.*, loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro interesse debent, unum eorum officii esse dicat, in Choro ad psallendum instructo, *Hymnis & Canticis Dei nomen reverenter, distinctè, devotèque laudare*; quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eodem modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptae in universa Ecclesia disciplinae paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi praepolita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, & improbara; quamvis praesumptis consuetudinibus, aliisque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Noſtrae Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperitur à pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minimè Nobis comperitum est, quo peculiari titulo suffulti perſuaſum habeant unius vel alterius Ecclesiae Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assistentiam, absque Divinae Psalmodiae Cantu. Verum, nili illis praesto sit Apostolicum non praesumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigen-

Pontifex ab-
solvit ab ap-
plicat. secun-
de, & tertia
Miſſae, nisi
aliud usu re-
ceptum.

III.
Commendat
exactam in
Choro psal-
lendi ratio-
nem.

Declarat,
etiam Cano-
nicos ubique
teneri ad
psallendum.

Nec suffra-
gari praesum-
pta privile-
gia, aut con-
suetudines.

1744.

Privilegium sive Indultum; jure ac merito vendendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minimè suos faciant, & consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ad ipsius Dei cultum proximè spectat, abusus & corruptelas, quas arguendo & increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse & confirmasse inveniamur. Interea Fratritatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissimè impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 19.
Aug. 1744.

CIV.

Commendarum Militiæ SS. Mauriti, & Lazari, faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

FRUCTUOSA Militarium Equestrum Ordinum instituta frequenter experti non minus Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quàm universi per Christianum ejus Literas Reges, & Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam & communem Catholicæ Ecclesiæ utilitatem sæpe patrata, in id certatim curas & studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eisdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, & jugi ipsorum stabilitati, & splendidiori dignitati, & assiduis incrementis consulerent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhaerentes, non præmittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostre favorem, prædictorum Ordinum utilitates & commoda augeri posse intelligimus.

Pius V. concedit, Beneficia de jur. rep. laic. in Commendis Militiæ Sancti Lazari erigi posse.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Prædecessor Noster per suam perpetuè valituram Constitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiæ Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXVII. septimo Kalendas Februarii, Pontificatus sui Anno Primo, inter cetera, quæ pro tempore existentis Magno Magistro Militiæ prædictæ asseruit privilegia, et etiam perpetuè eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jure patronatus Laicorum ex fundatione & dotatione existentia, & personale servitium in Cathedralibus & Collegiatis non requirentia, (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum jribus eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, & Auditore Causarum Curie Camera Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, legitime constaret, & sine præjudicio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis & Militiæ perpetuè erigere &

instituire, dictæque suæ Militiæ perpetuè incorporare, applicare, & appropriare, ac illarum Fundatoribus, & Dotatoribus Jus Patronatus & præsentandi dicto Magistro & Conventui ejusdem Militiæ, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Præceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, & Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuè præservare, seu etiam reservare, & concedere, & sic a Patronis præsentatos, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, minimè requisito Ordinariorum Locorum, & quorumvis aliorum consensu, in illis instituire, ac aliàs illa conferre, & de eis providere possent: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiam si dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, & institutionis Præceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, & illarum incorporationis, applicationis, & appropriationis, necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consistenter, infra quatuor, si verò ultra Montes, infra sex menses, à die quo factæ fuissent, à Sede Apostolica impetrari deberet, aliàs illæ, & inde sequuta quæcumque, nulla, & irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, & ab eadem Sede impetrari possent.

§. 2. Postmodum verò Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor Noster, per quadam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sextodecimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauriti Martyris, & sub Regula Cisterciensi, per univèrsam Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, & Militum Conventus in Sabaudia perpetuè esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiæ S. Mauriti dignitatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret, certis modo, & forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuè instituit, Magistratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudia Duci, ejusque Successoribus omnibus Sabaudia Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attribuit, eadem Apostolica auctoritate concessit, & assignavit.

§. 3. Cui quidem Militia S. Mauriti à se ita erecta, & constituta idem deinceps Gregorius Prædecessor, rationabilibus causis, & præcongnitis Ecclesiæ Dei & Christianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Litteras incipientes, *Pro commissa*, Idibus Novembris ejusdem Anni editas, supradictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, & quibuscumque illius Prioratibus, Præceptoris, Hospitalibus, & aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, & Bonis, jribus, & actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, & pertinentiis quibuscumque ad eandem spectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, & ubicumque essent, salvis tamen, & exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, & incorporavit; itaut utraque Militia sic, ut præfertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauriti & Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, & pro tempore existens Sabaudia Dux, Militiæ Sanctorum Mauriti & Lazari Magister perpetuo esset, & appellaretur.

§. 4. Demum recol. mem. Clemens Papa VIII. similiter Prædecessor Noster Anno Domini MDCLII. per suas sub Annulo Piscatoris die nona

1744.

Militia Sancti Mauriti a Greg. XIII. instituta.

Ab eodem univertur Militiæ S. Lazari.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum commenda.

Sep-

1744.
nacionePri-
vilegorum.

Septembris expeditas Litteras, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, Unionem de Militia S. Lazari Militiae S. Mauritii hujusmodi a dicto Gregorio Praedecessore, ut praefertur, factam, pari quoque Apostolica Auctoritate confirmavit, & catenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel accessorie, sed ambae invicem aequè principaliter, cum suis respectivè privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, praerogativis, praeminentiis, facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, concessionibus, & gratis quibuscumque perpetuò unitæ conferentur, ac ipsarum pro tempore existens Magnus Magister, earumque Conventus Priores, Praeceptores, Milites, Fratres, & Personae, tum etiam Ecclesiae, Domus, Hospitalia, Prioratus, Praeceptoriae, Loca, Membra, Res, & Bona, illis omnibus & singulis privilegiis, indultis, concessionibus, aliisque praemissis, eorumque usufructu, commodo, & possessione uti, frui, potiri, & gaudere possent, & deberent aequè pariter, absque ulla proferat differentia & distinctione, in omnibus & per omnia, perinde ac si ab exordio institutionis Hospitalis & Militiae S. Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii instituta, & ambae invicem, ac aequè principaliter, & conformi regula, observantia, disciplina, eisdemque legibus, & institutis unitæ, ac privilegia, exemptiones, Indulta, & alia praemissa utrique Militiae specificè, nominatim, conjunctim, indistinctè, & expressè concessa & elargita fuissent: prout in singulis Pii, Gregorii, & Clementis Praedecessorum praedictorum memoratis Litteris latius, & uberius continetur.

Difficultas
erigendi
Commendas
juxta formam à S. Pio
praescriptam.

§. 5. Nuper verò pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniae Regis Illustris, ac Sabaudiae Ducis, & praedictae Militiae Sanctorum Mauritii & Lazari Magni Magistri, Nobis significatum est, supra dictam facultatem Magno Magistro hujusmodi a S. Pio V. Praedecessore praedicto attributam, ut scilicet Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae, juxta formam in laudatis ejusdem S. Pii Praedecessoris Litteris praescriptam, erigere valeat, nunquam ferè ad effectum perducere, & inanem ut plurimum, atque frustraneam manere: Idque ea potissimum de causa, quod ad faciendas in Romana Curia probationes super juribus eorundem Patronorum Laicorum, erectionibus hujusmodi consentientium, (quae scilicet jura eisdem Patronis ex fundatione, & dotatione competere, & quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, & Auditore Causarum Curiae Camerae Apostolicae, vocatis interesse habentibus, secundum praedictam S. Pii Praedecessoris ordinationem, legitimè constare debet), adeò graves expensae ob locorum distantiam plerumque subeundae essent, praesertim in casibus, in quibus oppositores insurgere, & lites desuper in eadem Urbe nostra contestare contingeret; ut per hoc hujusmodi Patronorum animos a voluntate & proposito novas Commendas ejusdem Militiae de Beneficiis hujusmodi erigendi, retrahi & alienari dignoscatur. Proptereaque ex parte ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, ac Sabaudiae Ducis, & Militiae praedictae Magni Magistri, Nobis humiliter supplicatum fuit, ut ejusdem Militiae Sanctorum Mauritii & Lazari commodis & incrementis uberius consulere vellemus, eaque de causa statueret, ut in posterum publica hujusmodi documenta pro verificatione Jurepatronatus, & ad docendum illud ex fundatione, & dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni simpli-

Summarium
precum Pon-
tificis exhibi-
tarum.

cium Beneficiorum Ecclesiasticorum hujusmodi in Commendas praedictae Militiae conferre voluerint, de caetero in partibus coram Nostro & Sedis Apostolicae Nuntio apud ipsum Carolum Emmanuelem Regem, seu pro tempore existentem praedictae Militiae Magnum Magistrum, commorante, vel alio, seu aliis, ut infra, profertur, & ab illis respectivè recipi valeant & admitti, aliaque circa Apostolicam erectionum hujusmodi confirmationem distinctius constituere de benignitate Apostolica dignemur.

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, Sabaudiae Ducis, & Militiae praedictae Magni Magistri votis obsecundare, ac ipsius Militiae utilitates promovere cupientes, dictamque concessionem Magno Magistro praedictae Militiae S. Lazari a S. Pio V. Praedecessore, ut praefertur, factam, super facultate erigendi hujusmodi Simplicia Beneficia Ecclesiastica de Jurepatronatus Laicorum existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ejusdem Militiae, accedente Patronorum consensu, & alias juxta formam, continentiam, & tenorem praedictae Constitutionis dicti S. Pii Praedecessoris, ac sub eisdem clausulis, cautelis, limitationibus, & obligationibus in eadem Constitutione contentis & expressis, quas praesentibus Nostri Litteris pro appolitis & repetitis haberi & censi volumus, praeterquam in iis, quae praesentibus adversari conspiciantur, pari Apostolica auctoritate approbantes, & confirmantes; necnon, attentis unione, annexione, & incorporatione utriusque Militiae praedictae, per eosdem Gregorium, & Clementem Praedecessores, ut praefertur, factis, hujusmodi concessionem, & facultatem, etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus sit, specialiter & expressè extendentes, & ampliantes; supplicationibus praedictis inclinatis, quibuscumque Patronis Laicis, quaecumque, quotcumque, & qualiacumque Simplicia Beneficia Ecclesiastica de eorum respectivè Jurepatronatus laicali ex fundatione & dotatione existentia, & personale servitium in Cathedralibus, & Collegiatis Ecclesiis non requirentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae Sanctorum Mauritii & Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, & pro tempore existentem Sabaudiae Ducem, & Magnum Magistrum ejusdem Militiae Sanctorum Mauritii & Lazari, in vim facultatis praedictae erigi & institui cupientibus & proponentibus, aut erectioni & institutioni hujusmodi consentire volentibus, ut ipsi in posterum de eorum juribus, eis, ut praefertur, ex fundatione & dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apostolicae Nuntio apud Carissimum in Christo Filium Nostrium Carolum Emmanuelem Sardiniae Regem praedictum, ejusdemque in Ducatu Sabaudiae, & Magno Militiae praedictae Magistratu Successores, pro tempore commorante, eoque absente, coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinensi, ambobus verò deficientibus, coram viciniori Episcopo, ad praemissorum effectum, docere & constare facere liberè & licitè possint & valeant, dicta Apostolica Auctoritate, earundem tenore praesentium, perpetuò concedimus & indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicae Nuntio, & Taurinensi Archiepiscopo, & Episcopo viciniori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, & Auditori Causarum Curiae Camerae Apostolicae praedictis, quoad hoc subrogamus, per easdem praesentes committimus & mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non existente, Archiepiscopus praedictus, ambobus autem deficientibus, ipse vicinior Episcopus, documenta, & probationes hujusmodi

1744.

Pontifex
praefatam
concessio-
nem, unio-
nem, & Pri-
vil. commu-
nicationem
confirmat.

Indulget
probationes
in partibus
expleri. cor-
am Nuntio
Apostolico,
five &c.

1744.

respectivè recipiant, & admittant; Eisque ad præmissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, & auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, & qualitate Jurispatronatus hujusmodi, ejusdemque competentia, opportuna decreta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractæ, quilibet eorum intra quatuor ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

Et erectiones commendarum confirmari per Litteras in forma Brevis, five per Decretum.

§. 7. Ubi verò supradictæ Militiæ Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Præceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiæ prædictæ incorporationes, & applicationes, necnon, juxta hujusmodi Judicium a Nobis, ut præfertur, delegatorum & deputatorum, decreta, five sententias, ad jurium patronatus, & præsentandi præservationes, seu etiam reservationes, & concessiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia hujusmodi citra Montes confliterint, si verò ultra Montes, infra sex Menses à die quo illæ factæ fuerint, præmissorum omnium confirmatio à Sede Apostolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Litteras Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus & indulgemus: Utque eà demum obtenta, sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi obtineant, cessu vel decessu, tunc, & non antea, supradictæ Militiæ Magnus Magister, ad Commendarum, seu Præceptoriarum, Cappellarum, Ecclesiarum hujusmodi collationes, & provisiones, atque eorum, qui à Patronis prædictis præsentati fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, valeat devenire.

Clausula salutaris.

§. 8. Decernentes easdem præsentantes, & in eis contenta hujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quocumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut concedi nullo unquam tempore posse, nec sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus etiam à Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore emanatis comprehendere, sed semper & omnino ab illis excepta, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum restituta, reposita, & plenarie reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per prædictum Carolum Emmanuelem, & pro tempore existentem Ducem & Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, & efficacia fore & esse, ac suos plenarios & integros effectus sortiri, & perpetuò obtinere.

Decretum irritans.

§. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, & Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Rom. Eccl. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios in quavis causa, & instantia judicari, & definiti debere, irritumque & inane, si fecus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 10. Non obstantibus prædicta ejusdem Pii Prædecessoris, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Militiæ prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, quibusvis Con-

ventibus, Militibus, & Personis utriusque Militiæ hujusmodi, sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, etiam de illis, ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum infererentur, præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis aliis in tuo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum specialiter, & expressè derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

1744.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorè Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat die 13. Aug. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
L. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.

Ut in Civitate Senogallienfi tempore Nundinarum diebus Feltis de Præcepto à servilibus Operibus ablineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, & ampliantur.

CV;

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

PATERNÆ charitatis officium, quo Christiani fideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandæ spirituali in primis, ac deinde temporalis etiam, quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quæ ad Subditarum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apostolicæ Civitatum publicum, & privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Equitatis enim ratio, & justitiæ rectitudo postulat, ut qui sub temporalis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ dominio positi ac degentes, superna dispensatione paritatis Nostræ regimini, & gubernio temporalis concediti sunt, & a Nostra Pastoralis sollicitudine bona non solum, quæ ad salutem animarum, sed etiam, quæ ad subsidium, & opem hujus mortalium vitæ sustentandæ interserviunt, certa ac firma fiducia sibi pollicentur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam, quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spirituali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes facti, in uberium necessarium copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones statanter persolvant.

Proemium.

§. 1. Jamdudum, & ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogallienfi celebres

Causæ edent de Constitutionis.

Nun-

1744.

Nundinae per octo dies ante festum Sanctae Mariae Magdalenae, & quatuor subsequentes, magno hominum concursu ex remotis & longinquis Europae, atque Asiae partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem intra illorum dierum spatium dies festi unus, aut alterius Dominicæ mensis Julii, & Sancti Jacobi Apostoli, & Sanctae Annæ incidere soleant, non sine animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christianifideles in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, & Catholicae Ecclesiae præceptorum immemores, & turpi lucro, animarum suarum salute posthabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, & commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, & Judæorum admiratione, occupati sunt.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis sollicitudinis munere, tam pernicioso abusui, & gravi malo opportunum remedium asserre, & detestandam hanc abominationem e medio dilectæ Nobis Civitatis Nostræ auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, & perpetuitati jussum, & privilegiorum ejusdem Civitatis, ejusque; ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere: Motu proprio, ex certa scientia, & plenitudine potestatis, hac Nostrâ in perpetuum validâ sanctione decernimus ac constituimus, & Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in præfata nostra Civitate de more haberi volumus, festi dies piæ sanctæque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christianifidelibus colantur, Officiæ; ac Tabernæ claudantur, nullaque publicè exercentur commercia, stipulerentque contractus, neque alia omnia fiant, quæ in cæteris anni festis diebus a Christianifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missarum solemnitas fieri, & Vesperarum Divina Officia celebrari, & prædicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimæ tertiæ usque ad meridiem, post meridiem verò ab hora viceßima prima diei usque ad occasum Solis; & per totum dictum temporis spatium omnes Christianifideles ab operibus servilibus, ad quæ peragenda nulla necessitas cogit, omnino ablineant, sed ab omni terrena cura, & temporali sollicitudine liberi & vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosactæ Missæ Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint; quin etiam exhortantur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, & per totum festum diem, quoad fieri potest, se exercent in iis officiis, quæ Christianam pietatem continent, & comitantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, & Ecclesie præcepta contempnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, & singulis subiciantur poenis, ac censuris aliis a Nobis, nostrisque Prædecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

§. 3. Deinde verò ne ex hac Constitutione, & provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati prædictæ, aliisque ditionis nostræ, & Status Ecclesiastici populis præjudicium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, præfatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, præter solitos & consuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinae prædictæ

in Civitate nostra Senogallienfi de more celebrentur per octo dies ante festum Sanctae Mariae Magdalenae, & insuper per novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti: & ulterius ad pleniorum præmissorum effectum, & hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostræ executionem, omnia & singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Prædecessoribus, præsertim Urbano VIII., & Innocentio X., quorum tenores hinc nostris præsentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, & expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, & a præfata Civitate nostra Senogallienfi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi præfato tempore Nundinas prædictas, tenore præsentium, non ad ullius petitionis instantiam, sed motu proprio, scientia, & potestate pari, confirmamus ac roboramus, eisque perpetuæ & inviolabilis firmitatis robur, & Apostolicae confirmationis munimen adjicimus.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter nostros Subditos, & externos Mercatores, qui ex diversis, & distantibus regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, & communem vitæ usum utilibus & necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia & ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum comœtium, accessum, ac recessum, & promissam sub fide publica securitatem omnibus & singulis ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogallienfi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eodem modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

§. 5. Decernentes hic, & non aliter in præfatis omnibus, & singulis ceteris, ac per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Camera Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, & ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, etiam de Latere Legatos, præsertim Status Nostræ Urbini, & quovis alios quacumque auctoritate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cui-libet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere; & irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Legibus Imperialibus, & Municipalibus, & quatenus opus sit, Nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure questio non tollendo, ac recolenda memoriæ Cuius Papæ IV. etiam Prædecessoris Nostræ Constitutione de gratis quaecumque interesse Camerae Apostolicæ concernentibus in eadem Camera præsentandis, & registrandis, itaut præfentes Literæ, etiam in eadem Camera nullo unquam tempore præsententur & registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant: necnon quibuscumque, & quavis firmitate aliâ roboratis Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, & innovatis;

1744.

Confirmatur privilegia Nundinarum

Cum extensione ad dies adjectos.

Decretum irritans.

Clausula derogatorie.

Dies festos tempore Nundinarum servari præcipitur.

Nedum abstinendo a servilibus operibus.

Sed Christianæ pietatis exercitiis vacando.

Panæ contra inobedientes.

Ne detrimentum ex hoc irrogatur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

1744.

Quibus omnibus, & singulis, eorum omnium & singulorum tenores presentibus ac terminis, & sufficienter expressis, & de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis.

§. 7. Ceterum, quia nimis difficile foret praesentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel offensae.

Sanctio penal.

§. 8. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentate praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat die 24. Augusti.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae milleesimo septingentesimo quadagesimo quarto, nono Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 3. Septembris ejusdem Anni.

Confirmatio Privilegiorum, Indultorum, & Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium; & de eorum muneribus; cum nonnullis definitionibus & Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procedimus.

INTER conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque constatur, & quorum aliqui progerendo universae Ecclesiae Catholicae regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem humilitati Nostrae concedito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue praestant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quae ad Nostram hanc Urbem & Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium iuribus & causis suslinendis, defendendis, agendis, scientiam suam atque labores impendant; provida Praedecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex praclaris compositum virtute ac doctrina Viris; quibus, propter scientiae praestantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum coetu delectis, singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice; in Supremo Justitiae Solio, adstantibus Venerabilibus Fratibus suis S. R. E. Cardinalibus, solemniter confidente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleraeque olim gravioris momenti causae, ad Apostolicae Sedis iudicium ex omni parte delatae, discutiebantur; & plures adhuc vel examinantur, vel, si illae extra

Romana Curia pluribus pro vario munere Ordinis constituta.

Inter quos extat illustre Advocatorum Consistorialium Collegium.

Gravissimis exercendis muneribus addictum.

Consistorium agitatae ac discussae jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum praedictorum Collegium, singulareque personae vertentibus annis eidem adscriptae, industriam atque operam suam praefatis Praedecessoribus Nostris ita probarunt, ut & gravissimum munus, quae ad retinendam sanctorum iudiciorum religionem, ad Apostolicae Sedis iura tuenda & conservanda, ad calamitosorum salutem & defensionem, ac promovendam Juris & bonarum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulati, & cohonestari meruerint.

1744.

Et amplissimis privilegiis cumulatum.

Quae tamen ex variis relationibus causis interturbata fuere.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia, eximius ipsorum meritis elargita, alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usura, optimo jure eidem acquista esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionem vetustatem, incertis videantur principiis & originibus innixa; aliorum denique usum & quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus interturbari & laesactari contigerit; optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta, eademque inviolabili Apostolicae auctoritatis robore munita, & ipsius Collegii splendori ac dignitati, & juri ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. recordat. Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, & validum ad studia laborumque Nostris in Apostolicae Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera & praemia adipiscenda occasionem extitisse, non sine iucunditate & grati animi sensu nobiscum recolimus, & palam profiteamur: cum jam eidem Collegio peculiariter quaedam Indulta & Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostrae erga praedictum Collegium existimationis & benevolentiae argumentum, eadem Indulta, & Privilegia tam a Nobis, ut praesertur, tributa, quam alia, quorum concessionem diversis Praedecessorum Nostrorum Literis consignatae reperiantur, vel quae ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica Nostra Auctoritate firmata & roborata, atque etiam, sicuti opus fuit, declarata & ampliata, praesentibus Nostris Literis perpetuo validitatis comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulae Nostrae Consistorialis Advocatos, eorumque Collegium praedictum amplioris gratiae favore prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis & poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes & absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, & Advocatorum praedictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatas petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, & ex certa scientia, deque Apostolica potestatis plenitudine, omnia infra scripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, praerogativas, & praerogativas ipsi Collegio earundem tenore praesentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus, & innovamus, eaque

Pontifex, qui in dicto Collegio locum obtinuit, Privilegia praefata in unum colligere, asserere, & augere statuit.

Alte Ferrara

Alte Neap

Ideo omnia Privilegia, Jura &c. in amplissima forma confirmat, & ut infra statuit.

1744.

II.
Generalia
circa Colle-
gii statum.Quod ex
duodecim
Viris constet.Inter quos
veteri Civi-
tatis Bono-
niensis prae-
rogativa, uni ex
ejus Civibus
semper locus
sit.Alter locus
Civi Medio-
lansis affig-
mandus.Alter Civi-
Ferrariensi.Alter Civi-
Neapolitano.

novo Apostolicae Nostrae Auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque facimus.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Praedecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis praefinitum, iis modo & forma, quibus ad haec usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, & stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegio antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine & juribus fruatur; reliqui vero quinque, Juniores & Supranumerum nuncupari & haberi pergant. Siqui vero ex Pontificia dispensatione, iustis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quae reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, & quousque successioni locus factus non fuerit, in sua voce, quam emolumentis in Collegio careant.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure, obtinuit & gaudet, ut uni semper ex ipsis Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis & Universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, saeculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua praecedentium temporum barbarie miserè jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatum, proprias veluti fixisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius vero locus hujusmodi a fel. record. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo sexagesimo, octavo Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanens. quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici praesentatis, seu nominatis. Item rec. mem. Clemens Papa VIII. & Paulus Papa V. alium locum in praedicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, eidem perpetuo assignaverunt, ac pro tempore concedi voluerunt; quam sanè concessionem cumulavit pia mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentissimi viginti quinti, dum Civitati nostrae tunc suae Ferrariensi per easdem Literas indulgit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus verè originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariae spectaret, pro tempore concedi, & assignari deberet. Aliumque pariter locum in praedicto Collegio ex Apostolica concessione fel. record. Innocentii Papae XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus praedictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novembris anni millesimi sexcentissimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulgit, ut occurrente pro tempore praedicti loci sic eis, ut praesentur, concessi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existentem nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi Advocati Consistorialis munus praereligeret & assignaret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, & Innocentii Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

§. 4. Quae quidem omnia praedictis Civitati-

bus, Collegiis, seu Universitatibus, vel à Praedecessoribus nostris, ut praesentur, expressè concessa, vel antiquae consuetudinis jure acquiritur, Indulta, & Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta praescriptas respectivè formas electus, in praedictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio & Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, & confirmamus, &, quatenus opus sit, innovamus, & tanquam ex integro praesentium tenore concedimus & indulgemus.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium praedictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanae Curiae coetu eligantur, qui vel Almae Urbis nostrae, vel alterius Civitatis Apostolicae Sedis Ditioni in temporalibus subiectae, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinae, experientiae, natalium, aliisque requisitis dotibus & qualitatibus praediti sint: Ita tamen, ut quando-cumque locus aliquis vacaverit in praedicto Collegio, qui Civibus alicujus ex praedictis Civitatibus additus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, & notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanae, ut praesentur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticae Ditionis, Cives existant, quosque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existentem exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulae suae Consistorialis Advocatum eligeret ac deputabit; Atque ita in posterum servari mandamus, non obstantem fel. record. Praedecessoris Nostri Clementis Papae XII. Decreto, edito in Consistorio secreto diei vigesima secundae Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam praescripsit; cujus Decreti tenorem pro praesentibus inserto, ac de verbo ad verbum expressè habentes, eidem in hac parte, motu, scientia & potestatis plenitudine paribus, expressè derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, & annullamus, ac pro cassato, irritato, & annullato in posterum haberi volumus, & jubemus.

§. 6. Collatum verò semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneae dimissionis, aut juridicae privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi si per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiae onere eidem adnexo, aut ad Cardinalatus dignitatem.

§. 7. Electis autem, juxta formam à Nobis supra praescriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minimè liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quae in eorum admissionibus de more peragenda sunt, quaeque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo favente, à Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorundem electione schedulam, Motus proprii nuncupatam, in Collegio praesentaverint. Coadjutores vero eandem antianitatem desument ab eo die, quo, post praedictas omnes functiones expletas, antianitatem praedictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, & obtinuerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, & Successoribus nostris placuerit, approbandum & confirmandum. Quae omnia in eum finem expressè disposita sunt, ut

1744.

Reliqui, ex
Romanae Curiae Advocatis Civibus Romanis, vel alterius Civitatis ditionis Ecclesiasticae adunantur.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut praesentur affecta.

Quando collatum munus vacet.

Jus Antianitatis inter ipsos, à quo tempore computari debeat.

1744.

liquido appareat quibusnam in occurrentibus optionis calibus debeat locus inter septem Seniores, seu Participantes, & cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus.

Decanatus, à quibus optari possit.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inherendo decretis aliis ab ipso Collegio conditis, neque à Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque à Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episcopali caractere insigniti, vel aliis inter Curie nostrae Praelatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia praesentes, & non Praelatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia praesentes, vel Episcopatum, vel Praelatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo, muneribusque fruatur; donec in septenarium Participantium numerum subingrediatur aliquis non Praelatus, ad quem Decanatus huiusmodi Officium iure deferatur.

III. Privilegiorum & iurium series.

§. 9. Ex privilegiis vero seu praerogativis, quibus huiusmodi Advocatorum Consistorialium nobilis Ordo, ex concessione Praedecessorum Nostrorum, & veteri consuetudine fruatur; nostraque demum voluntate in posterum gaudere debet, alia pertinent ad ipsius Ordinis decora & ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quae eidem Collegio privatim sunt demandata. Cum enim praedicti Aulae nostrae Consistorialis Advocati veri sint, & indubitati nostri, & Romani pro tempore Pontificis Familiares, & continui Commentales, neque porro ad instar aliorum familiarium huiusmodi, sed pariformiter & aequè principaliter cum aliis Familiaribus & Commentalibus praedictis habeantur, & haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra & Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in eisdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, nec non occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, & Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiae Aulae Praelatis, & Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanae, vel alterius Curiae Caesarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanae, quam alterius cuiuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus, honoris & dignitatis praerogativa praecellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, & quocumque officio, seu dignitate praestantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt; & tam in Cappellis, quam in Consistoriis, & Pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitatibus, ceterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulae tam secretae, quam honoris nuncupatae, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Cappellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis; prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; & nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, praesentium tenore mandamus atque statuimus. Eademque Cappellas, & Functiones omnes praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, & Ceras benedictas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate & qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas praedicationes verbi Dei, quae statim temporibus in Palatio nostro habentur, una cum Praelatis Romanae Curiae,

Quem locum tenere debent in Functionibus.

aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus & iubemus.

1744.

Item in Cappellis Pontificiis.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Cappellis, quae in Basilica nostra Vaticana celebrantur, haecenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontifici Soli gradu, infra Almae Urbis nostrae Conservatores, idem in posterum in praedictis, aliisque Cappellis, quae pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Cappellae in Pontificiis nostrarum Aedium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis & locis eodem ordine disponantur, quo in praedictis Aedium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem & ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubicularis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi & assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab eisdem scamni, seu sedilis usu & possessione à nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adit dilectorum Filiorum utriusque Signaturae nostrae Referendariorum, quibus huiusmodi honorem private concessum esse dignoscitur, huiusmodi numerum, praesente Pontifice, ab ipsius Cubicularis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis eisdem Cubicularis, honoris nuncupatis; eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

Ius deferendi Baldachnum in Processionibus Pontificiis certis in casibus.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eodem Aulae Nostrae Consistorialis Advocatis, seu tanquam praesentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tanquam de Legati Apostolicae Sedis comitatu, vel etiam tanquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum & sessionem habere contingat; eisdem omnino praesentias, ac praerogativas tam respectu Officiorum Romanae Curiae, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostris, atque in Romana Curia, & Urbe obtinere solent.

Ipsorum praesentia in Conciliis.

§. 12. Habitus porro formam eisdem usitatam Advocati praedicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque solemnioribus Functionibus, Cappellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus; laneam scilicet talarum Cappam, coloris violacei, rubris undequaque futuris fuscitatis, & Holoferico rubro suffuturam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, à tergo vero proluxiori, Holoferico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus æstivo tempore, hyemali autem armellinis pelibus respective suffuto, coque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, & in altera die, qua novus Pontifex Constantinianae Lateranensis Basilicae possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, lausaque omnia novo Pontifici de Caelo adprecanda, praesente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero eisdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transverse induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collum autem supra Pluviale Capputum de more deferant; Extra vero praedictas functiones, usulem gestationem Vellis Talaris nigri coloris, cum si-

Varij habitus delatio iuxta varietatem functionum eisdem confirmatur cum privativa.

mili

1744.

mili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio private concessam, approbamus & confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus & Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Cappellanis Nostri vetitum sit huiusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expresse petenda & respectively concedenda; quemadmodum Nos omnibus & singulis, & specialiter Auditoribus electis præfatis, non obstante quacumque consuetudine in contrarium forsitan inducta, per hæc Apostolica scripta vetamus atque interdiciamus.

Et habitum
Viatorii usus
conceditur.

§. 13. Utque præterea ex Alma Urbe Nostri alio proficiscentibus prædictis Aulae Nostre Consistorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eidem concessimus, ut scilicet habitu viatorio ad formam habitus per Prælatos & Familiares Nostros extra Urbem gestari solitis, servato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti possint & valeant, præsentium quoque tenore expresse concedimus & indulgemus.

IV.
Quoad mu-
nerum exer-
citur.

Præcipuum
Officium est
Causas Con-
sistoriales
pertractare.

§. 14. Præcipua verò & propria eorum Collegii mûnera ea sunt, quæ circa Consistorium, & actus atque negocia in eo gerenda atque tractanda, versantur; Quæ quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro huiusmodi Advocati mûnera in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curie Prælatos adscripti reperiuntur, nisi Prælativo habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum sibi induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Consistoriales prædicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quæ à Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes merito recensentur, congruum propterea visum est, ut prærogativa scribendi in Jure in huiusmodi Causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportunè quoque statutum sit, à Congregatione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præposita, duodecim alios è celebrioribus Romanæ Curie Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari & deputari, ad hoc ut Causarum huiusmodi Postulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare.

In Causis
Beatificat. &
Canonizat.
scribere in
jure.

Et easdem
causas in
Consistorio
perorare.

§. 15. Ad ipsos tamen Aulae Consistorialis Advocatos private spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præstandam obedientiam Sedi Apostolicæ missi celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei, & Beatorum, instantio apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis Causæ committantur, seu ulterius promoveantur, aut respectively expendantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi scilicet de rebus profanis, & pleurumque de atrocioribus criminibus confictis &

imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentissimi trigessimiprimi editum, subsequuta deinde circa methodum in huiusmodi Orationibus servandam peculiari institutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo, aut ad summum in tria Consistoria singulæ dividi consueverunt, quæque non solum à Senioribus & Participantibus, sed etiam à Junioribus & Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, & à Coadjutoribus prædictis tam ex propria, quam ex Coadjuti persona, haberi solent, decem scuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato à Notario Charitatis, eoque à Governatore Almae Urbis Nostre subscripto, persolvi debent.

§. 16. In iis pariter publicis Consistoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulae, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuse integreque enarrare, atque Instantias Ecclesiarum, Principum, & Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici præsentare. Idemque paratus esse debet prædicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemnii Canonizationis in Vaticana Basilica peragenda, iterum pro definitæ sententiæ prolatione coram Summo Pontifice publice intare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quæ occasione Canonizationis, Advocatorum prædictorum Collegio debentur, triginta scuta monetæ percipiet, à Postulatore autem Causæ, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

Ac relationes in publicis Consistoriis; instantias vero in solemnii Canonizationum proponere.

§. 17. Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit sive ii, quorum res agitur, in Curia præsentibus sint, sive absentes, dummodo non sint Imperatoris, Regiæ, aut Cardinalitæ dignitatis, & in ipso Consistorio personaliter constituti; id non nisi alicujus Advocati Consistorialis voce & operâ peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suæ Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem à Collegio de ipsorum assensu deputandum, præsentibus eorundem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam in Consistorio proponi facere debent: Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depositi, eidem Collegio præstandi sunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi.

Omnes instantias, & Supplicationes in Consistorio, non nisi eorum medio proponi debent.

§. 18. Similiter Patriarchæ, Archiepiscopi, & nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia præens existat, in Consistorio prædicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem à dextris, & Magistrum Cæremoniarum à sinistris; si verò Prælatum extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister verò Cæremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro suprascripti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, & juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro

Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

hujus-

1744.

1744.

V.
Advocato-
rum Con-
sistorialium ju-
ra, quoad
regimen Ar-
chigymnasii
Urbis.
Cujus Rec-
toratus eo-
rum Colleg-
ialis unitum
fuit.

Idque à Pon-
tificis confir-
matur, cum
facultate de-
putandi Rec-
torem pro
tempore &c.

Eorundem
jura in elec-
tione Lecto-
rum, & Ar-
tium Profes-
sorum.

hujusmodi petitione percipiet. Ad has verò pe-
titiones in Consistorio proponendas soli admit-
tentur septem Advocati seniores seu Participan-
tes, per turnum, exclusis Junioribus & Coad-
jutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus
prædictis ad postulandum accesserint.

§. 19. Alterum verò Officiorum genus, quod
eidem Advocatorum Consistorialium Collegio
privativè incumbit, ad hujusce Almx Urbis
Nostræ Archigymnasii & Studii Generalis regim-
ine spectat: Cujus Gymnasii Rectoratus cum
olim uni ex Prælati Romanæ Curie ad ejus vi-
tam concedi & assignari solet, à Sixto Papa V.
Prædecessore Nostro per ejus Literas Anno In-
carnationis Dominicæ millesimo quingentesimo
octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septem-
bris sub Plumbo datas, pluribus ex causis ani-
mum ipsius moventibus, necnon in compensa-
tionem certæ pecuniarum summæ à prædicto
Advocatorum Consistorialium Collegio in eum
finem perfolutæ, eidem Advocatorum Consisto-
rialium Collegio cum omnibus & singulis illius
Officii juribus, redditibus, & emolumentis, nec-
non cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdic-
tionibus, facultatibus, & privilegiis prædicto
Reктору Prælato aliis competentibus, perpetuò
unitum, annexum, & incorporatum fuit.

§. 20. Quam proinde unionem & perpetuam
annexionem & incorporationem Officii Rectora-
tus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gym-
nasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, & Biblio-
thecam regendi, aservandi, & gubernandi, u-
numque ex proprio Collegio in singulos annos
Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliotheca-
rium, tum etiam Bibliothecæ præliæ Custodes,
aliosque Gymnasii prædicti Officiales, &
Ministros, respectivè eligendi & deputandi; sal-
vo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legi-
timo titulo nonnullorum Officialium hujusmo-
di deputatio competere dignoscatur; necnon
eiusdem Bibliothecæ libros permutandi; statuta
quoque, ordinationes, & provisiones pro Gym-
nasii prædicti meliori regimine & utilitate con-
dendi, faciendi, & publicandi, atque illa
seu illas, toties quoties eisdem, tum majori
parti expedire videbitur, mutandi & innovandi,
sicuti per Prædecessores Nostros Sixtum V., Cle-
mentem VIII., & Alexandrum VII. Romanos
Pontifices eisdem aliis concessæ fuerunt, appro-
bamus & confirmamus, &, quatenus opus sit,
de novo concedimus & indulgemus.

§. 21. In eligendis autem per concursum,
quoties ira Nobis, & Successoribus Nostri plac-
uerit, tam Juris Canonici, & Cæsarei in Ar-
chigymnasio prædicto Antecessoribus, quam alio-
rum, Theologiæ, Linguae Sanctæ, aliorum-
que, necnon rationalis & experimentalis Phi-
losophiæ, Medicinæ, & cæterarum artium &
facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmo-
di publicè traduntur, & explicantur, Professori-
bus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium
examine coram Venerabili Fratre Nostro
Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardina-
li Camerario, & ejusdem Archigymnasii, atque
Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Cle-
mentis nuncupato, ejusque in Officio Camerari-
atus hujusmodi Successoribus, habendo, Ad-
vocati prædicti collegialiter semper assistant; &
pro eorum, qui examinati fuerint, electione,
una cum Camerario prædicto, qui tamen du-
plicis suffragii jure gaudere debeat, idem Ad-
vocati Consistoriales suffragium ferant. Et qui-
dem examen eorum, qui ad obtinendas Car-
edras in Decretis, seu in jure civili scientiam
& peritiam suam profitentur, ab ipsis Ad-
vocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad alia-
rum verò scientiarum, sive facultatum, aut Lin-
guarum Lectores Candidatos experiendos atque
probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tem-

pore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardina-
lis Camerarii participatione, & assensu alii af-
fumentur Assesores in scientiis, facultatibus,
& Linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum
consilium atque sententiam tam Camerarius,
quam Advocati prædicti in suffragiis ferendis su-
per concurrentium peritià judicia sua dirigere
valeant. Ac denique totius examinis, sive con-
cursus, & suffragiorum latorum relatio, Nobis,
seu Romano pro tempore Pontifici, fiet; ut
vacanti Cathedræ, sive Lecturæ, de persona
habili & idonea auctoritate Apostolica provi-
deatur.

§. 22. Firmamque præterea, & ratam perpetuò
esse volumus privativam facultatem Candi-
datos in utroque seu alterutro Jure Canonico
& Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque
Doctores in utroque seu alterutro Jure prædic-
tis in Romana Curia & Urbe creandi, eisque
Doctores hujusmodi insignia conferendi, su-
prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio
tum antiquæ consuetudinis, & possessionis ju-
re competentem, tum etiam expressis Præde-
cessorum Nostrorum Indultis & Privilegiis mul-
toties concessam & attributam, præsertim verò
à fel. record. Sixto Papa IV., Julio Papa III.,
Sixto Papa V., & Clemente Papa VIII., prout
in eorum Literis decima octava Septembris anni
millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii,
sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quin-
quagesimi secundi, tertia Septembris anni millesimi
quingentesimi octuagesimi septimi, & duodecima
Septembris anni millesimi sexcentissimi primi,
respectivè, datis plenius disponitur & continetur.
Asserta verò Privilegia, Indulta, Licentias,
& Facultates, quorum prætextu alie personæ,
seu Collegia cujuscumque status, gradus, condi-
tionis, & præminentie, id sibi licere contendunt,
licet aliàs à prædictis aliisque Prædecessori-
bus nostris declarata, moderata, seu respectivè
revocata, annullata, & viribus vacuata fue-
rint; Nos etiam, quacumque auctoritate, & po-
testate, & quibuscumque ex causis, etiam ex ti-
tulo oneroso, & sub quibusvis verborum formulis,
expressionibus, clausulis, & Decretis, etiam
per Nos, & Prædecessores Nostros, Sedemque
Apostolicam, eadem prædictis concessa forent,
& quantumvis longæ & immemorabilis consue-
tudinis usu ab eisdem sive personis, sive Colle-
giis possessa & obtenta fuerint, præsentium pariter
tenore, quatenus opus sit, revocamus, annul-
lamus, & viribus perpetuò vacuumus.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter
Dilectos Filios Collegium Nostrorum & Sedis
Apostolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum,
de numero Participantium, ex una,
prædictumque Collegium Nostræ Consistorialis
Aulæ Advocatorum, ex alia parte, lis, &
Causa super facultate promovendi ad gradum
Doctores in utroque, vel alterutro Jure, tam
in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam
& illum, in Causarum Palatii Nostri Aposto-
lici Auditorio, coram certo illius Auditore in-
troducenda, adhuc pendet indecisa: Nos, qui ju-
ra, rationes, & exceptiones utriusque Partis,
tam voce nostris auribus insinuata, quam scrip-
to deducenda, per Nos ipsos accurate examina-
vimus, & matura consideratione perpendimus;
Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum,
quam Advocatorum hujusmodi, quorum singu-
lares personæ familiares Nostri existunt, omnes
& quascumque super hac re lites, & contro-
versias penitus è medio tollere, eorumque res-
pective jura, facultates, & privilegia certis, con-
gruique limitibus præfinire; Motu, scientia, &
potestatis plenitudine paribus, prædictam, ac
quancumque aliam, si qua sit, litem & causam, in
prædicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali,
coram quocumque Judice, & in quacumque in-

1744.

VI.
Facultas pri-
vativa doctri-
nandi in Ur-
be in utro-
que vel alte-
ro Jure.

Revocatis
quibusvis
præsentis
privilegiis
aliis Perso-
nis, vel Colle-
giis con-
cessis.

Lis inter
Protonota-
rios Aposto-
licos & Ad-
vocatos Con-
sistoriales su-
per jure Do-
ctorandi in
utroque Ju-
re, in Rota
pendens, ex-
tinguitur.

stantia.

Definitur non licuisse, neque licere Pronotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Sed quatuor tantum Personas in Urbe presentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere iuxta Urbani VIII. Indultum.

Promotiones tamen absentium ab ipsis jam facta revalidantur.

stantia, inter utrumque Collegium hujusmodi super præmissis pendente (illius respectivo statum, merita, & alia quæcumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii prædicti concessiones, indulta, privilegia, & Literas Apostolicas, eorumque totales, & integros tenores satis Nobis cognitos, & perspectos, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes.) harum serie ad Nos avocamus, penitusque & omnino suppressimus, & extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem verò Notariis de numero prædicto nullatenus licuisse, aut licere statuumus & declaramus, obtentu & vigore Literarum fel. record. Sixti Papæ V. Prædecessoris Nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno Primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, & extra Urbem committere, nec sub aliena fide, & relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset præsens, prout sæpius hæcenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere; sed tantummodo Notarios Nostros prædictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe prædicta verè, & realiter præsentibus, prævio riguroso examine, personaliter, & collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo, & non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici à recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Prædecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Anno Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentissimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, & licite posse præsentibus nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, & non aliter intelligendas, & interpretandas fuisse, atque in posterum intelligi, & interpretari debere eorundem Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, quas pro majori Cautela, & quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, & abolemus, quatenus præsentibus nostris Literis in aliquo adversentur, eisdem in omnibus, & per omnia ad viam, & terminos earundem præsentium reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ & Republicæ gubernio, vel periculum imminet, quod sub aliena fide, & relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, & qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter & collegialiter adhibitam subisset, minus idonei forsan reperti fuissent; Vel id, quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de verè, & realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti præmissis examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris Indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, & in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hæcenus à Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, & in absentia, contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes & singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus; & quacumque promotionum hujusmodi nullitates, ex

potestatis dumtaxat defectu provenientes, eorundem præsentium tenore sanamus; Eisdemque promotiones, & gradus hæcenus ita collatos, & respectivo susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere consuebantur, eidem sic, ut præfertur, promotis in posterum etiam suffragari debere statuimus.

§. 25. Quia verò illustre, & perantiquum eorundem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, & familiaritatis obsequia, quæ Nobis, & Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, & Notariorum prædictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensam nostram erga illud voluntatis significationem exhibere, eidem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, & potestatem per eandem præsentibus tribuimus & impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, & pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Literis præscriptum reperitur, sed, vigore præsentium, sex quidem personas, etiam non familiares, nec pauperes (dummodo tamen in Urbe præsentibus existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, & valeant; Ita quod sic per eos pro tempore promoti, & laureati omnibus & singulis favoribus, honoribus, gratiis, & privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, aut aliis quomodolibet utuntur, fruuntur, & gaudent, pariformiter, & æque principaliter uti, frui, potiri, & gaudere possint & debeant, ac ad omnes & quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedralis assequendi, ab omnibus ubique censeari, haberi, & reputari, ac si in prædicto Archigymnasio vere promoti & laureati fuissent: Ampliantes & extendentes quoad hæc utrasque Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, de cætero in suo robore permanuras.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, & creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris Doctorum, omnia & singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris, & Nostrearum præsentium servanda & adimplenda, omnino servare & adimplere teneantur; Et quod numerus dictorum sex, & non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequenter annis compleri vel reintegrari; quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus, & cognominibus, ac Patria promotorum, intra Mensem ex tunc proximum, à die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivum Urbanum, ad instar aliorum rogantium, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, & laureatos, deferri omnino debeat; Et tunc solum, videlicet, postquam nota prædicta ad Archivum Urbanum delata fuerit, & non antea, talis promotus pro Doctore se gerere, & pro legitime laureato, & promotus ad quoscumque Juris effectus haberi possit; Alias promotus ipse pro Doctore publicè, vel privatim se gerens, poenam falsi ipso facto & jure incurrat.

§. 27. Omnes verò alias promotiones, & creationes Doctorum in utroque, seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditiones ab aliis, quam Advocatis Consistorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter, vel contra præscriptam formam, & ultra præfinitum numerum, in Romana Curia & Urbe prædicta in posterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis, & sequendis quibuscumque, irritas & inanes,

Utque ipsi Proc. notarii singulis annis in posterum in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

Servatis tamen servatis: quodque numerus uno anno non completus, nequeat subsequenter a no reintegrari.

Promotionum rogitus intra mensem ad Archivum Urbanum deferatur.

Omnes promotiones ab aliis & aliter in Urbe faciendæ irritantur.

1744.

nulliusque roboris vel momenti esse & fore, ac pro nullis & infectis haberi & censer, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis prædictis, etiam per eisdem Notarios de numero prædicto, ultra sex præfatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter & attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica Auctoritate statuimus, atque decernimus.

Ad Officia & Beneficia Urbis & Curie Romanae Doctoratus gradum requirunt, admittuntur Doctores in externa Universitate jam nunc promoti.

Sed excluduntur qui inperiterum in Archigymnasio Urbis promoti non fuerint.

§. 28. Præterea supradictos Nostræ Consistorialis Aulae Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, & gratis prosequi, & tam prædicti Archigymnasii Almae Urbis Nostræ splendori & dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanae Curie statui, & regimini plenius consulere & providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, aliaque munia, & Officia dictæ Curie, quæ in eadem Curia, & in Romana Urbe consistunt, & in ea exercentur, & quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, & promoveri desiderant, eorum doctrinæ & idoneitatis in prædicto Archigymnasio publicum præbeant experimentum; Apostolica Auctoritate prædicta, motuque, scientia, & potestatis plenitudine paribus, statuimus atque fancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis præsentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica & approbata tam Status Ecclesiastici, quam externa Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, & Dignitates etiam Ecclesiasticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in factis, & patrocinandi ut Procuratores in causis coram prædicto Rotæ Romanae Auditorio, dummodo cætera necessaria requisita illis aliis respective suffragentur, admitti, illasque & illos seu illa recipere, retinere, & exercere libere & licite possint & valeant, nec ob id eundem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earundem præsentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut præsertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquid ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege foundationis, gradus, & qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, & Lecturas publicas Urbis, & Curie prædictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tanquam Procuratores in causis coram eodem Rotæ Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali; ac demum ad quocumque munus, vel Officium Urbis, & Curie prædictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione & Ordinatione, vel etiam ex longa & inveterata consuetudine gradum & qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requiratur, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos & illa respective obtinere vel exercere; etiam si Prælatura, & Judicatura prædictæ ejusdem Rotæ, Camerae, & Cancellariæ Apostolicæ, Signaturæ Nostræ, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati & privilegiatissimi, ac specialem & specialissimam, ac specificam, & individuum mentionem & expressionem requiren-

tis existant; nisi ante admissionem & receptionem hujusmodi, vel, quoad prædicta Beneficia & Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus à jure, vel Constitutionibus, & Canonicis sanctionibus prædictis, aut in fundatione respective præfixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostræ Archigymnasio susceperint: Decernentes, & eadem Auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earundem præsentium publicationem in alia quavis Studii generalis Universitate tam externa, quam Status Nostræ Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri, & famosa, ac specialissima mentione digna, datus & receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, & Officia prædicta in Curia & Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immò pro effectu præmissorum Doctoratus gradus alibi datus, & receptus, habeatur & haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostræ Apostolice nominati, & Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu aliis juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi & deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad prædicta Officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisset dignoscantur, hujusmodi gradus ab eis, ut præsertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis iudicio, qui eisdem ad prædicta Officia elegerit & deputaverit, satis eisdem suffragari censetur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi; absque eo quod ad iteratam prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientia Archigymnasio compelli possint.

§. 30. Ut igitur ordinatio & Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostien., & Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Ruffo, & Annibaldi Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostrò Nereo S. Fustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; & dilectis præterea Filiis, Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, & Cappellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Camerae Nostræ Apostolicæ, & Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulae Nostræ Consistorialis Advocatorum, & Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus & Personis presentibus, & futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, & pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus & injungimus, quatenus ordinationi & statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari & adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, & Beneficia prædicta, qui Doctoratus

gradum

1744.

Exceptis illis, qui destinantur ad Officia alicui Civitati, vel Nationi affecta.

Commissio specialis omnibus Tribunalium & Collegiorum Urbis Capitibus pro præmissorum executione.

1744.

VII. Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo alteretur infra scripta Officia.

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum. Advocati Fisci, & Camerae Apostolicae.

Advocati Fabricae Basilicae S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commisarii Conclavis, Sede vacante.

Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci deinceps distinctum conferantur.

Advocatus Fisci, & Advocatus Pauperum abstinere ad Patrocinio Causarum ad eorum Officium non pertinentium.

gradum in praedicto Archigymnasio non suscepit, extra casus à Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis & statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, & tenorem, à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

§. 31. Quaecumque demum Romanae Curiae munera praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis Praedecessorum Nostrorum concessionibus, quam longae consuetudinis usu privative, ut praefertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia & singula ita supra dicto Collegio addita & acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque minus Promotoris Fidei; de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentissimi trigesimali primi, in favorem ipsius Collegii haecenus inviolabiliter observatum; & quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfundimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci & Camerae Apostolicae; quae olim Seniori de Collegio praedicto pro tempore incumberebant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricae Basilicae Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus; & Populi Almae Urbis Nostrae; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personae, praeterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulae Nostrae Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quae forte circa aliquod ex praemissis muneribus allegari posset, minime obstant, concedi debeat aut assignari.

§. 32. Volumus tamen, praedicta Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci, quae duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri & exerceri consueverant, sed à recol. mem. Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. iustis & rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo vulturas die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, & à duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, & obtineat de praesenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, & Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem à sel. record. Praedecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, & ultra ipsius personam nullatenus extendendam; Proindeque assignationem portionis panis, & vini, necnon scutorum trecentorum monetae Romanae, quae deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariorum & emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis, & vini, praedicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de cetero persolveri mandavit, auctoritate praedicta & harum serie approbamus, confirmamus, & innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit mandatae separationis ipsa iterum exequenda, perpetuo servari mandamus.

§. 33. Praeterea districtè praecipimus, ut quicumque ex praedictis Advocatis ad munus Advocati Fisci & Camerae Apostolicae, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstinere à suscipiendo Patrocinio aiarum Causarum, quae ad Officium sibi respective commissum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minime obstant.

§. 34. Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduum operam impendere Advocati praedicti commode valeant, & spirituali simul eorundem consolationi per Apostolicam benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias Nostras in forma Brevis Literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadragesimali secundi expeditas, eidem elargiti fuimus, id etiam praetentium tenore, & auctoritate praedicta confirmamus & innovamus, ut scilicet eidem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadjutoribus nunc & pro tempore quodcumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Nostra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo & ornato, seu extruendo & ornando, ab omnibus Domesticis utibus libero, per dilectum Filium Nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritualibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, & quoad alia extra eandem Urbem, per Ordinarium Loci respective, prius visitando & approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujusmodi celebrandi licentia, quae adhuc daret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint, celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Saecularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium praedictorum, ac Paschatis, Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus Anni festis diebus exceptis, in sua, ac quatenus conjugati existant, in eorum respective Uxorum, necnon in eorundem Filiorum, Consanguineorum, & Affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiae praesentia, celebrari facere liberè & licitè possint, ita tamen ut Uxores, & nati, ac Consanguinei & Affines supra dicti praedictam unam Missam ipsis quidem Advocatis praesentibus audire tantummodo, nunquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitii non necessarii ibidem Missae interesse, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus festis de praeccepto liberi minime censeantur. Utque hujusmodi gratia si dumtaxat ex Advocatis Consistorialibus fruatur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis Literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, & non aliam.

§. 35. Praeterea omnia & singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum hujusmodi concessa Privilegia & Indulta, necnon ejusdem Collegii laudabiles stulos, usus, & consuetudines, ordinationes quoque, Constitutiones, atque Statuta pro ipsius Collegii felici regimine & gubernio facta & condita, licita tamen & honesta, ac Sacris Canonibus & Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis, & praesentium tenori ac dispositioni minime contraria, Apostolica auctoritate earundem tenore praesentium perpetuo confirmamus & approbamus, illisque plenariae & inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; ac omnes & singulos tam juris, quam facti, necnon solemnitarum quorumcumque quomodolibet omisarum, aliosque defectus, si qui forsan intervenerint in eisdem, supplementis; illaque omnia auctoritate, & tenore praedictis innovamus, & de novo concedimus, ac ab omnibus & singulis personis, ad quas pro tempore spectat & spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo servari volumus & mandamus. Utque supra dicta eorum Statuta, Constitutiones, Ordinationes, stulos, usus, & consuetudines pro rerum tempore & personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, & alia illorum loco facere, condere, edere, & servare libere & licite

1744.

VIII.

Licentia celebrari faciendi in Oratorio privato.

IX.

Collegii Statuta, stulos, & omnia alia Privilegia confirmantur.

Cum facultate condendi Statuta.

1744.

Et deputandi ac amovendi Collegii Officiales atque Ministros.

X.
Clausula
præservativa.

Aliter judicari prohibetur.

Deputatio
Judicium
Executorum.

valeant, quæ postquam facta, condita, & edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita & honesta. Sacrisque Canonibus & Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac præsentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus & singulis, quos ea concernunt, in futurum sub poenis in eis contentis observari debeant; Insuper ut ipsorum Collegii Secretarium, aliosque Officiales & Ministros pro suo arbitrio eligere & deputare, amovere, dimittere, & mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur; eisdem auctoritate & tenore præsentium, etiam perpetuò concedimus & indulgemus, plenamque, liberam, & omnimodam facultatem & auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

§. 36. Decernentes easdem præsentibus Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujuscvis status, gradus, ordinis, præminentia, vel dignitatis existant, sive alias specifica & individua mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, neque Cause, propter quas eadem præsentibus emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia quolibet, etiam quantumvis juridica & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiendi oris, restitutionis in integrum, aliove quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari. & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concessio vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; Sed ipsas præsentibus semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, ac dicto Collegio & Advocatis pro tempore existentibus in omnibus & per omnia etiam perpetuò suffragari, ipsumque Collegium ad verificationem seu justificationem præmissorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere; sed easdem, & in eis contenta quæcumque, ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcussè servari.

§. 37. Sicque & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliove quoscumque quacumque præminentia ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 38. Quocirca eisdem Ven. Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostiensi, & Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, & Annibaldi Episcopo Portuensi ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis respectivè nuncupatis; necnon dilecto Filio Magistro Flavio Chisio Causarum Curia Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujusmodi Successoribus, per hæc Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alios, seu

alium, auctoritate Nostra, prædictis Aulae Nostræ Consistorialis Advocatis, eorumque Collegio, in præmissis omnibus & singulis, efficacis defensionis præsidio assistant, faciantque eos, & eorum singulos, quoties pro ipsorum parte super hoc fuerint requisiti, omnibus & singulis præfatis pacificè frui & gaudere, non permittentes eos, & eorum aliquem, per quoscumque desuper quomodolibet indebite molestari, inquietari, aut impediti: Contradictores quoscumque & rebelles cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, vel præminentia fuerint, per Centurias Ecclesiasticas, & pecuniarias poenas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatiore postposita, compescendo.

§. 39. Non obstantibus Nostra & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure questio non tollendo, necnon præmissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus; necnon quibusvis Almae Urbis Nostræ, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon prædicti Advocatorum Consistorialium Collegii, & Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis personis, & eisdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, & locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac aliâ quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliâ in suo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 40. Volumus insuper & eadem auctoritate prædicta mandamus, ipsas præsentibus, seu earum transumpta in locis solitis Almae Urbis Nostræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

§. 41. Utque eorumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 42. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionum, provisionum, concessionum, confirmationum, statuti, necnon prohibitionum, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

1744.

Contrariis plenissime derogatur.

Publicationi præsentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

Transumptis fidem præstari jubetur.

Sanctio personalis.

Datum

1744.
Dat. die 29.
Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 26. Septembris ejusdem Anni.

De Ritibus, Cæremoniis, Ulibus, & Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurenfi, & Carnatenfi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur oportuna Declarationes, & Responiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procerium.

Pontificis studium pro munda Fidei & discipline puritate, & Ecclesiæ concordia.

OMNIUM sollicitudinum, quæ demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Patris munus gravissimum præter modum, formidandumque constituunt, potissima sanè, quæque magis animum nostrum exciunt, Nosque perpetuo trepidantes, & anxios habet, ea est, ut conceditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatamque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut latè diffusentes super faciem Terræ Cœlestis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris insiciantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla fortè Gentilitatis superstitione obumbratur; atque ut ii, quos è potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vinctibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit æternæ salutis, & hereditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes, & mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardentè, & sint perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, & salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, & doctrinæ inter Fideles ubique fovendam & confirmandam, vel sibi opus esset, reconciliandam & stabilendam, opitulante Deo, proficuum & necessarium fore deprehenderemus.

Refert diffensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum abortas.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terræ Plagas mentis nostræ obtutus, dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quæ Divinâ irrorante gratiâ, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurenfis, & Carnatenfis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebatur, dum animo recenseremus quantum, & quam diu Apostolica Prædecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus prædictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque à Christiana Religione abhorrentium zizaniam radicibus evellerent, atque importunas controversias inter

factos ipsos Regionum illarum Operarios in rem gravi exortas, &, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum verò quum, delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicæ Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac prædictarum Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruæ resolutiones, & responiones, Apostolicâ auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore ut, sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris & hujus Apostolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim disseminatæ fructum latè inscientes, ipsaque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eò rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, & sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; graviores, quas innuimus, controversiæ hoc ipso inunte sæculo eruperunt, seu potius renovatæ fuerunt, quum à fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI missus, ad Oram Coromandeli appulit bo. mem. Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati à Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, & Visitator Apostolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Turnonius nuncupatus. Is enim, eò cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis cæremoniis, quæ ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis verò tamquam Christianæ pietatis spiritui minimè conformes rejiciebantur, unde discordiarum, & funestissimarum disputationum semina; exploratis, eâ, qua par erat, diligentia, factis & circumstantiis, è re Christiana esse, sui que Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi cæremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque Edicto, seu Decreto, certam Missionariis normam præscribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, præcis loto, & vepribus, altas agere radices, & felicissimè posset propagari. Quod quidem à se editum Decretum à Missionum illarum Provincialibus, & Superioribus, sub poena Excommunicationis latæ sententiæ, à cæteris verò Subditis Missionariis, sub poena suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ, inviolabiliter observari & executioni mandari præcepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet:

§. 3. Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælati Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistent, necnon Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, & Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanta

1744.

Quas per præsentium publicationem extinguendas esse non sine causa confidit.

Appulsi bo. mem. Card. de Tournon, Commissar. Apostol. ad Indias Orientales.

Ejusdem Judicium, & Decretum super Ritibus Malabaricis.

Tenor Decreti ab editi Pudicheri die 23. Junii 1704.

Procerium.

1744.

oneri in paribus, in iuncto, ea sanè est præcipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum à zizaniis novella Christi germina suffocantibus, & de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui æternam Dei ultionem pro nostris nunquam satis expiandis iure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras apulimus, mentis nostræ oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostræ sollicitudini occurrerunt novæ Domini vinea in Regnis Madurensi, & Maissur, recentiusque Carnatensis, iisdem ferè legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, & Gallis plantata, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutio- nes, ac inter tot vitæ asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sanè fuissemus, non minùs laboris, quàm gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos im- mediatè obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & Sanctam Sedem Apostolicam obsequium à Patri- bus Venantio Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, & Carolo Michaële Bartoldo Madurensi Missionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præstantibus, opportunè suppeditavit. Enim verò cum ab illis, in moribus, lingua, & Religio- ne istarum Regionum ex longa in his vitæ consue- tudine apprime versatis, plura certius cognoverim- us, quæ eosdem palmites enerves reddant, & fruc- tu vacuos, utpotè qui Gentilium vanitatibus magis inbareant, quàm vitæ, quæ est Christus; in mul- to experimento tribulationis abundantia gaudii nos- tri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuscè audiis, atque Dei ope publicis precibus implora- ta, ut Fidei puritati, spiritalique Christiano- rum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & sanctifi- cata in Spiritu Sancto, ad præsens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Lega- ti de Latere, devenimus.

Et à Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quàm adultis cujuscumque sexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, & signanter saliva, sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica traditione Ca- tholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sa- cris ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis mysteria, sanctè, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sancta Universalis Romana Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis factò, ob diversas rationes, & circum- stantias, minime obstantè.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem semper imponatur Baptizando à Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omninò interdicitis nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, qui- bus Gentiles utuntur, & Neophyti hætenus ap- pellari consueverant, antequàm essent per Bap- tismum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis pretextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per trans- lata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces In- dica Regionis latine significationi liquidò, & ada- mmissum respondeant.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incurià sæpe sæpius diù protrahi, non sine maximo dicto- rum Infantium salutis discrimine, monemus Evan- gelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorè, quàm fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præstent, graviter con-

scientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deserant sacro fonte ablucendos.

Præterea cum moris hujus regionis sit, ut In- fantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori atate, ex Genitorum consensu, matri- monium indissolubile de præsentì contrahant per impositionem Tally, seu aurea tessera nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cobabitare sinant, donec completa legitima etate, & explora- to eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam à Sacro Concilio Tridentino præscriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impia illius Religionis Sectatores Tally præfert imaginem, licet infor- mem, Pulleyaris, sive Pyllajaris Idoli nuptialibus ceremoniis præpositi; Cumque dedecet Christia- nas mulieres talem effigiem collo deserre in signum matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; & ne uxores innupta videantur, poterunt uti alio Tal- ly, vel Sanctissime Crucis, vel Domini Nostri Je- su Christi, vel Beatissime Virginis, vel alia qua- vis religiosa imagine ornato: Et cum superstitio- ne non careat funiculus centum & octo filiis compo- situs, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filo- rum numerum, & unctiorem.

Ceremonie etiam nuptiales juxta harum regio- num morem tot sint, tantaque superstitioe macu- lata, ut tutius remedium aptari non possit, quàm eas omninò interdicens, cum undique no- xia Gentilitatis labe scateant; & difficillimum sit eas à superstitiosis expurgare. At verò ut faciliori conversionum via, & Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Mis- sionariis, & præcipue Missionum Superioribus in- jungimus, ut novis adhibitis diligentis, severiori- que calculo, superstitiosa omnia à dictis ceremoniis expungant, itau nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium super- stitionem redoleat; & signanter præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arefcio- mara omninò auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur; Circuli super caput Sponzorum ad tollenda ma- lesicia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis à nobis dic- tum, & prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgò dictus Cocco, ex cujus fractione prosperita- tis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omninò à Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secreto, & extrà solemnitate aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspicio- rum deliramento sunt alieni.

Nullus ritè, & sufficienter dispositus arceatur à Sacramento penitentiæ, ad peccatorum remissio- nem, tanquam instrumento divina Misericordia, à Christo Domino instituto, & signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera anima purificatio, & non alia, sit attendenda à Christianidelibus, eorumque Pasto- ribus; quibus præterea non liceat nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Chris- tianæ Virginis honestatem prima vice dicto mor- bo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecundè publicare, usque Ethnicorum more & ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituire; Quocirca hujusmodi celebritates & ritus orthodoxis puellis penitus interdiximus, & abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Geni-

Referuntur causæ eden- di Decretum hujusmodi, in quo sta- tuit, ut infra.

I. De Bap- tismo. Quod in eo admi- nistrando non omittan- tur Sacra- mentalia.

Quod Bap- tizando impo- natur no- men alicu- jus Sancti.

Et generali- ter nomina rerum Sacra- rum non de- praventur.

Quod colla- tio Baptismi Infantibus non protra- hatur.

1744.

II. Matri- monia non contrahantur ante puber- tatem.

Prohibetur Mulieribus usus Tally ad instar Gentilium.

Et funiculi 108. filorum.

Nuptiarum Ritus ab om- ni supersti- tione expur- gatur.

Fructus, vul- gò Cocco, non frangatur ad captanda auspicia.

III. Mulie- res non ar- ceantur à Sa- cramentis ex causa men- struæ purifi- cationis.

Damnantur festiva gratulatio super prima pur- gatione Pat- ris contin- gente.

1744.

IV. Quod PAREIS omne præfetur spirituale subditum etiam in ipsorum domibus.

V. Christiani Tibicines, alique artis Musice Professores operam non præsentent in Idolorum Pagodis, & festivitibus.

VI. Quod Constitutio Gregor. XV. circa lavacra, & ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

VII. Prohibetur usus Cinerum, præter modum, & tempus ab Ecclesia receptum, & omnia signa superstitionis damnantur.

tores moneant, quàm dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscena consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducenda, ut ita labefacta puellarum verecundiâ, eas effrenatè ad libidinem provocare valeant.

Ferre pariter non possumus, quod à Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, seu Castæ, pro corporis salute præstare non dedignantur Infirmis etiam abjectis, & infima conditionis, vulgò dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini è Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; & ne ingravescentibus morbis, cum gravissima vitæ temporalis periculo, æternæ consulerent cogantur, isdem Missionariis precipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultis domos, ubi ægruant, pro viribus petant, ad eos invivendos, ac piis sermonibus & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demùm in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Ol-o deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expressè damnantes quancumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

Non sine maximo animi nostri dolore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates & sacrificia accesserit, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contracte per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere: Quocirca considerantes, quàm gravem rationem esse Deo reddituri, si hujusmodi Christianifideles à Demoniorum honore & cultu pro viribus non revocarem, illis prohibemus, ne impofterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitate superstitionis cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna excommunicationis late sententiæ, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial infervere; Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis penitentiae signis patratum scandalum emendantur.

Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Gregorij Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antistes: ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christianifidelibus lavacra, non alia occasione & sine, quàm corporis reficiendi, & à naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus à Gentilibus adhiberi solent, æque officere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa & sine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statuis eorum horis, & ante, vel immediatè post quancumque sacram functionem.

Cineres itidem ex Vacca stercore confectos, & impiam Gentilium penitentiam à Rutem institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Christianate delinita impingere, sive alia quancumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitionis in fronte, vel in pectore, aut in aliqua vis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piæque ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religiosè serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia prescripto, scilicet feria quarta Cinerum, & non alias.

Et demùm, quia ex librorum de falsa religione,

& de rebus obscenis, superstitionisque tractantium lectura, venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quàm mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiæ Catholice doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christianifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam translulere, vel novos pro illorum commodo, & institutione composuerunt; isdem Christianifidelibus expressè interdiximus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub pœna excommunicationis late sententiæ, nisi prius habitâ licentiâ Patrochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentia committimus facultatem super hoc dispensandi, & libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos, & nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Ea igitur universa, & singula auctoritate Apostolica, & tenore prædictis damnamus, ac districtiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciae Malabaricæ, cæterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum notificent singulis Missionariis, sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subjectis, illudque perpetuò, & invariabiliter exequi faciant, sub pœna excommunicationis late sententiæ quoad Provinciales, & Superiores, & suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque ita decernimus, & mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel à Nobis ejusdem auctoritate provisum, invariabiliter servari, non obstantibus quibuscumque.

Et nè ex his, quæ expressè præcepta, vel prohibita à nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis præfatis solitis in ipsis Missionibus, nostrum assensum, seu approbationem; (cum plura forsitan reformatione digna nostram cognitionem effugerint, & alia maturius examen postulanti indecisa remanserint), hanc interpretationem omnino rejicimus, & menti nostræ esse contrariam declaramus. Volumus autem justis de causis, ut hoc nostrum Decretum afficiat, & pro publicato habeatur post illius traditionem à nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provinciale Province Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, & Maisur, & Carnatensis, quibus post bimestre, & reliquis Missionariis post trimestre à die consignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur.

Datum Pudicerii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. Junii 1704., & publicatum die 8. Julii ejusdem anni 1704., per traditionem factam coram Ilmo, & Emo Domino per me Cancellarium infra scriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, præsentibus RR. Patribus Francisco Lames, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis, Carolus Thomas Patriarcha Antiocchenus Visitator Apostolicus.

Andreas Candela Sacra Visitationis Apostolicæ Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maximâ, eaque gravissimâ agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Litteris suis totam rei gestâ seriem Apostolicæ Sedi exactissimè renuntiavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Litteris, idem Prædecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum ritè perpensum,

1744.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum.

Mandat hoc Decretum publicari, & observari, donec aliud fuerit à Sancta Sede provisum, sub pœnis &c.

Declarat, quod per Decretum hujusmodi non intendit approbare alia, si quæ sint, reformatione digna.

Præscribit publicationis formam, ejusdemque servatæ effectum.

Dat. 23. Junii, & publicat. 8. Julii 1704.

Relatum Decretum confirmatur à Clen. en. XI. Pont. Max. cum clausula, donec &c.

1744.

atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subiectum, in omnibus servandum, & exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint. Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet:

§. 5. Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctae Romanae & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis & Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicerii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, & Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum & aliis Indiarum Orientalium Regionis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad praefatos Eminentissimos & Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, discrete super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Veris praefatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchae, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte observari debeant ea omnia, quae in Decreto supradicto fuerunt ab ipso praescripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint.

Iussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quae circa nonnullos ritus, ut asseritur, supersticiosos Christianis Malabaribus in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut praetenditur, permixtos, jam pridem ad eandem Apostolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illorum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quae sive a san. mem. Gregorio XV. in suis literis die xxxj. Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto predicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discutatur, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Quo vero ad questionem de quibusdam Ignobilibus, ac infamae sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, & a Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatim examinari debeat.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Praedestorem, & relatum Patriarchae Decretum revocavisse, & nonnullas ex iis caeremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha praefato editorum omne penitus effugium adimeret, quo a praestanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni mdcxcii. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod praedicta die vii. Januarii Anni mdcxvi. emanaverat, & superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliapurensi transmitti iussit, ut ex eo, & is probe nosceret, & aliis etiam Episcopis,

& Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchae Antiocheni Decreto Apostolica Sedes iudicasset. Ac ne ullo modo Pontificiae mentis Oriculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo iungendas alligandasque voluit Litteras Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

§. 7. Venerabilis Frater &c. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus divulgatum fuisse audivimus, quod praescripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicerii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinenfis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, & abrogata, ac simul caeremoniae, & Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infestis declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permitti fuerint. Cum autem maxime cupimus, ut in re tanti momenti non modo Fraternalitas tua, verum etiam, te curante, ceteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta solia a Notario Sanctae Romanae & Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quanam ejusmodi in rebus haecentis fuerit, & adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, & Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principum enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis caelesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternalitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter imperimus.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

§. 8. Quoniam autem unus, & alter annus elapsus jam erat, nec dum confiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiaque Litteras Meliapurensi Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositorum novum Decreti Litterarumque exemplum Episcopo Claudio politano in Cucicheni Provincia Apostolico Vicario die xxiv. Julii Anni mdcxciv. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Litterae deperissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores haec saltem Meliapurensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificis mandatis obedientiam praestare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudio politanus Episcopus Apostolicae Sedis iudicium, nullam interpolatam moram, executioni mandaret.

§. 9. Cum tamen Patriarchae Antiocheni Visitatoris & Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint; haud difficile se praebuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romana venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut censurarum, quae in eo Decreto continebantur, suspensionem, unaque simul moderationem, aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non senel Missionariis praedictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctaeque Universalis Inquisitionis Consultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quae ex utraque Parte affererentur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguae molis voluminibus, prodititque antiquis, & recentibus documentis, quibus veritas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere

Tenor resolutionis ejusdem in Congregatione Sancti Officii die 7. Jan. 1706.

Commendat zelum, & prudentiam Cardialis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter &c.

Mandat reassumi omnia circa Ritum Malabarico, etiam nondum expresse damnata, ad Apostolicam Sedem delata.

Questionem de PAREAS separatim examinari jubet.

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. de Tournon.

Cui se opponit Clemens XI., & praemissa resolutionis exemplum in Indias mittit.

1744.

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliapurensi die 17. Septembris 1712.

Cum qua eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis praedicti.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudio pol. similiter scribit pro relato Decreti publicatione.

Clemens XI. ad instantiam Missionariorum totam Rituum causam reassumit.

Ejusque summam, & relationem confici mandatur a R.P.D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice sel. Regnante.

1741.

exhibuitque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causæ totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exactè referre.

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

§. 10. Verum Clemente XI. vitâ functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causæ cognoscendæ peculiarem Congregationem ex lectissimis conflata Viris non minus integritate, quam prudentiâ, doctrinâque præstantibus, (quos inter Nos etiam, etsi prædictis qualitatibus minime præditi, adscripti fuimus,) deputavit. Qui selecti Viri sæpius, per duos & amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longâ rerum indagine, & exquisitâ adhibita diligentia, articulatum rem totam discussurunt, Partibus tam voce, quam scripto iterum, ac sæpius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. è vivis sublato, ad Petri Cathedram evedus est fan. mem. Benedictus Papa XIII., qui eorum omnium, quæ in hac causâ gesta fuerant, certior apprimè factus, nec minori flagrans desiderio eam ad opratum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causæ recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit, atque inceptum examen profectui jussit; eaque non multo post examini finem imposuit.

Cujus deputatio à Bened. XIII. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

Resolutio capta à Bened. XIII.

Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, & Missionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII., causa ad se avocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, & Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatenensis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Turnonii Decretum confirmavit, observandumque præcepit. Litteræ sunt hujusmodi, videlicet:

§. 12. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiæque incrementa, propter subortas inter Operarios Evangelicæ Messis controversias, magnis ipsis difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem, attulerunt, quo remedia salubriter aliis adhibita diutius à nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolium Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, pleraque ad gliscientes lites componendas, explicandisque difficultates sapienter præscripta fuerant, decreto conditio Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die xxiiij. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejusdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Prædecessoris Nostri diversi opinantibus, & evulgantibus, idem Prædecessor Noster, datis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Malapurensem litteris die xvij. mensis Septembris Anni MDCCXII. suam de servandis Decretis mentem opportunè declaravit. Ut igitur nostræ quoque sollicitudinis partes ad controversias avertendas, & salutem gentium concordibus studiis facilius à Vobis procurandam adhibeamus; præsertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicatur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhaerentes, decreta ejusdem Patriarchæ Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & observantiam similiter mandamus, & requirimus. Decretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus

Refer Decretum Cardinalis de Tournon, & confirmationem Clementis Papæ XI.

Eaque de novo confirmat.

Decretum quoque circa PARAS

infimæ conditionis, quos Parcas appellant, ulteriori dilatione remota, pariter servari, & impleri precipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, & per Nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore præsentium, in omnibus confirmata, impigre, & obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studiosèque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter imperimus.

Datum Rome apud Sanctum Petrum sub Anno Piscatoris die xij. Decembris MDCCXXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

§. 13. Tantum verò abiit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novæ ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædecessori Nostro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, & Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulerint, ut, non obstanti Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuò Sancti Officii Congregationis examini & cognitioni subicere: & quamquam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, & in rem judicatam abiisse reputantibus, seu excipientibus, non desissent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur; atamen idem Pontifex Clemens XII., supremum tandem acerrimis perniciosisque dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas exillimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiæ instauratâ disceptatione, & per duos fere annos continuatâ, documentis certis & necessariis ex utraque Parte productis, factâque præsertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quicquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque è re sua judicarent; post plures Congregationes habitas in Conventu Sanctæ Mariæ supra Minervam à S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempubliam deputatis, tandem, quid ipsorum iudicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit. confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII., illasque inferendas decrevit Apostolicis litteris in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, & Carnatenibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunctaque, ut lata abs se decreta tum religiosè ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summâ fide, ac diligentia observari curarent. Litteræ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

§. 14. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium, Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bo. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati à latere Apostolicum Commissarium & Visitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem de Tournon, à Prædecessore nostro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1702. missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii apud publici, ut gravibus & urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi saluberrimè dirigendarum necessitatibus opportunè prospiceret,

1744.

confirmat, & observari jubet.

Supplicatur Clem. XII. pro revisione Cause in Congregat. S. Officii.

Eaque conceditur, & à prædicta Congregatione, Partibus auditis, perficitur.

Clemens XII. confirmat resolutiones à Congregat. captas.

Tenor Litterarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24. Aug. 1734.

Prolatio Decreti à Cardinali de Tournon Pudicheri facta, ejusdemque Confirmationes referuntur.

1744.

condidisse die 23. mensis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quæ die 8. mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilctis Filiis, Episcopis, & sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Prædecessor noster Clemens XI. Litteris in forma Brevis ad Episcopum Meliapurensis die 17. mensis Septembris anni 1712. datis, eorundem Decretorum obedientiam, & observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica hæc Sedes Cause momentis fideliter relatis, & accuratius inspectis, quas novisset Justitiæ magis consentaneas, & propagandæ Christianæ Fidei magis idoneas providentia suæ vias, ac rationes inveniret. Benedictus etiam XIII. fel. record. itidem Prædecessor noster providit Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inbarens, Litteris quoque in forma Brevis die 12. mensis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos verò, qui planè immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus impensius, quàm ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius in dies promoveatur, atque omni opere curemus, ut si qua fortè magnis ejusdem incrementis, & propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, & certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempubliam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quaque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consilere decreverunt, ex sequentibus Dubiis hic inferitis plenè vos dignoscetis.

»Dubia pro Missionibus Madurensi, Mayssuren-»rensi, & Carnateni exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Ponticherii die 23. Junii 1704., proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctæ Mariæ supra Minervam, coram Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, præsentibus DD. Consultoribus, infra scriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra, videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

PRIMUM DUBIUM. An, & quomodo Decretum clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis: »Districte prohibemus, nè in baptizandis tam »Pueris, quàm Adultis cujuscumque sexus, & »conditionis, omittantur Sacramentalia, sed »omnia palàm adhibeantur, & signanter Saliva, »Sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, & ob recondita in iis Sacris Coeremoniis Divinæ erga nos bonitatis Mysteria, sanctè, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, & Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis factò, ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstantè.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quòd Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssuren-»rensis, & Carnateni Dispensationem concedat ad Decennium duraturam, omittendi in collatione Baptismi Salivam, & occultè utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentali-

bus Coeremoniis in Baptismo, utpotè omnino incapaces Baptismi; Etque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque omnes possibles diligencias adhibeant, ut aversio Populorum à Saliva, & Insufflatione amoveatur, & de instructione, aliisque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

»Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, & malè se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, inconsultà Apostolicà Sede.

SECUNDUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Item præcipimus, ut, juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem, semper imponatur Baptizando à Baptizante nomen aliqujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdicitis Nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophiti hæctenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinæ Gratiæ renati.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Moderandum esse Decretum, deletò verbo, Præcipimus; Cum clausula; Curen quantum fieri potest; firmà remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falsæ Religionis Poenitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

TERTIUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu liceat Sanctissimæ Crucis, & Sanctorum, & rerum sacrarum nomina pertranslata immutare, nec ea alio Idiomaticè explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ significationi liquidò & adamussim respondeant.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Quòd servetur Decretum Eminentissimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab Institutione Missionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobandur.

QUARTUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorundem incurià, sæpè sæpius diù protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum memores, terminum breviorum, quàm fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, gravior conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant Sacro Fonte abludendos.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

QUINTUM DUBIUM. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Præterea cum moris humani hujusmodi Regionis sit, ut Infantes sex vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsentì contrahant per impositionem Taly, seu aureæ Testere Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inrer Christianos fieri permittant, nec Sponfos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completà legitimà ætate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam à Sac. Concilio Tridentino præscriptam, verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Exequendum esse

ANNO

1744.

Monitem ad Missionarios.

II. Dub. sub per impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

Resolutio.

III. Dub. sub per translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

Resolutio.

IV. Dub. sub per Baptismo Infantium non protrahendo.

Resolutio.

V. Dub. sub per Matrimonii impuberum.

Resolutio.

esse

Clemens XII. finalem Cause resolutionem cum voto Congregat. S. Officii edere intendit.

Dubia in Congregat. proposita.

I. Dub. sub per præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptismo.

Resolutio.

Resolutio.

Resolutio.

1744.

esse Decretum Eminentissimi de Tournon ; cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimonio à Sac. Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum est, & imposte- rum publicabitur, neque ejus observantia sit impossibilis ; & Missionarii curent, quantum fieri potest, ut in omnibus locis Missionum illarum Partium dictum Decretum Concilii publicetur.

Feria 4. die 13. Maii 1733.

SEXTUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et quoniam apud Peritiores præcipue illius Religionis Sectatores, Taly præ fert Imaginem, licet informem, Pulleyaris, seu Pyllæjaris Idoli nuptialibus Cæremoniis præpositi ; Cùmque dedecet Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii ; districtè prohibemus, nè imposte- rum audeant Taly cum hac effigie collo appendere ; & ne Uxores inuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

VI. Dub. super prohibitione Mulieris facti deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

Resolutio.

»Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon, quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti Taly.

SEPTIMUM DUBIUM. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum florum numerum, & unktionem.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. florum, cui dictum Taly appenditur.

Resolutio.

»Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon.

OCTAVUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Cæremonia etiam Nuptiales juxta harum Regionum morem tot sunt, tantæque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non possit, quàm eas omnino interdicens, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas à superstitionis expurgare. At verò, ut faciliori conversioni viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentis, severiorique calculo, superstitionis omnia à dictis Cæremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arescio-mara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur : Circuli super caput Sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur ; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis à nobis dictum, & prohibitum intelligatur.

VIII. Dub. super superstitionis Nuptiarum ritibus abolendis.

Resolutio.

»Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

NONUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temerè ducunt, vel omnino à Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secretè, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti,

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupar.

ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Dilata.

DECIMUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Nullus ritè, & sufficienter dispositus arceatur à Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstrualii morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium ; Cùm hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, sit attendenda à Christianidelibus, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

UNDECIMUM DUBIUM. An, & quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Dedecet etiam Christianæ Virginis honestati primà vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecundè publicare, iisque Ethnicorum more & ritu in ejus domum collectis, super re tam fordida festum instituire ; Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicens, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moveant ; quàm dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscena consuetudo, quæ à Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactatâ Puellarum verecundiâ, eas effrenatè ad libidinem provocare valeant.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

1744.

Vide infr. post Dub. XI. X. Dub. super admittione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purificationis.

Resolutio.

XI. Dub. super festivitate gratulationibus pro prima Puellarum purificationis abbas.

Resolutio.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

NONUM DUBIUM supradicta die 22. Julii positum, sed non resolutum. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temerè ducunt, vel omnino à Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secretè, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Dub. IX. dilati resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Ferre pariter non possumus, quod à Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgò dictis Pareas. Quapropter districtè mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini è Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii : & ne, in gravescens morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, aeternæ consulere cogantur ; iisdem Missionariis præcipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius Domos,

XII. Dub. super spirituali assistentia Pareas p. standæ.

ubi

1744.

ubi agrotant, pro viribus petant ad eos in-
visendos, ac piis sermonibus, & precibus, Sa-
cramentorumque pabulo recreandos, atque de-
mum eos in extremo vite discrimine consti-
tutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, ab-
que Personarum, aut sexus acceptione, ex-
pressè damnantes quamcumque praxim huic
Christianæ pietatis officio contrariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi de Tournon: Præter-
»ea monendos Missionarios, quòd neque ad
»Baptismum admittant Indos, qui in ea sunt
»opinione, Pareas à Deo esse reprobatos, &
»ideo nullam posse sperare salutem, nisi eam
»opinionem deposuerint.

XIII. Dub.
super prohibi-
tione, ne
Tribicines
Christiani
&c. interser-
vant in sacris
& Templis
Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. An, & quo-
modo dictum Decretum exequendum sit in ea par-
te, quæ est tenoris sequentis. »Non sine maxi-
»mo animi nostri moerore accepimus etiam,
»Christianos Tympanorum pulsatores, Tibici-
»nes, vel alterius cujuscumque Musici Instru-
»menti Sonatores ad Idolorum Festivitates &
»sacrificia accersiri, ad ludendum, & inter-
»dum etiam cogi, ob quamdam servitutis spe-
»ciem erga Publicum ab ipsis contractæ per
»hujusmodi artis exercitium, nec facile esse
»Missionariis, eos ab hoc detestabili abusu a-
»vertere; Quocirca considerantes, quàm gra-
»vem rationem essemus Deo reddituri, si hujus-
»modi Christianifideles à Dæmoniorum honore &
»cultu pro viribus non revocaremus, illis pro-
»hibemus, ne impostero audeant, nec in Pa-
»gosis, nec extra, tum occasione Sacrificio-
»rum, tum quarumcumque Solemnitatum su-
»perstitioso cultu imbutarum, sonare, aut can-
»ere, sub poena Excommunicationis lætæ Sen-
»tentiae, cum nullo modo liceat Christi famu-
»lis Belial inservire; ideoque Missionarii non
»solum eos monere tenebuntur de prædicta
»prohibitione, verum etiam illam omninò exe-
»cutioni demandare, & contrafacientes ab Ec-
»clesia expellere, donec ex corde resipiscant,
»& publicis poenitentiae signis patrum scanda-
»lum emendaverint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

XIV. Dub.
super lava-
cris & ablu-
tionibus tam
Christianifide-
lium, quam
Missionario-
rum.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. An, & quo-
modo dictum Decretum exequendum sit in ea par-
te, quæ est tenoris sequentis. »Declaramus præ-
»terea Pontificiam Constitutionem Gregorii Pa-
»pæ XVI., incipien. *Romane Sedis Antistes*; ad
»petitionem P. Societatis Jesu editam, qua in-
»digenis Christianifidelibus lavacra non alia occa-
»sione, & sine, quàm corporis rescindi, &
»à naturalibus sordibus mundandi, ab Aposto-
»lica Sede permittuntur, interdictis tempore, &
»modo, quibus à Gentilibus adhiberi solent,
»æquè afficerè Evangelicos Operarios, quibus
»propterea non liceat sub quacumque alia cau-
»sa, & sine, etiam ad effectum, ut exitimen-
»tur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris de-
»diti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præfer-
»tim statuiis eorum horis, & antè, vel imme-
»diatè post quamcumque Sacram functionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

XV. Dub. su-
per prohibi-
tione deli-
neandi fron-
tem cineri-
bus, & aliis
signis.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.
DECIMUM QUINTUM DUBIUM. An, & quo-
modo Decretum Cardinalis de Tournon sit exequen-
dum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Ci-
»neres itidem ex Vaccæ stercore contactos, &
»impiam Gentilium Poenitentiam à Rutren in-
»sultum redolentes, benedicere, eosque fron-
»ti Sacro Chrismate delinire impingere, sive
»quæcumque alia signa albi, vel rubei colo-
»ris, quibus Indi supersticiosissimi in fronte, vel
»in pectore, aut in alia quavis corporis parte

»utuntur, deferre prohibemus; mandantes, ut
»Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Ci-
»neres benedicendi, illiusque Christianorum cap-
»pur Cruce signandi ad humanæ infirmitatis
»memoriam recolendam, religiosè serventur,
»tempore, ac modo ab Ecclesiæ præscripto,
»scilicet Feria 4. Cinerum, & non alias.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Confirmandum
»esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de
»Tournon, servatà in omnibus Constitutione
»Gregorii XV., edita die 31. Januarii 1623.,
»quæ incipit: *Romane Sedis Antistes*.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. Quod
»fiat Decretum, quo imponatur Missionariis,
»cujuscumque Ordinis, etiam Societatis Jesu,
»in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant
»permittere ritus, vel Consuetudines proprias
»Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbi-
»trio vertere in ritus, vel Consuetudines Chri-
»stianæ Religionis, inconsulta S. Sede; & Mis-
»sionarii meminerint præceptionis Alexandri VII.
»in sua Constitut. incipien. *Sacrosancta* la 46.
»sequentibus verbis express. Ne ob instructio-
»nis defectum, qui Sacro Baptismate initian-
»tur, immaculatam Christi legem profanis ac
»gentilitiis Inlitis ut ex ignorantia sedent, ac
»Idololatriam cum Orthodoxa Fide confun-
»dant, ut sæpè inibi evenire nunciatum est;
»caveant it, qui isdem instrumentis incumbunt,
»ne impostero ullus ad Baptisma admittatur,
»qui gentilitios mores prorsus non exuerit, &
»in fide non sit sufficienter instructus.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM.
An, & quomodo dictum Decretum exequendum
sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et
»demum quia ex librorum de falsa Religio-
»ne, & de rebus obscenis, & superstitiosis
»tractantium lectura, venenum, ut plurimum,
»serpere solet ad Cor Fidelium, quo non mi-
»nus Fidei puritas offenditur, quàm mores cor-
»rumpuntur, magnoperè commendantes ze-
»lum, ac studium Missionariorum, qui libros
»Sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerum-
»que Sacrarum monumenta continentes, pro
»Indorum Christianifidelium eruditione, in lin-
»guam Malabaricam, seu Tamulicam translu-
»lere, vel novos pro illorum commodo, &
»institutione composuerunt, isdem Christi-
»delibus expressè interdicimus fabulosos Genti-
»lium libros, eosque legere. & retinere pro-
»hibemus, sub poena Excommunicationis lætæ
»Sententiæ, nisi prius habità licentiâ Parochi,
»seu Missionarii Curam Animarum exercentis,
»quorum prudentiæ committimus facultatem su-
»per hoc dispensandi, & libros (si qui fortè
»sunt) noxiâ superstitione vacuos, & nihil con-
»tra bonos mores tractantes, pro Christiano-
»rum usu feligendi, eorumque lecturam per-
»mittendi.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

Quibus dubiis, & eorum resolutionibus Nobis per
»Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ,
»Congregationis Sancti Officii Assesorem, relatis, Re-
»solutions ipsas plenè approbantes, cum ea, quæ
»juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda,
»vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt,
»respective confirmavimus, moderavimus, declaravi-
»mus, & in nonnullis remisimus: Quocirca, Venera-
»biles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus &
»mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque
»hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per
»hasce nostras Literas de Apostolica Auctoritatis ple-
»nitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscrip-
»ta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus
»servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos in
»Domino per viscera misericordie Dei nostri, ut Con-
»trarios sicut semotis, & omninò evitis, alacres at-

Resolutio.

Decretum
generale, ne
Gentilium
Ritus admit-
tantur, aut in
Christianos
ut us veran-
tur inconsul-
tâ S. Sede.

Et servetur
Constitutio
XVI. Alex-
xan. VII.

XVI. Dub.
super prohibi-
tione libro-
rum Genti-
lium.

Resolutio.

Pontifex
Clemens XII.
resolutions
hujusmodi
confirmat.

Earumque
observan-
tiam, & exe-
cutionem in-
jungit.

Partes ac-
quiescunt.
Relatum Bre-
ve publica-
tur, & à Mis-
sionariis sub-
scribitur.

que animi nostri sensibus concordet, studia & labo-
res vestros in Animarum salutem, que præstantissi-
mus vestra vocationis est finis, pro viribus conferra-
tis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Fili-
li, Apostolicam benedictionem peramanter imperti-
mur. Datum Roma apud Sanctam Mariam Major-
em sub Annulo Piscatoris die XXIV. Augusti
MDCCXXXIV. Pontificatus nostri anno quinto.

§. 15. Post diuinam accuratamque factorum
atque rationum in utramque Partem discepta-
tionem, post tam solemnem denique causæ judi-
cium, in magnam spem venerat Apostolica
Sedes, non secus ac Romæ litigii finis erat
impositus, ita & in Indiis tandem aliquando à
discordiis abutibusque cessatum iri; cum præ-
sertim ii, qui Decretum impugnauerant, siue
illius æquitate cognita, seu moderatioribus,
declarationibus, & relaxationibus jam impetra-
tis satis sibi factum exultimantes, non solum
æquo animo illud recepissent, sed fidem quo-
que suam obligassent, se omnino operam da-
tuos, ut quæcumque in Literis Apostolicis ef-
fent præscripta, integrè executioni mandaren-
tur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi
non tamà solum, sed certis gravissimisque tes-
timoniis allatum erat, publicatas jam fuisse
Pontificias Literas, & subseriptas ab omnibus
Missionariis, & mutuam inter Partes perfectæ
communione, & concordie vinculum re-
integratum, quod multis annis, non sine in-
geniti Missionum damno, inter illas fuerat in-
terruptum.

Sed non ab
omnib sob-
servatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum
gaudium statim evanuit; tristissimum siquidem
nuntius quam citissimè Sedi Apostolicæ allatus
est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Tur-
noui Decretum impugnauerant, non obstantibus
Clementis XII. Literis Apostolicis solemn-
ni formula ab iis acceptatis, publicatisque,
damnos tamen ritus ac caeremonias juxta ea-
rundem Literarum præscriptum minime abole-
ri posse causantes, tantum sibi licentiæ sume-
re, ut eos easque adhuc usu permittere & re-
tinere non dubitarent. Cumque de tam diu di-
lata ab iis obedientia in dies fama increbescer-
et, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum
Pontificiis mandatis obsequium, & observa-
tiam vindicaret, certamque redderet in poste-
rum eorum, que in prædictis Pontificiis Lite-
ris mandabantur, executionem, alteris in si-
mili forma Brevis datis die XIII. Maii anni
MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Re-
gionum Episcopis, & Missionariis præceptum
iteravit, gravioribus etiam poenis impositis, ut
ne dum exactissimè fervarent, que in suis præ-
missis Literis mandabantur, sublata cuilibet se-
cus interpretandi facultate, verum ad id illico
se adstringeret solemnè iurejurando interposito,
juxta formulas respectivè eisdem præscriptas. Li-
teræ in forma Brevis, sequentis sunt teno-
ris:

Quid confi-
lii cepit
Clemens XII.

§. 17. Venerabilibus Fratribus, ac Dilectis
Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis, in Re-
gnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssi-
rensi, & Carnatensi.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Fili, salutem, & Apo-
stolicam Benedictionem.

Alteræ ejus-
dem Epistola
in forma
Brevis ad
Episcopos &
Missionarios
data die 13-
Maii 1739.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura conti-
nuo Nos urget, in id præcipue & tota sollicitudine
incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt par-
tem Ministerii hujus, & in lucem Gentium sunt
missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filia-
le obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata,
sacroque Ecclesiæ ritus & ipsi intemeratè retineant,
& alios edoceant, ut quos locorum immensa spa-

Exordium
cuan mentio-
ne superioris
Epistolæ ad
eosdem con-
scriptæ.

tia à Petri Sede longè disjungunt, eos tamen Fi-
des eadem in unitate spiritus, & doctrinæ conglu-
tinet, Aliàs itaque per similes Literas nostras sub
datum 24. Augusti 1734. incipientes: Comper-
tum, exploratumque: Fratritates Vestras, om-
nesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Pa-
terno charitatis affectu requisivimus, & declara-
vimus, quam impensè exoptaremus, ut qui in Re-
gnis istis Christi Fidei veritatem agnoscentes, con-
vertuntur, supersticiosos Gentilium ritus omnino
abjicerent, atque averterentur, ne habeantur &
ipsi ad instar eorum, qui: Cum Dominum co-
lerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudi-
nes Gentium: uique in re tanti momenti nulla esset
offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præ-
sertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E.
Cardinalium per universam Christianam Reipubli-
cam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, jux-
ta dubia tunc proposita, providè statuimus, & à
Missionariis observanda præscripsimus; Quorum
omnium in Nos observantia, ac studium ampli-
canda Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut
pari contentione pro viribus obtemperare satagant,
nec ullus erit, qui deestabili indulgentia aliter fie-
ri posse cogitet, & veluti infideles filii, Peccare
eos faciant peccatum magnum: Sanè etsi hisce me-
diis muneri Nostrò satisfecisse, ac sine sollicitudine
esse suaderemur; atamen reimonentium, à qua Fidei
purius atque integritas pendent, nunquam hanc in no-
bis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii
opportunitiora semper comparemus remedia. Qua-
re Fratritatibus Vestris, & Missionariis omni-
bus, quibus prædictas Nostras Literas direxi-
mus, siue Sæculares, siue Regulares cujuscum-
que Religionis, Congregationis, Instituti, Socie-
tatis etiam Jesu, fuerint, demandamus & præ-
cipimus, ut omnia & singula, que in dictis
nostris Literis continentur, integrè, exactè, ac
inviolabiliter observent, atque ab eis, quorum
cura ad vos spectat, remota penitus quavis ali-
ter interpretandi potestate, adamussim observari
faciant, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pæna
suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti
ab ingressu Ecclesiæ, & respectivè excommunica-
tionis late Sententiæ, à qua nemo Vestrum à
quoquam, præterquam à Nobis, seu Romano Pon-
tifici pro tempore existente, excepto tantum mor-
tis articulo, absolvi possit; & quoad Regula-
res insuper privationis vocis activæ, & passivæ,
etiam ipso facto, & sine ulla alia declaratione in-
currere. Idem sub iisdem poenis, & censu-
ris, pari auctoritate præcipimus & mandamus,
ut omnes & singuli, qui ab hac Sancta Sede,
siue ab eorum respectivè Superioribus, ad ista
Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, sta-
tim ac de hisce Literis nostris certiores facti fue-
ritis, vel quavis alia denunciazione de illis noti-
tiam habueritis, juramentum præstetis, integrè,
exactè, ac omnimodè implere, que providè à
Nobis in iisdem Literis constituta fuerunt, neque
illis ulla in parte quovis sub pretextu contraire.
Illis etiam, qui quandocumque hoc munus susce-
pturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem
omnibus censuris, & poenis, ut nullo pacto au-
deant vel minimum actum explere, nisi antea &
ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec
tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Lo-
corum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel
quovis alio titulo & nomine, Christifidelium Con-
fessiones excipere, Conciones habere, aut Sacra-
menta ministrare, sed omni prorsus careant potes-
tate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis,
aut vestra respectivè Religioni, Ordini, Congre-
gationi, & Societati, etiam Jesu, specialiter,
aut generaliter à Nobis, & à Prædecessoribus
nostris quacumque ex causa concessis. Juramen-
ta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum
Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel
Apostolicis Vicariis præstare demandamus, Vica-

Illius obser-
vantia, & exe-
cutio ipsis
demandatur
sub censuris,
& aliis poenis.

Sub quibus
præcipitur
eisdem, ut
juramentum
præstent de
implendis
omnibus in
ea contentis.

Nullus in
posterum
quocumque
titulo Missio-
nis exercitio
se immisceat,
nisi juramen-
tum hujus-
modi emise-
rit.

1744.

Idem fervetur ab Episcopis.

Cum onere remittendi ad Congreg. de Propag. Fide exempla juramenti praefiti ab eisdem subscripta.

Injungitur Episcopis, & aliis, tam praesentis, quam praecedentis Episcopala publicatio, & transmissio.

Formula Juramenti a Missionariis praestandi.

Formula Juramenti ab Episcopis praestandi.

rios vero ipsos & Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos praescriptam, & infra adnotandam, ac propria manu subscribere teneantur, sub iisdem Censuris, & poenis. Hoc etiam juramentum praestandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum Solem nem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subscripta exemplaria, relicta isthic in Archivis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, & Superiores Regulares respectively transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatiq; Fidei vestra monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub praedicta die 24. Augusti 1734., quam praesentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas, atque praesentes receiveritis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Seculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respectively Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum praecipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto poenam suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiae; Regulares autem Excommunicationis latae sententiae, privationis Officiorum, & vocis activae, & passivae.

Formula autem juramenti, sicut praemittitur, a Missionariis praestandi, est, quae sequitur, videlicet. Ego N. Ordinis N., seu Societatis Jesu Missionarius ad Regnum N., vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis Superioribus, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destinatus, parendo praecipito Sanctissimi Domini Nostri Papae Clementis XII. per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maii anno 1739. injuncto omnibus Missionariis in dictis Missionibus, praestandi juramentum fideliter servandi dispositionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24. Augusti 1734. incipient. Compertum, exploratumque: mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime noto; promitto, me plenè & fideliter paritutum, illudque exactè, integrè, absolutè, & inviolabiliter observaturum, & absque ulla tergiversatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos mihi commissos tam in Concionibus, quam in privatis instructionibus, ac praesertim Catechumenos, antequam baptizentur, & nisi promittant observantiam dicti Brevis, ejusque dispositionum, & prohibitionum, me ipsos non baptizaturum, prout quoque curaturum omni studio, quo poterò, ac omni diligentia, ut sublatis Gentium caeremoniis, illi a Christianis suscipiantur & retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, vel in parte contravenerim, toties poenis a Sanctissimo Domino Nostro impostis in Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, super praestatione hujus juramenti, mihi pariter per integram lecturam notis, me subiectum agnosco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & haec SS. Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Formula vero juramenti, ut supra, praestandi ab Episcopis, est, quae sequitur, videlicet. Ego

N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me praestiti in actu meae solemnis Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, subjectionem, & obedientiam promisi, tum in super eorum, quae provide sanxit Clemens XII. Pontifex Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, Episcopis, & Missionariis usque sub die 24. Augusti 1734. transmissis, parendo mandatus Sanctitatis Suae per alias similes Literas die 13. Maii anno 1739. injunctis, ut in argumentum meae erga Apostolicam Sedem obedientiae non minus, quam filialis obsequii, me jurandi Religione obstringam, juro, & promitto, me plenè, & fideliter easdem Literas Apostolicas sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, atque ea, quae in illis praescripta sunt, exactè, integrè, absolutè, ac inviolabiliter observaturum, curaturum pariter, quantum in me erit, ut ii omnes, qui mea in Dioecesi Missionarii, & Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eodem prorsus modo in omnibus servent, atque exequantur, & contra inobedientes, si qui fuerint, me processurum ad formam Brevis sub die 13. Maii anno 1739. aut tandem sublatis Gentium caeremoniis, illi a Christianis recipiantur ritus, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit, ac jugiter servat. Utque de hac mea voluntate, juramento, filialique obsequio erga Romanum Pontificem, ejusque mandata, perenne existat monumentum, propria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus N.

Ceterum est magna Nobis spes sit, Fraternitates vestras, & Missionarios omnes, nostras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper sollicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxae Religionis puritati, integritatiq; quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectantur Fidem, superstitiones averterent ritus, eosque tantum suscipiant, & retineant, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternae Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse didicemus; & Vobis interim in auspiciis bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Roma apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. Maii MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.

§. 18. Haec Clementis XII. Literas alite subsecute sunt praenominatis earum Regionum Episcopos peculiariter inscriptae, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque noticiam de praestita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, & eorundem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua praerentes, ceterorum obedientiam sollicitè promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est:

§. 19. Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.

CLEMENS PP. XII. Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Molestè Nos, imò graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exiit contigerit Nostri Literis, quas die 24.

1744.

Adhortatio pro omnium executione.

Idem Clementis XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

Tenor Epistolae in simili forma Brevis.

Conqueritur de incepto exitu primae Epistolae, & debita responsio exquirat.

1744.

III. Ut de-
tur explica-
tio Articuli
de assistentia
PARIS, pre-
benda, pro

Juxta præ-
tentum vivæ
vocis Oracu-
lum Clemen-
tis XII.
Quod tamen
Oraculum
nunquam e-
manatum de-
claratur.

Et Pontifex,
eo non at-
tento, circa
relatas que-
stiones sta-
tuit, ut in-
fra.

I. Juramen-
tum præfari
& servari ju-
bet, & cen-
suras confir-
mat.

disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissi-
mis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito
veluti horrore, seu potius inveterato & commu-
ni præjudicio, ita salivam averfantur, ut de eo
evellendo propè jam sit ab eis desperatum.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tra-
datur interpretatio præcepti à Cardinali Tour-
nonio Missionariis gravissimè injuncti, atque
ab Apostolica Sede confirmati, eisque incul-
cati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo
Pareas, minimè deserant, sed cum domi ali-
quo morbo laborantes detinentur, eos invi-
sant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta
ministrant, omnibusque erga eos charitatis at-
que pietatis officiis defungantur. Nam, sine
aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem
eis, qui Christianæ Religioni nomen dede-
runt, imminere profus arbitrantur, Gentium-
que ad Fidem conversionem impossibili-
lem penitus evasuram. Itaque eorundem Pa-
rearum salutem providendum esse rentur, non
adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum
eorum Domos, quod certè, ut asserunt, exi-
tio Missionibus foret, sed alia ratione; at-
que ea potissimum, quam ipsi primo induxe-
runt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam
Litteras promulgatas, quarum initium *Comper-
tum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam
declarationis, quam ipsis suis Missionum Pro-
curator significaverat.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hu-
jusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Pa-
pæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cu-
jus etiam exemplum monumentumque in Actis,
& Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuis-
se atque reconditum ferebatur, exemplum monu-
mentumve hujusmodi diligentissimè exquiri man-
davimus. Cumque illud nusquam inventum sit,
longa licet atque exactissima indagine investi-
gatum; cum etiam Administris, quorum custo-
diæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmet-
ipsos interrogati, nihil hujusmodi à se visum,
nihil auditum fuisse, & nunquam ad se perve-
nisse prædictam declarationem; proptereaque &
in Actis, & in Archivo desiderari, constanter
& indubitè affirmaverint: cum denique ipsius
Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque
sententiam, in Apostolicis ejus Litteris supra re-
latis luce ipsa clarius expressam, exploratamque
haberemus; totum hoc gravissimum & invetera-
tum negotium, cum approbatione & consilio
Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Car-
dinalium Generalium Inquisitorum, ut supra,
deputatorum, tandem adjudicare ac definire
deliberavimus. Auditisque propterea tum eor-
undem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum
etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad
trutinam revocatis, & coram Nobis multum
diùque perpensis atque discussis moderationibus
illis, quas postularunt à Nobis illi, qui duram
atque difficilem Decretorum toties enunciato-
rum integram absolutamque observantiam exis-
timarunt, in hunc, qui sequitur, modum, sta-
tuimus, atque decrevimus.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes
impositam Jurisjurandi legem esse veluti salu-
berrimum antidotum extinguendo gliscientium
litium, discordiarumque veneno, aptissimum-
que ad cohibendam licentiam libertatemque
opinandi, interpretandi, agendi denique pro-
libito in re tam gravi & periculosa, frænum
existere; Censuras quoque à prædicto Clemente
XII. Prædecessore Nostro in enunciatis Litteris,
incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad so-
los dumtaxat pertinere Apostolicæ legis præcep-
torumque violatores, easdemque in hujusmodi
tantum refractarios, quorum animos neque Ec-
clesiasticæ mansuetudinis officia, neque paternæ
admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo

modo possent, justissimam pœnam esse & fore
reputantes; non solum inopportunitatem cen-
surarum, Jusjurandum aliqua in parte remittere,
aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis
propositum; verum etiam, de prædicto consilio
& assensu, ac de plenitudine Potestatis à
Deo Nobis conceditæ, illud, illasque probamus,
confirmamus, & innovamus, illudque, &
illas omne robur & firmamentum, omnemque
vim & efficaciam in posterum semper habere,
suosque plenarios & integros effectus fortiri & ob-
tinere, atque ab illis, ad quos spectat, & pro
tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter
& inconcussè observari decernimus & jubemus.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam pos-
tulationem, de proroganda supradicta dispensa-
tione, quam Prædecessor Noster in decennium
concessit, ut scilicet per id temporis, in Sa-
cramento Baptismatis conferendo, salivæ usum
abstinere, & sacras insufflationes in occulto ad-
hibere liceret, non tamen hoc generatim, neque
indistinctè, sed ubi gravis aliqua & certa neces-
sitas postulare, ut luculentius in ejusdem Litteris
Apostolicis, quarum initium *Comper-
tum exploratumque* expressum est; Nos declarare satis
non possumus, quàm ægrè feramus, quod nullis
adhuc certis indicis aut argumentis cognos-
cere potuerimus, utrum Missionarii per id de-
cennii tempus, quod jam elapsus esse dignos-
citur, ad Apostolicarum Litterarum præscrip-
tum, in eo pro viribus elaboraverint, atque cæ-
quâ par erat, fide, ac diligentia, omne suum stu-
dium, operamque adhibuerint, ut vanus ille
horror, & parum æqua aversio prædictorum
Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis
insidere fertur, sensim emendata, demum ab eis-
dem penitus deponeretur. Nemo quippè igno-
rat, Sacramentalium, de quibus agitur, usum,
sive institutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in
Ecclesiam derivati sunt, sive multiplex myste-
riorum significatio, quæ in illis continetur, si-
ve demum Romanæ Ecclesiæ omnium Magis-
træ spectetur auctoritas, quæ eosdem in suis Ri-
tualibus receptos inviolabiliter observari præcep-
sit, jure, ac merito venerandum esse, præci-
puoque semper in honore habendum, & con-
sequenter incapacem prois recipiendæ Baptis-
matis Gratiæ eum esse, qui falso sibi persuase-
rit, insufflationes, atque salivam aptam haud
esse materiam Sacramentalium caeremoniarum,
gravissimique piaculi expertem non futurum,
qui sic opinanti conferre illud auderet.

§. 30. Et quamquam exploratum esset, Gen-
tes illas hoc pravo errore minimè detineri, sed
ob id tantum à prædictorum Sacramentalium
usu abhorre, quod ingenitâ quadam, ut se-
runt, aversione salivam anhelitumque abomi-
nentur, non minori tamen industria Sacris
Ministris additendum est, ut ex eorum animis
perperam conceptum horrorem, ineptamque
aversionem eliminant atque ablegent: aliter ti-
mendum merito esset, ne illarum Regionum
Neophiti, confirmata in ipsorum mentibus hu-
jusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut
eamdem etiam transferant ad miracula, quæ per
salivam Christus Redemptor Noster edidit; ip-
sumque propterea miraculorum & salutis nostræ
Auctorem, quo nihil profectò magis impium ex-
cogitari potest, averfentur. Utque alia prætere-
amus, illud tandem non diutius est differendum,
ut in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Car-
nateni, Baptismi Sacramentum ritè sanctèque
ministretur, iisdem adhibitis Sacramentalibus,
& caeremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia,
ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata est,
dedicantque tandem novelli Regionum illarum
Fideles id horrere, quod Deus dignatus est
facere.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramen-
talium

1744.

II. Quæritur
doctum non
esse de obser-
vantia De-
creti Cle-
mentis XII.
circa Sacra-
mentalia in
Baptismo ad-
hibenda.

Horum di-
gnitatem, &
relevance
commendat.

Super qui-
bus nescit
Curiam
nos curat.

Concedit
prorogatio-
nem dispen-
tialium

1744.

fationis ad
aliud decen-
nium à die
datæ præfen-
tium.

Præscribit
Episcopis, &
Missionariis
quomodo ea
uti debeant.

Et, ut Ma-
labares in
hac materia
per eam
opinantes ad
Baptismum
non admit-
tant.

Atque inte-
rim eos in-
struere cu-
rent.

Absque spe
ulterioris dif-
fensionis.

III. Decre-
tum Card.
Turnonii cir-
ca Pareas ius-
tum, & nec-
cessarium de-
clarat.

tatum prædictorum abominatio suaviter, levi-
terque ex eorum animis divelli possit, neve hu-
jusmodi lex, quæ Sacramentalium usum præ-
scribit, ad nimiam in speciem severitatem exa-
cta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex
illa, tamquam è fonte, in Ecclesias atque Mis-
siones dimanaturæ denunciantur; Nos enarratis
de causis dispensationem, quam Prædecessor
Noster in Literis jam relatis concessit, iterum
concedendam, prorogandamque decrevimus in
aliud decennium, quod à die datæ præsentis No-
stræ Apostolicæ Constitutionis est inchoandum.

§. 32. Ex quo fas est intelligere, non eam
esse aut fuisse nostram & Apostolicæ Sedis sen-
tentiam, quod scilicet nullus dispensationis lo-
cus esse possit in hujusmodi Sacrorum Rituum,
& Sacramentalium materia, nec ulla dispen-
santi necessitas, aut sufficiens causa unquam
valeat allegari. Verum, quum ex rationibus
superius allatis, nullo pacto permitti valeat, ven-
erabiles ad eodè Ritum, ac traditum à Patribus,
sanctæque ab Ecclesia servatum hujusmodi Sa-
cramentalium usum, penitus aboleri; vel eor-
um contemptui, aut erroribus circa eadem in-
ducendis, vel jam conceptis amplius confirman-
dis, occasionem præberi; ideo omnibus die-
torum Regnorum Missionariis districtè præcipi-
mus, ut hac dispensatione benignè à Nobis in-
dulta, non nisi certis in casibus, & cum gravis
id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam
oneramus, utantur, nec nisi in prædictis
casibus salivæ usum in administratione Baptis-
matis possint omittere, & occultas adhibere in-
sufflationes; modo si, qui se baptizandos offe-
runt, in ea non sint opinione, ut credant salivam,
atque insufflationes hujusmodi ineptam esse,
atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam;
qui enim ad eodè falsam, atque distortam persuasio-
ne imbuti essent, tamquam indigni, & incapaces
Sacramenti Baptismatis licet suscipiendi,
ab eo repellendi essent. Volumus autem, at-
que omnibus & singulis prædictorum Regno-
rum Episcopis & Missionariis in virtute sanctæ
obediencie præcipimus, & expressè jube-
mus, ut & communibus studiis atque consiliis,
& singuli pro virili parte, intra præfixum decen-
nii tempus, omnibus viribus nervisque con-
tendant, & quemadmodum fuerat eisdem à sanctæ
memoriæ Prædecessore Nostro imperatum,
non intermissis laboribus assidue curent, ut ex
illarum Gentium animis errorum tenebræ, ma-
lesanæque opiniones, quibus obsecantur, &
miserimè detinentur, penitus discussæ, ac ra-
dicitus evulsæ eliminentur. Ut verò indultum
prorogatumque à Nobis tempus, sanctissimis
Romanæ Ecclesiæ caeremoniis prædictis, quæ
tamdiu à Sede Apostolica commendatæ atque
incolatæ fuerunt, facilius apud Nationes il-
las insinuandis verè conducat, utque ulterior
hujusmodi Rituum præmissio (quam tamen
extra veræ necessitatis casus, ut supra, nulla-
tenus concessam aut licitam esse, iterum decla-
ramus), alendis Populorum erroribus, atque
difficultatibus augendis confirmandisque ansam
non præbeat; universis Gentium illarum Epif-
copis, & Missionariis prædictis notum esse vo-
lumus, hoc exacto decennio, nullis aut preci-
bus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique
unquam possent, aliam denuò prorogationem
concessum iri.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet
postulatum, ut nempe apertius atque distinctius
declaretur Decreti articulus, quo laudatus bo-
næ memoriæ Carolus Thomas Cardinalis Tur-
nonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ægro-
tantes accedant, ut Sacramenta exiderantibus
etiam domi ministrarent, ut denique illis om-
nia præstent spiritualia subsidia, quæ Charitas,
Religio, & Offitii ratio Evangelicis Operariis,

nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus
universis, adversa præsertim valetudine confi-
ctatis, administranda præscribunt: nemo profe-
cto non videt, quantumvis maximæ proponan-
tur difficultates, in quas incurrere Missionarii se
posse dicunt, si huic præcepto tam iusto, tam
sancto parere velint; ferentium tamen nullo mo-
do esse, quod Casas humiliorum hujusmodi ho-
minum ex morbo decumbentium subire reculent,
atque illos in summo etiam vitæ discrimine, aut
Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eor-
um tem percipiendorum maximam illis ingerant
difficultatem. Nulla etenim apud Deum est
personarum acceptio; nec ullum despiciere fas
est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per no-
vam generationem sibi conjunctos, non confun-
ditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus
pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, &
heredes Regni, quod repromisit diligentibus se.*
Quæ qui contemnunt, exhorantes pauperem,
& Fratrem humilem confundentes in humilitate
sua, hi porro longè nimis discedunt à doctrina,
& exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri,
qui Nos, non Divina tantum voce, sed ma-
gnis etiam atque illustribus factis edocuit, quan-
ti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque
abjecti per Mundi insaniam vocantur: *Ecce
enim, agebat S. Gregorius Pontifex Maximus,
ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, & tam-
en venire paratus est ad salutem Servi. Certe si
nos cuiuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire de-
beremus, protinus nobis nostra superbia in cogi-
tatione tacita responderet, dicens: non eas, quia
temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, lo-
cus vilescit. Ecce de Cælo veni, qui Servo in
Terram occurrere non despiciit.*

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo reme-
dium afferrent Prædecessores nostri Romani Pon-
tifices Gregorius XV., Alexander VII., & Cle-
mens IX. in suis Apostolicis Litteris die xxxi.
Januarii Anni mdcxxiii., die xviii. Jan. Anni
mdclviii., & die xiii. Septembris Anni mdclxix.
respectivè datis, omni animorum contentione,
atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eor-
um vestigiis inhaerentes summo opere opramus,
& quantum in Domino possumus, districtè præ-
cipimus, & mandamus), ut Nobiles cum Ple-
beis in unam eandemque Ecclesiam convenien-
tes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur,
& Ecclesiæ Sacramenta reciperent, utque Mis-
sionarii Regnorum, Provinciarumque Orientium
Indiarum, sui officii memores, ita animo
essent comparati atque dispositi, ut non secus ac
Nobiles, abjectis quoque, & infimæ fortis
hominibus, in iis, quæ ad spirituales eorum
profectum pertinent, præsto essent, illisque in
propriis etiam domibus, etsi humillimis ac for-
didis, Sacrum Viaticum ministrare minime re-
cusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob
immodicum illum honorem, quo claro genere
nati infimæ Plebis homines, ut fertur, ita aver-
santur, ut vel illorum contactu se commaculari,
nobilitateque, & gradu cadere sibi persuadeant,
(qui tamen horror cum sit Christi lege damna-
tus, è Christianorum animis omnino est elimi-
nandus); sive ob patrias leges, imperiaque
Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis
Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de cau-
sa id evenerit; frustra certè fuerunt Prædeces-
sorum nostrorum consilia, paternæ exhortatio-
nes, præcepta demum, quæ usi sunt, ut infi-
mi hujus generis hominum conversioni ac salu-
ti procurandæ, quantum optaverant, plenè con-
fulerent, atque providerent.

§. 35. Cum verò & Nos, Christi Domini
documentis, Prædecessorumque Nostrorum exem-
plo excitati, anxie cogitavimus, quâ ratione
illud tandem reipsa consequi possemus, quod
eidem Prædecessoribus Nostris tantopere cordi

1744.

Idque confir-
mat ex Sa-
cris Scriptu-
ris, & Patri-
bus.

Prædeces-
sorum super eo
præcepta re-
vocat, &
nonnum im-
pleta dolet.

Missionarii
Societ. Jesu
proponunt
Pontifici se
aliquos de-
putaturos ad
præcipuam
Pareasum
curam.

1744.

fuit; opportunè accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayffurenfis, & Carnatenfis Missiones potissimum conceditæ sunt, postquam declarari à Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipuè dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni & salutis satis benè consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

Pontifex id probat.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, & ipsius Christi.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, & de superiori intra decennium.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minimè obliviscantur; ac seriò perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu, juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster à Deo Patre suo postulerat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, & Divini Filii ab æterno Patre missionem, & Christianæ Religionis veritatem faciliè Gentiles agnoscant.

§. 37. Deinde verò tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus & præcipimus, quot necessarii, & re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo delinendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi verò contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipuè deputatos, aut eorum aliquem, è vivis excedere, vel aliò abire; alterum, alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinquennii à die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandato nostrorum executione Apostolicæ Sedis reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minimè fuerint, vel iis redditis, minimè constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obisse, vel alià de causa officio deesse contigerit: tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentia, quæ tam à Prædecessoribus nostris, quam à Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramento Baptismatis administratione & susceptione, averfari dicuntur: de quo tamen minimè dubitare Nos finit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut deniquè si omnes adhibitæ diligentia frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque even-

tum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, à quo sane longissime absumus; decernimus, & mandamus, ut alii Missionarii sive Sæculares, sive Regulares ex alio coetu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitiis misericordie suæ effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus & Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpâ vel omissione, consequi non potuerimus.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc & pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitantibus turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eò novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id à Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christianæ charitati ostendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionarii, qui in Madurensi, Mayffurenfi, & Carnatenfi Regnis tunc erunt, virtute sanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præfatos Literas Nostras circa præmissa decrevimus & observari mandavimus, intra præfinitum respectivè tempus, integrè, exactèque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum factis, sive ex omissione, sive ex prava, & contra literalem earundem præsentium sensum distorta mentis & voluntatis nostræ interpretatione, sive demum ex qualibet aliâ causa, etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relicti prædicatarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suæ Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, & facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos à Nobis privatos, & immunitos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, & è contra, auctoritate Apostolica, & earundem præsentium tenore privamus, & immittimus, illic, non expectatâ aliâ nostrâ, & Sedis Apostolicæ delatione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, ubiores, ut speramus, in hiis Partibus fructus relaturi.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, & Salivæ Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declarandum postulerunt, nil difficultatis præstulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apostolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostrò dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nullâ habitâ interdicti à præfato Cardinali Tournonio lati, amplissimeque à Prædecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contra tamen testem Matrimonii, quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præfidere fertur; ipsique pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgò *Cocio* nuncupatum, frangere; ad hoc ut futurorum inde auspicia vel sausta, vel infausa desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessu, & salutaris Pœnitentiæ Sacramento interdicunt. Quam

1744. Alii novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

Et supradictos in Europam reverfentes, sive in eadem facultate exercendi Missiones.

Recententur alii abusus in iis Missionibus, ut ferunt, perseverantes.

Gestatio Talr.

Fractio Cocco. Denegatio ingressus Ecclesiæ Mulieribus mensuratis.

obrem

1744.

Iique dam-
nantur.

obrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quæ sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessariò proinde damnatum: quàmque Christiani fideles dedecet, ritus, caeremonialque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, quæ certè non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus ulitata præiati *Cocco* diffundere, quæ idcirco jure & merito pariter reprobata dignoscitur; quàm denique jultum sit, mensium tempore minimè arcere Templis, & salutari Penitentia Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistentis, qui sanguinis fluxu laborantem non abjicit: *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur que menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

Et injungitur observantia, & executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis & minimè ferendis abusibus pro Apostolici muneri ratione remedium adhibere quam maximè cupientes, mandamus, & virtute sanctæ obedientiæ, tenore præsentium nostræ Constitutionis perpetuæ legis vim habentibus, jubemus atque districte præcipimus universis Episcopis, atque omnibus & singulis tam Sæcularibus, quàm Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominatimque ex Societate etiam Jesu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurensi, Myslurensi, & Carnateni existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia & singula, quæ in supra insertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus, & per omnia approbamus, confirmamus, & innovamus, contenta sunt, tam quæ supradicta capita respiciunt, quàm alia quæcumque per easdem Literas præscripta, & definita, ad eorum normam, quæ idem Prædecessor Noster alteris pariter superioris insertis Apostolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, constituit & sanxit, non solum ipsi pro virili parte integrè, exactè, absolute, inviolabiliter, perpetuèque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curæ sunt concrediti, exactè servantur & impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, & Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, & Missionarios omnes rogamus & obsecramus per Dominum Jesum Christum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, præter id, quod à Nobis & à Prædecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, parti zelo ac puritate propagare non intermittant; omni studio dent operam, ut nedum in novellis Christianis veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel symbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, & odor ethnica superstitionis ab ipsis eliminentur; illud cogitantes, ejusmodi caeremoniis, vanisque observationibus, quæ Idololatriæ reliquæ sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetulos ali confirmarique errores, quibus miserè detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiæ præceptorum, & Rituum observantiam, formidare confecerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiæ

Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desinant: *Si queritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur; quodque ad ipsos Evangelii præcones præcipuè dictum esse dignoscitur: Si queritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugæ ipsorum.*

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem præsentibus Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Missionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu aliàs specificâ mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, causeque, propter quas præsentibus emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris redacti, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas præsentibus Literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum Privilegorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu obijci possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus fortiri & obtinere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter & inconcussè servari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfate Sedis Nuntios, aliove quoslibet quacumque præeminentiæ, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 43. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, Nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, & quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis Statutis & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus & specialissima mentione dignis, à Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunera-

1744.

Clausulæ efficaciæ pro omnimoda præsentium executione.

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque derogatur.

1744.

tionis, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium pramissorum concessis, edictis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & lingulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & inferrentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad pramissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 44. Quia verò difficile foret, Litteras huiusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsi presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 45. Insuper volumus & expresse mandamus, ut eadem presentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur & intimentur omnibus & lingulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsonis huiusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta, præter ea, quæ à Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum archissimis præceptis, eandem Literas, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo eorundem presentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut statim post huiusmodi publicationem, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

§. 47. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentatè præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac

Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Loco † Plumbi.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

Approbatio Cultus ab immemorabili tempore exhibitæ B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ aliàs accuratissimè expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis à Nobis ipsè sancita ac decreta fuerunt, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christianifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto à Decretis sel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri in Causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communitè satagimus. Huiusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

§. 1. Singulare Divina providentia consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXVII. & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.

§. 2. Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tantatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Ruum habita die xx. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldrovandi tunc Prodatorio, nunc Emilia Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducenda, prout moris est, commisso manu nostra perquam libenter signata prodit.

§. 3. Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inbarendo, subijci debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLII. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum asserbantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt; præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiepisc. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.

1744.

Dat. die 12. Sept. 1744.

CVIII.

Proccium.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai.

Introdutio Causæ.

Processus & sententia Ordinarii super casu excepto à Decr. Urb. VIII.

§. 4. Nos

Fides præstanda transumptis.

Tenor præsentium intimentur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant, & a Subditis exigant.

Eorundem exempla ad illos transmittantur cum opportunis præceptis.

Ipsæque presentibus semel publicatæ omnes afficiant.

Sanctio poenalis.

1744.

Documenta
Sanctitatis
Beati Viri,
Pontificis
iusti, collecta
& vulgata.

§. 4. Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabiliremur, vitæ illius acta à Jacobo Zeno Episcopi Feltrænsis & Bellunensis, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari præcepimus, & cum Codice Bibliothecæ nostræ Vaticanæ conferri. Codex autem ejusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & æstimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustioribus ejus vitæ editionibus irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accuratè perfectus Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui præmemorata vitæ notas addidit. Communicatis deinde illi Marini V., & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ à Nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factisque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celeberrimas, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecti sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon & Caroli VII. Gallie, & Henrici VI. Britannia Regum, ac plurimorum illustrium Italie auctorum, inter quos recentiori maxime debent S. Antonius, & Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum; quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hæc ipsi anno prodierunt.

Causa proponitur in
Congregatione
Sac. Rit. ipso
Pontifice referente.

Relationis
summa. De
vita & obitu
B. Nicolai.

§. 5. His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII. Cardinali Aldrovando absentem nemo alius Cardinalis fuit à Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habitâ coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononia illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentie fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesie, in unum quantum, & coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque elemosinis, luculentiora dedit Sanctitatis sue argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificie adversarius fortissimè restitit: à Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiose vitæ, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitæ genere, disciplinam regularem, austeritatem, & Carthusiani instituti jejunia constantissimè retinisset: à Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, & Florentinos conciliasse; & post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Averbateni conventu, inter Carolum Gallia Regem, & Philippum Burgundie Ducem, præclaram illam pacem, Catholica religioni adeo proficuum, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memorie prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basilea, tum in Ferraria

Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui & domini morte, recreavit: & inter cætera, sempiternâ felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assertus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. At que uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicolao memoria proditum erat in Pontificiis diplomatibus; gravissimisque Auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transientes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid cause Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit à Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illa nitentur.

§. 6. Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententia aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum & canonicum esse censendum, nullo modo iis, quæ in citatis decretis præscribuntur, adversam. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque perulgatam; imo & durarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repperitus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant præterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononia Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesie sue album retulisse, & Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios, & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statum jussu nostro in fronte Basilicæ, Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positum, cujus Basilicæ ipse fuerat Archiepresbyter.

§. 7. Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, & in omnibus unanimes, prædictorum Cardinalium sententia voce assensum sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus, præscriptos limites transilire facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præsens decernimus ea, quæ sequuntur.

1744.

De ejus Sanctitatis fama & cultu eisdem exhibitio.

Congr. Resolutione pro Casu excepto à Decretis Urbani VIII.

Pontifex Resolutionem confirmat, & decernit, ut infra.

1744.

Ob Decreti publicationem Solemnem non celebrari.

Imagines Beati non nisi sub præscripta forma depingi.

Eisdemque extra Ecclesias hic designatas publice Venerationi non exponi.

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

Conceditur Officium cum Lectione propriis, & Missa in honorem B. Nicolai.

§ 8. Primo, evulgatio hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ letitiæ significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem aliis contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiæ, in Basilica Liberiana Romæ, & in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus Te Deum in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu precedente.

§ 9. Secundo, præter titulum Beati, quem de jure possidet, à privatis primo illi attributum, nunc vero à Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, & splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacre Congregationis Rituum die 1x. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa à Prædecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.

§ 10. Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensis, Basilica Liberiana Urbis, & singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiæ, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in præsens existunt.

§ 11. Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & post ea, quæ nuper exposuimus, & quæ quodammodo ex declaratione casus excepti à Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere; atque deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ & approbata virtutes, juxta exempla à Nobis cumulatim in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 4. num. 6.; denique post aliquod temporis spatium, Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id peritæ) referre; & quoties magni ponderis causæ adessent, Decretis, & Constitutionibus Apostolicis, si quæ obstant, derogare consuevit, juxta ea, quæ à Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. n. 14.

§ 12. Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoriis nostræ quibuscumque adversantibus, & temporis inutiliter transfacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione Exaudi quæsumus de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maii, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Seculari, necnon & Monialibus, Civitatis & Diocesis Bononiensis; tum etiam Romæ Clero Basilicæ Liberianæ; pariterque Monachis, & Monialibus Ordinis Carthusiani universis; itaut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvere censetur. Eadem ratione concedimus, die X. Maii in omnibus præcætitis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Mis-

sam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Seculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram consecerint, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die X. Maii in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, & ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quæ Alexander VII. die XXVII. Septembris MDCLIX., & XVII. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod à Nobis instituetur.

§ 13. Hæc omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut rectè fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quando vixit, Cardinalis Pacis nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tamen enixè toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, si bilingue concordiam. Neque vero dissimulare volumus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Prædecessor noster in Canonizatione S. Catharinæ Senensis crisis sua se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit: »Et si Nos quidem B. Catharinæ sublimis dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam lætissime vidissemus, lætiores tamen in Urbe Senensi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longè magis, & magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo hæc aut in Africa, aut in Scythia, aut India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ.»

§ 14. Quod si deinde Deo placuerit, ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto, quem in præsens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, & generalem, hoc est à Beatificatione hæc acquisissent, ad solemnem Canonizationem transfundendum sit; Postulatoribus causæ palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, suffecerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, & restricto ad quosdam locos cultu procederetur, & ut etiam inoffenso pede fieri posset à Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussioni, & approbationi Virtutum à Sacris Canonibus requisitæ, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse poterit; juxta à Nobis deducita in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 1. cap. 32. num. 14. & seqq. Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, quæ Nos die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI., & die XIV. Julii hujus MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per præsens Decretum præscriptos: Mandamusque Patriarchæ Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, unâ cum cæteris ad calcem additis, inter Regesta Sacre Congregationis referat, & conserve. Datum hac die XXV. Septembris MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolym. S.C.R. Secretarius.
§ 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, & Confessoris; Pro secundo Nocturno.
LECTIO IV. Nicolaus Albergatus nobili genere

Bononiæ

1744.

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis.

Et descriptio illius nominis in Martyrologio Rom.

Pontificis sentis in hujus Causæ ex mine & definitione.

De probatione virtutum, & miraculorum faciendâ, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

Lectiones de quibus in Decreto.

Bononia ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monastica, ac severioris vite præstantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cenobio præfectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentia, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque recusans, Superiorum suorum jussu invitatus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vite cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.

LECTIO V. Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, inivit gratiam, ut conciliande pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S.R.E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italia ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita sancto Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundie Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitibus conciliavit. Ad Germaniam quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.

LECTIO VI. In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat, Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., & Pius II. prodire. Tandem cum Eugenio IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Heururia renem calculo oppressus, sancto sine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, & Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio 26. Idus Maii Bononiæ. B. Nicolai Alberti Monachi Carthusiani, ejusdem Civitatis Episcopi, & S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, & Apostolicis Legationibus clari, cujus Corpus Florentiæ apud Carthusianos conditum est.

§. 17. Præsertum itaque Decretum nostrum, ac præsertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & singula contenta ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque, & omnibus ac singulis contentis & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsertas literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cau-

farum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eidem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

De Jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, & Personas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

IRMANDIS, atque asserendis Ecclesiasticæ discipline regulis studiosè intenti Prædecessores Nostri Romani Pontifices, consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadvertis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportunè promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas refecarent, & inordinatas humanæ arrogantia præsumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utilissimum planè experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curia Tribunalium, sive Congregationum judicaria & responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque aptè conciliare, si quando inter ea non satis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sanè ratione fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quæ incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhærendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica præpositorum, multa constituit circa debitam à Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, & subjectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Ecclesiis etiam suorum respectivè Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Sæcularibus Penitentia Sacramento. Ita pariter se gessit recolendæ memoriæ Prædecessor Noster Innocentius Papa XII., quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii præfata, certas sacrarum Ordinationum regulas, & singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos præfinit, lata Constitutione, quæ incipit: *Speculatores*, sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCCXIV.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Penitentia*, Anno MDCCXLI.

Kalendis

Transumptis plena fides adhibeatur.

Dat. die 6. Octob. 1744

CIX.

Pontificum mos, inhærendi Prædecessorum Constitutionibus, & Congregationum Decretis.

Clement. X. exemplum.

Item Innocentii XII.

Id ipsum Pontifex à se pluries servatum memorat.

Elogium de quo in Decreto.

Confirmatio præserti Decreti &c. cum Clausulis, & Derogationibus opportunis.

1744.

Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Pœnitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus & calibus prolatas à Congregatione Venerabilium Fratrum Noftrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum. Id ipsum nuperitè egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die xix. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV., quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, à prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus & placitis nequitam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de præcepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiarum Canonicis, aliisque de earum gremio, Missam Convitentialem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem à Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum jura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuò valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire & constituere in animum induximus.

Et in præfenti potissimum observari declarat.

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesiis Parochiales ad Regulares spectantes.

Grego. XV. firmat eandem jurisdictionem in omnibus animarum curam, & Sacramenta quomodoque administrantes.

§. 2. Animarum curam in sæculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quæ Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præscripto, *Sess. 25. cap. 11. de Regularibus*, subesse debent *immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, in cujus Diocesi prædicta Monasteria sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, in quibus *Abbatibus Generales, aut Capita Ordinum Sed-æ Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbatibus, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem, & temporalem in Parochos, & Parochianos exercent; salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.*

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ addictos esse constaret, auli fuissent aliquibus Christianissimum matrimonium interesse, sine prævia Episcopi aut Parochi licentia; quæsitum fuit, utrum hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an verò ad eorum Superiores, privatè spectaret; Cumque ii privativum ejusmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus *loco citato* dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, & puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent; cujusmodi sanè ii non erant, de quibus agebatur: fultem hanc, vanamque præsumptionem reprimere statuit *sel. record. Prædecessor Noster Gregorius Papa XV.*, ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quæ incipit *Inscrutabili*, data Nonis Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXII., decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam Sæculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum secularium Monasteriis, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus, sive Sæcularibus incumbentem exercent, sive aliis Ecclesiastica Sacramenta, aut*

unum ex illis ministrent, prævia Episcopi licentia, & approbatione; sive quoquo modo in dicta Cura exercitio, aut in eorundem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ingerant; in his, quæ ejusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimoda jurisdictioni, visitationi, & correctioni Diocesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolica delegari, plenè in omnibus subjiciantur.

§. 4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam è medio sublata, non ideo ab aliis quæstionibus & litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit; pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quàm in Auditorio Rotæ, frequenter agitata & resoluta fuerunt, circa peculiarium quorundam actuum naturam, an scilicet idem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; & consequenter, an Episcopus in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum secularium, possit, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici possit ordinaria & principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Capituli Ordinis, ideoque Ecclesiæ hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subiecta non esset. Cum igitur resolutiones in prædictis Curæ nostræ Tribunalibus circa hujus generis quæstiones identidem captas, earumque rationes & fundamenta, diligenter & consideratè perpenderit, consilium quoque & sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici scientia præstantium; nonnulla super his de Apostolica potestatis plenitudine decernere deliberavimus; ac præfenti nostra Constitutione inviolabilem quandam normam præfinire, qua posita, omnes de cætero lites, & controversiæ prædictis de rebus, si fieri possit, penitus eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hæctenus consueverunt.

§. 5. Optimo sanè consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus præmitti solent in singulis Diocesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, prædicationibus verbi Dei, & administratione Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ, spirituale Populorum protectum, & animarum salutem, qui potissimum est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis secularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive sæculares, sive alterius Institutu vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suæ prænuntios, in propriis Ecclesiis & Domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere & recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præposita examinatum fuisset sub die xxxi. Augusti Anni MDCLXVIII., affirmatè resolutum fuit; ut scilicet prædicti Missionarii etiam à Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad inunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, & auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse prudenti Episcopi arbitrio iudicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus observari.

§. 6. Sed & in ipso visitationis cursu, atque

etiam

Pontifex alias quæstiones circa summa, cum consilio &c. definire intendit.

Approbat resolutionem Congregat. Episcop. & Regul. quod Missionarii Pastoralis visitationi præmitti etiam à Parochis Regular. excipi debeant.

1744.

Et decisio-
nem Congr-
Concilii
quod possit
Episcopus
Sacramen-
tum Confir-
mationis in
Ecclesiis Re-
gularium
administrare.

Declarat
quæ vitare
possit Episcopus
in
Ecclesiis Pa-
rochialibus
Regularium.

Quid circa
Parochi vi-
tam & mo-
res, cognos-
cere valeat.

Et circa alia
ad ejusdem
Officium spe-
ctantia.

etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum & exemptionum indemnitate plus nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & sine exceptione eandem definimus.

§. 7. In exequenda verò Pastoralis visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ à Regularibus administrantur, minimè quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum asservatur, & consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit, item Confectionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiæ, è quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii sui munus, annunciandi; Sacrum pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra suppellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus additum, Cœmeterium Parochianorum humanis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanæ ad Parochiam propriè spectantes; ac demum, præter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulæ consecrate servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia ritè benedicta, quæ pro ingredientium asperzione ad Ecclesiæ fores poni consuevit.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privativè id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eadem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, & Nos etiam earundem præsentium tenore decernimus, & statuimus.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus & officium pertinet eâ occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, ierit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiæ haberi solitas frequentet; an onera, quæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto; an iisdem festis diebus omnia præstiterit, quæ à Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Christianæque Doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an ægrotantibus & in extremo vitæ agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo præstet, & Sacramenta Ecclesiæ tempellivè conferat; an Pueros & Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat,

debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque liberè matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maximè verò in præcipuis Religionis nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se rectè ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptifmalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Crismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & status animarum.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus à Parocho seculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observanti unice excepta, à Parocho Regulari exquirere & exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere & pronunciare, ac meritas in eundem poenas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minimè privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter à Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, hujus, non verò illius, Decretis sit standum; prout alias à Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit. Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privatium tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis refecare & reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi seculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictione.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex prædictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis à suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus possit ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, & an remotionis causas eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem & privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam à Superiore Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas iudicii sui aperire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod à Nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

§. 12. Postquam verò Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, prædictos Curatos seu Parochos tam seculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum secliarum incumbit, subesse debere immediatè, in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostræ Curæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non verò de delegata;) illa tamen Monasteria seu Loca ibidem à Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare

1744.

Statuit Pa-
rochi correc-
tionem ad
Episcopum
cumulative
cum Superio-
re Regulari
spectare.

Parochiano-
rum autem
ad Episco-
pum privati-
vè.

Remotionem
verò Paro-
chi, utriusque
licere, sine
alterius con-
sensu.

Firmat exem-
ptionem Pa-
rochialium,
in quibus Su-
periores Re-
gulares ju-
risdictionem
Episcopalem
& tempora-
lem obtinent.

1744.

nonnullis Episcopis contententibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis à Sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere. Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem & Temporalem in ipsos Parochos & Parochianos, & contra Episcopus probare nequit ampliore in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam à visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat exemptionem Parochialium Monasteriorum, in quibus resident Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, & correctione, etiam in his, quæ ad Animarum Curam & Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasione præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronuntiavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem exercent; quæ jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sine Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum à jurisdictione, & visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari & censei debere statuimus: minime attentâ distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbatibus*, aliudque *Generales*, utpotè quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicæ in Arce Sancti Angeli aservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certò cognoscere, diligenter inspici fecimus; proindeque à prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Indicat mendam in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione & visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an verò præterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout à Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in iis locis residentium referantur.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentiali.

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitacione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monasteriis unitæ sunt, & ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hinc Ecclesiis unitis recant Conciliaria Decreta, neque porò eadem ratio honoris cujusdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesiis unitas, minime exemptas esse à jurisdictione & visitatione Episcopi, quamvis illæ à Parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inherentes, decernimus & constituimus.

§. 16. Quæstio fuit quarto loco, an ratione exemptionis à jurisdictione Episcopi, quæ competit prædictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, & propter eorundem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, & jurisdictione attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sæculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an verò dicendum sit jus illud ad Episcopum privatim pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eundemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem & consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive sæcularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum secularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusmodi Parochiæ regimen à prædictis Parochis exemptis, sive secularibus, sive regularibus, non rectè administrari cognoverit; posse ipsum, & aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parochum plus æquo faventem invenierit.

1744. bus Superiorum Generalium non gaudere exemptione.

Alletit privatam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptarum.

Item jus examinandi, & approbandi Parochum

Et instandi, quatenus opus sit pro illius remotione.

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam & arbitrariam, sed illam dumtaxat intelligi, quæ à Constitutionibus, vel à consuetudine Ordinis præsumitur.

§. 17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contententibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis, sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione & visitatione immunis statim fiat. Verum vaga & arbitraria hujusmodi Sedes, quæ à sola Superioris Generalis præsentia naturam Sedis ordinariæ & principalis mutuatur, tum rectè rationi, tum Concilii verbis ac sensui planè adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curæ; in aliis verò Ordinibus, ubi Constitutiones de eo nihil statuunt, eandem residentiam veteri consuetudine esse præfinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, & censei decernimus, quæ ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine prædicta præscribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non verò aliud, in quo,

qua-

1744.

1744.

quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi precipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime praefinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro eisdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione & visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, & Officialium seu Ministrorum praedictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eandem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum, etiamsi cum sua Curia eo se transferit, privilegia ordinaria & principalis Generalitatis Sedis habiturum.

§. 19. In omnibus autem praemissis exemptionum casibus, saluum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quae Monasteriis seu Domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praefinitam habent; quam eas, quae ab ipsis Superioribus Generalibus aliis pro ordinaria principali residentia fuerint electae, & nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni & correctioni subjectae fuerint.

§. 20. Decernentes praesentes nostras Litteras, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet pretendentes, cujuscumque status, gradus, ordinis, praerogativa, vel dignitatis existant, seu aliis specificis, & individua mentione & expressione digni, illis non consentire, nec ad ea vocari & audiri, neque Causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptione, vel obreptione, aut nullitatis vicio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine simili concessio vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse: sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter & inconcussè observari.

§. 21. Sicque, & non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae

Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliove quolibet quacumque praerogativa ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter iudicandi, & interpretandi facultate, iudicari, & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indulgentiis, etiam in corpore juris clausis, aut Litteris Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specificis & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones praesentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 23. Volumus insuper, & eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, & in eis contenta quacumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam pretendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, & Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, & in Acie Campi Florae per aliquem ex Curforibus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae & notificatae fuissent.

§. 24. Urque earundem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, octavo

Contrariis
plenissime
derogatur.

Publicationi
praesentis
Constitutionis
in Urbe
tribuitur vis
personalis
intimationis
omnibus facta.

Transumptis
fidem praestari
sanctur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 6.
Nov. 1744.

Aut quam
Superior Generalis
semel initio elegerit.

Sublata facultate variandi.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

Clausulae praeservativa.

Aliter iudicari prohibetur.

Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus,
J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. ejusdem Mensis, & Anni.

CX.

Jubilæum Pro Christifidelibus Italiae, & Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, & aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus presentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, & Italiae præsertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem penè animum, tantique muneris magnitudine, & difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sanè incidisse tempora, in quibus, restinctis bellorum incendiis, asertâ Regnorum conjunctione, hostium sublatâ formidine, & factâ per illum, qui & mari, & ventis imperat tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, & Dominici gregis curam sustinere potuissimus. Verùm quò minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eò deinceps tristior & luctuosior Christianæ Reipublicæ facies sese paulatim explicuit, donec totâ, veluti immixtis facibus, Europâ deflagrante, adeò vehementes turbulentissimæ tempestatis fluctus Nos jactant ac penè obruant, ut cum Prædecessore Nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque iræ & ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu & lamentatione denunciare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, & Gentes contra Gentes, ac utraque nomine Jesu Christi insignitas, exurgere, earumque pressuram terris insistere, & aliunde cum angore accipimus, & hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terræ motus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus à facie arcus; arva & segetes ab eluvionibus directæ; pestifera, & deterrima lues longè latèque Provincias depopulata; agri à Colonis relicti, quam plurimi hominum siti & fame enecti, Urbes Civibus vacuæ, obstructæ cadaveribus viæ, corpora supra corporibus inhumata, & denique tanquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque præferunt, & adhuc extantum ultricis justitiæ brachium nobis ostendunt; immò ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiae præsertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, & ferè timentus, ne, percusso pastore, oves dispergantur.

Divinæ opis fiducia, Oratione mediantè.

§. I. At probè memores, quòd Dominus, cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos pœnitentiæ faciens, convertatur, & vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam à Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiæ, misericordiæ suæ divitias largiùs effundat, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, cele-

stium munerum thesauros aperire, & liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, & Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, & scuta comburat igni.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in prædicta Urbe Nostra solemnè Processioni die festo S. Andreae Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreae de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beate Mariæ Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Prædicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, & Populo agenda, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctæ Mariæ Majoris dictæ Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, à supradicto die festo Sancti Andreae inchoandarum, & usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devotè visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium piæ ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quartâ, & sextâ feriis, ac Sabbato alterius ex prædictis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in aliqua ex Dominicis prædictis, vel aliâ die intra eandem hebdomadam reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam elemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam, ut præmittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quartâ & sextâ feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis præfatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominicæ immediatè sequenti, vel aliâ die intrâ eandem hebdomadam Sanctissimam Communionem refecti fuerint, & pauperibus aliquam elemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intrâ & extrâ Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur.

§. 3. Navigantes verò, & iter agentes, ut cum primùm ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitatâ Ecclesiâ Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eandem Indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuò degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis à Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia

Indulgentia plenaria conceditur impenitentibus opera injuncta.

In Urbè.

Extra Urbem.

De Navigantibus & iter agentibus.

Ac degentibus intra claustra, vel alias impeditis.

pietatis

pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quæ ipsi penitentis efficere poterunt, pariter concedimus, & indulgemus.

§. 4. Insuper omnibus & singulis Christianidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Secularibus, & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti tam in Urbe prædicta, quam extrâ eam in univèrsa Italia, & Insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut pramittitur, à locorum respectivè Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis & censuris à jure, vel ab homine quavis causâ latis, seu inflicis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolica, etiam in literis die Cœna Domini legi solitis, contentis, & aliis per quacumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientie. & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis, & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injunctâ tamen eis, & eorum culibet in supradictis omnibus casibus penitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

§. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ Obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prælati, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta, seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias, & Dioceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, & Loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

§. 6. Non intendimus autem per præsentibus super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientie: neque etiam easdem præsentibus iis, qui à Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine speciatim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu aliâ in sententias, & censuras incidisse declarati, vel publicè denunciati fuerint, nisi intrâ tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolventi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressâ mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ ro-

boratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, & expressè, ad effectum præsentium, derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Ut autem præsentibus Nostra, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem præsentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, ut præfertur, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsiis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Roma apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novembris millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passionens.

Publicat. die 21. ejusdem Mensis, & Anni.

Controversiæ circa Regimen Missionum in Regno Cocinchina existentium, earumque limites, dirimuntur.

Venerabili Fratri, Hilario Costa Episcopo Corycensi, & Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUANTOPERE Caritas Christi & sollicitudo omnium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps Jesus Christus per abundantiam Divinæ Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis suæ in Suprema Catholica Ecclesiæ administratione tribuit potestatem, adeo certum est, ut Inculcentissima Apostolicæ caritatis & sollicitudinis hujusmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conspiciantur. Romani sanè Pontifices Prædecessores nostri, Nosque ipsi, à remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen præsentibus, nunquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vincam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianæ pietatis & æternæ salutis fructus colligeretur.

§. 1. Inter cæteras verò Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior & fructuosior olim commendabatur illa Cocinchina; sed ad statum tam perniciosum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique animi Nostri mœrore cogitare possimus. Quæ autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in præsentia sit, manifestius Fraternitati Tuæ, quippe quæ prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimæ scilicet gravissimæque controversiæ & concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, & Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, & Apostolicos

Fides habenda Transumptis.

Dat. die 20. Nov. 1744.

CXI.

Apostolica Sedis Cura pro statu omnium Ecclesiarum.

Missiones Cocinchinae variis agitata diffidit.

Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a pecc., & cef.

Etiâ reserv.

Et pro commutatione Votorum.

Præceptum de præsentium publicatione &c.

Exceptiones Indultorum.

Derogationes.

Que nunquam penitus extingui poterunt per Decreta Congregationis de Propag. Fide.

Hujus confilio, Cl. XII. eo ablegat. Episc. Halicarnass. Visitatorem Apost.

Qui Ecclesias illas visitat.

pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortæ, quæ magno animorum ardore fotæ, in dies increfcunt. Tota vero harum controverfiarum concertationumque fumma in finibus terminifque Ecclefiarum, earumque inibi erectarum conftitutus refidentis, necnon in regimine, & direçione illorum Chriftifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, & Inftitutis feorfim ac privativè prætenfa, confiftit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, feu confuetudines, per eas Regiones jam diffeminatæ, vel fubinductas, ab integerrima Catholica Ecclefiæ doctrina difciplinæque difcrepantes, aut minime confentaneas, vertitur. Efti autem Apoftolica hæc Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exponere vifum fuit, de Venerabilium Fratrum Noftorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpofitorum confilio, per varias ordinationes præfcriptasque rationes, falutare, & opportunum tum auferendis componendisque exortis jam diffidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omifit: ipfa tamen locorum diftantia in caufa fuit, quod Apoftolicæ providentiæ hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque difcordiarum incendiis penitus extinguentis fuffeffus minime refponderit; quin imo, propter immaturum Apoftolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, necelfariamque novorum utriusque Succefforum deputationem, magis magifque diffidorum concertationumque fervor exarferit.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propofitifque Partium ftudiis, rationibus, & documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, æquum, certumque rerum tam longè diffiarum iudicium haud facere, ac pronuntiare poterat ipfa Congregatio Cardinalium Propagandæ Fidei; in eam fententiam, ne Miffiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millefimo feptingentefimo trigefimo fefto, ut Apoftolicus Vifitator facultatibus neceffariis & opportunis decreta per fel. rec. Clementem PP. XII. Prædecefforem noftro illum adlegaretur; qui omnibus inibi pæfpectis ac maturè expenfis, præ oculis Deum habens, & ad promovendum Sacrofanctæ Catholica Religionis incrementum dumtaxat intentus, exortas inter Miffionarios aliofque controverfias & diffidia componeret atque fedaret, inordinationes emendaret, falutaris providentiæ ordinem pro recto illorum Chriftifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (fuper quibus tamen femper intelligeretur refervata ejuſdem Congregationis Cardinalium auctoritas, & dictæ Apoftolicæ Sedis fuprema confirmatio) priſtina tranquillitas, concordia, ac præfidium Miffionibus illis fere languentibus reftitueretur firmareturque. Hujusmodi confilio adhærens idem Clemens Prædeceffor, Venerabilem Fratrem Elzearium Francifcum des Achards de la Beume Epifcopum Halicarnaffenſem, & Pontificio Solio Aſſiſtentem, in Civitate noſtra Avenionenſi natum, & Metropolitanæ Ecclefiæ Avenionenſis Præpofitum, in Apoftolicum Cocinchinæ Vifitatorem delegit & ablegavit.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc apuſſus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum ſibi tributarum, poſt captam abſolutamque Vifitationem Ecclefiarum uniuſcujuſque Inſtituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Sæcularium Seminarii Miffionum ad Exteros Civitatis Pariſienſis, Clericorum Regularium Societatis Jeſu, Fratrum Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum Provincia Sancti Gregorii Inſularum Philippinarum, & Miffionarium ipſius Congregationis Propagandæ Fidei, de rebus omnibus,

quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui fequitur, videlicet.

§. 4. Elzearius Francifcus Des Achards De la Beume, Dei, & Apoftolicæ Sedis gratia Epifcopus Halicarnaffenſis, Sanctiſſimi Domini Noſtri D. Papæ Prælati Domestici, Solii Pontificii Aſſiſtens, Eccleſiæ Metropolitanæ Avenionenſis Præpofitus, & Miffionum Cocinchinæ, Cambodiæ, & Giampæ Viſitator Apoftolicus ſpecialiter Delegatus. Omnibus Venerabilibus Miffionariis in hac Vineâ laborantibus, ſalutem. Ea fuit mens Summi Pontificis, & Sacre Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Viſitatione Apoftolica, ut eradicatis zizanii, que in his partibus ſemen Patrifamilias ſuffocabant, granum Prædicationis Evangelicæ altas & liberæ radices ageret, uberesque fructus, qui hujuſce Eccleſiæ horreum impleverit, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris noſtris, licet imparibus, impoſitum fuerit; ex quo ad has oras apuſſimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas eſt, preces & ſupplicationes offerre non ceſſavimus, ut Plebis ſue miſeratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur & pacem. Jam votis noſtris benignus annuit Deus, & cum ſumma animi noſtri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantiam deceperat, rediſſe ad cor, & præſtare omnimodam Eccleſiæ, & Paſtoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de ſua nunc ſalute ſolliciti, qui a pluribus annis peccata non deponerant, ad Tribunalia advolant, & alia Eccleſiæ Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex tot & tam ſubitis mutationibus repleti ſumus, aliud multo majus acceſſit, veſtræ ſcilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, veſtrumque exequendi noſtra decreta propoſitum; ſic enim Dei Opus conſummabitur, & pia Sacre Congregationis deſideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque iſta, qua de Cælo deſcendit, firma & ſtabilis perſeveret, Chriftianique in plures ſæctiones impoſitorum non ſcindantur, ſuoſque legitimos cognofcant Paſtores, & ut decet reverentur, ſequentia decreta edenda exiſtimavimus, qua ſub pæna diſobedienciæ, & alia majori arbitrio Sacre Congregationis & noſtro imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis ſervari mandamus, uſque dum de iis certior facta eadem Sacra Congregatio aliter ſtatuendum ſenſerit.

§. 5. Primo quidem, cum experientia comperitum ſit, jurgiorum & diſſenſionum non pauca præbere ſemina, quando diverſæ Chriftianitates a ſuis legitimis non reguntur Paſtoribus, mandamus, ne impoſterum aliquis Miffionarius cujuſlibet Inſtituti aut Ordinis, Sæcularis, aut Regularis, etiam e Societate Jeſu, audeat mittere falcem in Meſſem alienam, ſed contentus unuſcuſque portione vineæ, qua illi contigit, illam accuratè excolat.

§. 6. II. Et quoniam pro bono & incremento harum Miffionum Sacra Congregatio uſque de anno 1658. Vicarios Apoftolicos duxerit deputandos, qui iſtarum vinearum culturæ invigilarent, & cum Sociis e Seminario Pariſienſi illis adjunctis, in illis laborarent, & Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iſdem Vicariis Apoftolicis inſtitutus omnino obſervetur.

§. 7. III. Adherentes Sacre Congregationis decretis, quibus prohibitum eſt, ne diverſi Inſtituti Miffionarii in eodem Diſtrictu ſe collocent, ut præcipue videre eſt in Decreto 26. Julii 1707. dato, ac ne Ordo Eccleſiaſticus confundatur, unicuique Gregi juxta præſcriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Paſtores, qui ſuarum quiſque ovium curam habeant, attribuedos, ut infra, duximus. Diſſenſus igitur ſedulo omnium juriſus, qua variis in Congreſſibus coram Nobis habitis tam verbo quam ſcripto Nobis ab unoquoque & ab omnibus partibus expoſita ſunt, decernimus. Primò ut Provincia Huè, ſeu Aulæ remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclutum Pariſienſe Seminarium,

Et Decreta hic infera promulgat.

Exordium.

Jubet ſingulorum diſcretum fines cuſtodiri.

Servari Ordinem præſcriptum a Cong. Prop. Fidei.

Miffionum limites diſtinguit.

Franciscanis
aliquas ad-
mit Eccle-
sias, & in-
fra num. 2.
& 4.

& Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residencias, quas possidebant, & ad huc habent in Toparchiis Phu-cam, & Thoduc, pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inservient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in Kebat, unde quoque Christianitatibus ab ipsis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia Tho-duc in Districtu & prope Ecclesiam D.D. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P. Hieronymus a Sanctissima Trinitate, qui memoratam Ecclesiam aperuit in Tho-duc, se recipiat in Ecclesiam Soingua sitam ad Littus Insula Regis, & que pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum hac Ecclesia Soingua reperitur in Districtu Kebat RR. PP. Jesuitarum, dictus P. Hieronymus ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi succedat. II. Decernimus pariter ut Provincia Cham communis administraretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, & RR. PP. Jesuitis, & quilibet respectivo in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; que quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a Con-ve, & Kera inclusive, usque ad Suum ex parte Boreali; Christianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a Tai-fò, & Trachien usque ad Caytlam ex parte Australi. Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno prejudicio precipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium, mandamus ut dictae Christianitates tam RR. Patris Societatis, quam RR. DD. Gallis restituantur; & R. P. Philippus a Conceptione, qui in Portu Tai-fò unam aperuit Ecclesiam, qua solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P. Philippus se recipiat in Ecclesiam Superiorem Chindo, que etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituat, sed vota hac Christianitas, vel alia ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, que orta est inter RR. DD. Missionarios Gallos, & RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales Dinhat, Quamgbinh, & Dingoè, præcedente utraque Parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantium RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse, & aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse: asserentibus e contra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales Dinhat, Quamgbinh, & Dingoè assignatas fuisse ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excolere, aut per se, aut per Sacerdotes Anamitas suos Alumnos usque ad annum 1719. quo R. P. Moreta Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos considerantes utramque partem equalibus inniti rationibus, & insuper consulentes aequitati, qua videretur exigere ut dictae Provincie Boreales inter Ven. Jesu Societatem, & inlytym Parisense Seminarium communes remanerent, quandoquidem tam RR. PP. Jesuita, quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, & RR. PP. Societatis sine in actuali possessione dictarum Provinciarum Dinhat, Quamgbinh, & Dingoè, decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitis memoratarum Provinciarum Borealiu Dinhat, Quamgbinh, & Din-

goè Christianitates administrantur. IV. Circa Provincias Quingha, & Quining, cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, & a RR. PP. Jesuitis, qui ad huc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter hæc duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provincia Quingha curam habeant privative RR. PP. Jesuita, & RR. DD. Missionarii Galli etiam privative Provincie Quining inservient. Quoad vero RR. PP. Franciscanos, qui ultimi in dictas Provincias intrarunt, stationesque prædictorum RR. DD. Gallorum, & RR. PP. Jesuitarum invaserunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciscani se recipiant in Raygon, que est pars Provincie Dounay, ubi Messis multa est, undeque facile in vastissimum totius Regni Cambodia Campum poterunt se extendere, cum ibi super sit unicuique Missionarius Franciscanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis Phuyen, Nhrau, & Nhatlang prædicimus privative RR. DD. Missionarios Gallos, utpote ab ipsis solis semper sine contradictione administratis. VI. Cum nullus Missionariorum ad huc voluerit suscipere curam Provinciarum Phanry, & Phanrang in Regno Ciampæ, mandamus ut RR. DD. Missionarii Galli suo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam suscipere continent. VII. Quantum ad Provinciam Dounay omnium majorem, subjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reservata tamen RR. DD. Missionariis Gallis Ecclesia Bingo, que ad illos pertinet. VIII. & ultimo. De Ecclesiis Sac. Congregationis, que omnes in Districtibus RR. DD. Missionariorum Gallorum reperiuntur, scilicet in Phucam Provincia Aulæ, altera in Phuyen, tertia in Nhrau, & quarta in Nhatlang &c. nihil audeamus statuere: cum enim dicta Ecclesie absque consensu & sine licentia ejusdem Sac. Congregationis structa fuerint, nullasque habeant Christianitates sibi adnexas, illas suprema dispositione dictæ Sacre Congregationis relinquimus.

§. 8. Porro ad evitanda scandala, que ex multitudine Operariorum diversi Instituti, aut Ordinis nascuntur, precipimus ut nullus Missionarius sive Sacularis, sive Regularis, etiam e Societate Jesu, extra Christianitates sibi assignatas ullum Jurisdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus sibi concessis uti possit; secus tamen si a Gentilibus, vel alia rationabili de causa, extra suos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apostolici, & de consensu Missionarii hujus Districtus, exercere functiones solitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprehendere casus urgentes, in quibus Missionarii vocantur ad Infimos, sine mora illis debent succurrere; quin imo hortamur omnes Nostros Ven. Fratres Missionarios, ut sese mutua caritate adjuvare satagent. Datum Huè in Civitate Aulæ die 2. Julii 1740.

El. F. Episcopus Halicarn.
Visitator Apostolicus.

§. 9. Præinserta vero decreta statim atque idem Elzearius Franciscus Episcopus, Apostolicus Visitator, proposuit ac publica fecit, antedicti Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propaganda Fidei, ac potissimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium super Missionibus Indiarum Orientalium specialiter deputatorum, remisimus præinserta decreta, ut mature examinarentur. Præfatæ autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die 19. mensis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujusmodi ad trutinam, juxta nuntios, acceptasque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, consilio, non solum sapediata Decreta die 20. immediate sequenti ejusdem mensis & anni Pontificio vocis Nostræ Oraculo approbata & confirmata, verum

Aliquot Ecclesiarum pertinentiã remittit iudicio S. Congregationis.

Prohibet Missionariis exercitium suarum facultatum extra proprium districtum.

Franciscani appellant ad S. Sedem.

Sed Decreta confirmantur, & ampliantur.

etiam, quoad tertium, & quartum decreta, ampliata fuerunt, prout sequitur. *Injungendum Patribus Franciscanis etiam in virtute & sub formali precepto S. Obedientia, ut a toto Regno Cocinchina omnino recedant, seque in proximum Cambodie Regnum recipiant, ubi Messis quidem multa est, Operarii autem vel pauci vel nulli sunt; ibique Missionariorum munus, & xeli sui partes explant, sub auctoritate & protectione Sacrae Congregationis, & sub regimine & directione Vicarii, seu Pro-Vicarii Apostolici pro tempore a S. Sede constituti & respective constituendi in Regno Cocinchina, Ciampa, & Cambodia, a quo facultates necessarias & oportunas ad Missiones exequendas accipere debeant. Ecclesia vero, quas ad haec usque tempora in memorato Cocinchina Regno praedicti Patres Ordinis Sancti Francisci vel aperuerunt, vel administrarunt, remaneant sub libera dispositione Vicarii Apostolici, exceptis tamen iis, quae per recensita decreta Visitationis Apostolicae, vel Partibus Societatis Jesu, vel Sacerdotibus Seminarii Parisiensis adjudicate sunt; firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iisdem Decretis.*

Iterum recurrunt ad Sanctissimum, qui suspendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus sane decretis ita, ut praemittitur, approbatis, confirmatis, & ampliatis, habito ad Nos recursum, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia residens, eorumdem Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit praedictum ac damnum, quod ex tertio, & quarto decretis, tum juxta formam & tenorem ab ipso Apostolico Visitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorumdem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam, iisdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quaedam veluti eorumdem expulsio ab omnibus Missionibus Cocinchinae, & ab Ecclesiis, residentiisque, quas ipsi Fratres, prout asserebatur, iusto legitimoque titulo, & auctoritate Vicariorum Apostolicorum, non odioso Invasorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas semper possederant, & reipsa possidebant; ac propterea Nobis etiam supplicari fecit, ut non obstante antedicta approbatione, confirmatione, ac praesertim tertii, & quarti decretorum praesertim ampliatione, de novo in praedicta Congregatione Cardinalium super iisdem tertio, & quarto decretis, rationum momenta discuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Nostrum Vincentium S. R. E. praedictae Cardinalium Petra nuncupatum dictae Congregationis Propagandae Fidei Praefectum rescriptimus die xxiii. mensis Novembris ejusdem anni. *Eosdem Patres Franciscanos audiri & interim supersederi in executione memoratorum decretorum in ea parte dumtaxat, quae ipsos respicit, non retardata executione quoad reliqua.*

Causa proponitur coram SSmo, ut aequae parte informante.

§. 11. Interim animadvertentes negotium hujusmodi non levis esse ponderis, praescriptimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Francisci, quam Presbyteri Seminarii Parisiensis praedicti (inter utrosque namque praecipua disensionum causa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque causa facientia ad praedictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriusque partis Patronis tum voce, tum scripto praestitum fuisset; tandem die prima mensis Septembris currentis anni post exactam controversiae discussionem, in unanimum eorumdem Cardinalium sententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum esse a decisis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apostolico Visitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, & a Nobis, ut praemittitur, approbata & confirmata, esse revocanda; ac propterea eosdem Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalcea-

Decreta revocantur, & Ecclesias Franciscanis reddi decernitur.

torum in omnium Ecclesiarum, ac residentiarum, quibus, ante quam memorata decreta edita fuissent, gavisii ac potiti fuerant, & gaudebant ac potiebantur, possessione, manutendos & confirmandos esse.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut praemittitur, habito, certus verusque numerus Ecclesiarum residentiarumque, ut assereretur, ante ab ipsis Fratribus Ordinis S. Francisci possessionem, aliarumque rerum ad eandem Cocinchinae Missionis spectantium notitia haberi non potuit: Hinc est, quod Nos quamcumque super iisdem Ecclesiis, ac Residentiis designandis imposterum altercandi occasionem praeripere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternalitatis Tuae fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, & pastoralis animarum salute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te nostrum atque hujus Apostolicae Sedis Delegatum ad praemissa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinae Regno peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, constituimus & deputamus, ac Tibi committimus & mandamus, ut redditis Tibi hinc nostris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia & singula muneris Fraternalitati Tuae demandati (exceptis tamen iis, quae Ordinem Episcopalem requirunt) Officia, toto absentia tua tempore, in Regno *Tunchini Orientalis* supplenda ac praestanda, apto & idoneo, cum facultatibus necessariis & opportunis, ad Tui arbitrium constituto & deputato, Te statim ad Cocinchinae Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciscum *le Febvre* Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinae, de Apostolica Visitatione hujusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eundem admonemus, certiores facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia, sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, aeternae Animarum Christianifidelium saluti opportune consulatis.

Episcopus Corycensis delegatur pro executione.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario praedicto in virtute S. Obedientiae nostro nomine, & auctoritate tua injunges, ut omnia & singula praesertim decreta debite executioni demandari curet & faciat, iisdem prorsus modo & forma, quibus proposita & publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, & quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternalitati Tuae hac super re gravissima muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contententes, aliosque neutri partium adhaerentes, sed probatae fidei, & integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu & forma judicii audias, quod ad veram omnium & singularum rerum ad effectum hujusmodi necessarium notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque regnum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante praedictam Visitationem iusto legitimoque titulo possessionum numerum habueris, ipsis Fratribus eandem Ecclesias residentialesque restituas & restitui facias, atque in antiquam earundem possessionem immittas & confirmes. Praeterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Praefecturis, & Civitatibus, quae promiscue per eisdem Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur & administrantur, habita semper ratione congruentis commodaeque distantiae unius ab altera Ecclesiae, ac infimali numeri multitudinisque Christianifidelium ibi

Ut Franciscanos in pristina restituant.

Omnibusque praesentiat Districium limites.

commorantium, fines ac terminos, five districtum, assignes, atque ipsos etiam uniuersumque districtus fines terminosque statuas & constituas; cum inhibitione, etiam cum poenarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuae visum fuerit, & quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, & Instituti audeat irumpere, & sese immittere in districtum alii Missionarii cuiusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti assignatum & praescriptum, nisi in casibus purae putaeque necessitatis, juxta normam in decretis praesertis, praesertim in Paragrapho Porro, traditam.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. mensis Septembris AN. MDCCXLII. ut praemittitur, habita, octavum ex praesertis Decretis declarans, praescriperit, ut Ecclesiae ad Sacram Congregationem (nempe Propagandae Fidei) spectantes, videlicet ea, quae reperiuntur in Provincia, & Civitate Aulæ, & in qua residere consueverat bo. mem. Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quae sita est in Portu Tayso; necnon illa, quae sunt in Phuyen, in Nhaut, & in Nhandang seruentur pro Missionariis ejusdem Sacrae Congregationis; & Vicarius Apostolicus unicuique ex praedictis Ecclesiis districtum congruum, & Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero & donec Missionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinae pervenerint, idem Vicarius Apostolicus praedictas Ecclesias, & respective Christianitates earum cuilibet, sicut praefertur, adnexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen praefatae Sacrae Congregationis, & non aliter, nec alio modo, & usque ad novam ipsius Sacrae Congregationis dispositionem. Quod quidem per eundem Vicarium Apostolicum praestandum erit semper, & quandocumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictae Sacrae Congregationis decesserit vel discesserit. De reliquis autem Ecclesiis ad eandem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat, sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur: Nos praesertim octavi decreti declarationem auctoritate & tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus & mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinae declaratio & praescriptio hujusmodi debita vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandae Fidei spectantes, executioni minime demandata sit, eandem declarationem praescriptionemque omnimoda executioni, cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari faciat & curet Fraternitas Tua. In uno aut altero hujusmodi negotii casibus, a praedictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt & administrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earundem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere & addictos esse repereris, propria manu subscripta, & interposito etiam iurejurando confirmata, & publica facta, exigas apertam sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, & districtus hujusmodi precario tantum nomine regere & administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen & administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus domini, mantentionis, possessionisque venire, quaeri, deberi & vindicari posse, contestentur.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci praedictis, qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, & obstringantur, se Ecclesias, ac

Residentias in Cocinchina ipsi per Nos, prout praemittitur, adjudicatas, & propriis sumptibus eorum Provinciae Insularum Philippinarum conservaturos, & nunquam deserturos, & cum semper retenturos congruentem numerum Missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac praescribere; quemadmodum, ut statuas & praescribas, Tibi pariter injungimus & mandamus.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut praemittitur, documentis instructam exigas ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictae Provinciae Insularum Philippinarum Nobis utro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis suis omnino sumptibus semper sustinendum, Missionum Regni Ciampae (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, & Instituti Operarius existat) & in Regno Cambodiae, quae Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici Cocinchinae pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus & mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a praedicto Vicario facienda, & ab eisdem omnino, uti supra, servanda, Fratres antedicti ad Regna Ciampae, & Cambodiae Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter haec Christianae caritatis sponte suscepta, & omnino imposterum praestanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, & contendere valeant jus privativum, sive directe, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum Cocinchinae pro tempore existentem Vicarium ordinariam, ut praefertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus & licentiis, quocumque tempore mitti contigerit.

§. 17. Caterum authentica documenta antedictarum declarationum tam Missionariorum Ordinis Sancti Francisci, quam Seminarii Parisiensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda; & a Te sub poenis & censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis, manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, & munita una cum claro distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, & districtuum, eorumque finium & terminorum catalogo, sive indice, vulgò Nota, necnon dilucida anplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per Te gestarum, sed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commissionem mandatumque nostrum, & facultates tuas pertinentium, seu, propter inordinationes etiam confusionesque, atque alia hujusmodi, necessario Apostolicae nostrae providentiae supremaeque auctoritatis remedio indigentium, relatione, & narratione, insimul conjuncta, quanturissime, & quantocius curabis perferenda ad ipsam Congregationem Propagandae Fidei.

§. 18. Praeclaram vero, quam de Apostolicis Fraternitatis Tuae virtutibus & laboribus conceptam habemus, opinionem, ut magis magisque Nobis probes atque confirmes, oblata occasio, & demandata a Nobis commissio Tibi esse debent acriori incitamento. Nos enim ad praemissa omnia opportune, salubriter, canonicè, ac legitime peragenda & praestanda, facultates omnes necessarias & opportunas Tibi tribuimus & impertimus; necnon auctoritate & tenore paribus derogamus iis omnibus & singulis, quae fortasse ob stare possent; nostrae nempe, & Cancellariae Apostolicae Regulae, quatenus opus sit, de jure quaesito non tollendo, & aliis Aposto-

Iidem in Regna Ciampae, & Cambodiam extendere valeant, sed aliis non exclusis.

Facultatum omnium authentica monumenta ad S. Sedem transmittantur.

Facultates opportune conceduntur cum clausulis &c.

Declaratio super refervatis iudicio S. Congr.

Ejusdem iura expressè praeservanda.

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant &c.

licis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon supradictorum Ordinum, Societatis, & Instituti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 26. Nov. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxvi. Nov. MDCCLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

CXII.

Vicario Cocinchinæ denunciatur Ablegatio Episcopi Corycensis, de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Francisco le Febvre Episcopo Noënsi Vicario Apostolico Cocinchina.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUÆ inter ipsos Sacrarum Missionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, & Instituti, istic intercesserint dissidia, etiam post Decreta a Venerabili Fratre Elzeario Francisco des Achards de la Beume Episcopo Halicarnassensi edita, Fraternalitati Tuae præ cæteris manifestiora sunt: Quæ verò dissidiis hujusmodi componendis sedandisque hic acta sint, omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Costa Episcopo Corycensi, & Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contententium favendi suspensionem ab integritate probataque Fraternalitatis tue virtute amoveremus, Nostrum Apostolicum Vicarium, facultatibus necessariis & opportunis ad conficiendum Negotium hujusmodi instructum, per alias nostras in simili forma Brevis desuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expresse, & inserto haberi volumus, de particulari Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, constituimus, & deputavimus. De hujusmodi autem deputatione Fraternalitatem Tuam certiores facientes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum isthuc advenientem, non solum iis, quæ Venerabiles Fratres Episcopi atque hujus Sanctæ Sedis Administræ in remotissimis præsertim Regionibus commorantes invicem sibi præstare debent, humanitatis, studii, & fraternæ caritatis & concordie significationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, & res postulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, præsidium, auxiliumque tuum commodare satagas & adnitaris. Quas sane debite tue erga Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantia obediæntiæque partes majori, quam Nos augurari possumus, alacritate, ac voluntate a Fraternalitate Tua re ipsa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerentes gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima cælestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternalitati Tuae peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

Quæstioni propositæ, an Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur.

CXIII.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Sancti Dominici in Insula Hispaniola.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

REDDITÆ Nobis altero ab hinc Mense fuerunt Literæ tuæ xxvii. Maji proxime elapsi ad nos scriptæ, ac Typis impressæ, quibus occurrentem istic cujusdam facti speciem enarras, & Nostram super eo sententiam requiris. Non te latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum habere, quum gravissimis assidue curis, atque negotiis non tam occupemur, quam penè jam obruamur; in hisce præsertim asperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, & quarum famam ad vestras quoque oras pervasisse non dubitamus. Sed tamen, ut compertum sit omnibus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, & quanto dignitatem Episcopalis characteris, quo præfulges, in honore habemus, aliqua temporis spatia reperire, & colligere studuimus, eaque in evolvendis privatæ Bibliothecæ Nostræ libris insumpimus, quò possemus propositæ abs te quæstioni respondere. Quod quidem præsentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex auctoritate Apostolicæ Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, sed meram sustinentes personam Doctoris privati, cujus vitæ ætas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis, quamvis non magno fortasse fructu, exacta est. Neque enim visa Nobis est ea quæstio Pontificia Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternalitas Tua probè poterit intelligere.

Exordium.

§. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxoratus rem habuit, stante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate, duosque filios ex ea procreavit. Defuncta verò Uxore matrimonium contraxit cum prædicta Muliere, quæ duos, ut præfertur, filios ei pepererat. Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter superstes est, sed nondum satis est exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Dubitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint habendi; seu potius, an per subsequens matrimonium cum ipsorum Matre contractum, ambo censendi sint legitimi.

Facti species & Dubium.

§. 2. Porro, admittæ Canonici juris regulâ, quam Nos verissimam judicamus, quamque, ut paulo infra patebit, a nemine in dubium revocari posse arbitramur; quod nempe, licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per subsequens matrimonium inter Parentes ritè contractum; atamen id dumtaxat locum habeat, quum copula intercesserit inter liberum & liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret: tunc enim proles ante secundas nuptias nata nequaquam sit legitima, quamvis Adulter, post mortem prioris Uxoris, verum & legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regulâ semel admittæ, evidens est, filium illum præmortuum, qui natus est prima Uxore superstite,

Regula juris quoad legitimationem proles ante matrim. procreatæ.

Filius ex adulterio generatus, & natus constanter matrimonio,

legi-

1744.
non legiti-
matur per
subsequens
matrimon.

Dubitari
posset, ubi
natus esset,
uxore de-
functa.

In dubio,
favendum
proli.

Textus, qui-
bus inniti-
tur Regula.

Dictio PRÆ-
SERVIM, non
est taxativa.

legitimum non evasisse per matrimonium cum ipsius Matre contractum, postquam prima Uxor è vivis excesserat.

§. 3. Quod verò ad alterum filium adhuc viventem attinet; si constaret saltem hunc natum esse post mortem primæ Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis eâ superstitè conceptus fuisset; in arduam illam controversiam deduceremur, quæ inter Doctores, ut nosti, agitur, an scilicet, pro statuenda prolis legitimatione, ejusdem nativitatæ tempus attendi debeat, an præterea habenda sit ratio temporis ejusdem conceptus; in qua controversia, satis, ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii, cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adversentur; si a Nobis judicium nostrum in casibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam secundum sententiam in Tribunalibus & Curia illius Regionis receptam, in qua esset pronunciandum.

§. 4. Cum verò hætenus, ut scribis, incertum sit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quoque in lucem editus fuerit, solumque constet de morte prioris Uxoris, & de secundo cum altera Muliere matrimonio; supervacaneum, extraneumque remanet examen præfata controversiæ, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatæ dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum verò tempus, quo filius idem conceptus, & in lucem editus fuit; si Nostri de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum censeremus, quum Judex in dubio debeat in bonum & commodum prolis propensus esse.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque præconceptæ opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quod utrosque præfatos filios, per subsequutum inter Parentes matrimonium, legitimos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eò quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimi, superveniente matrimonio inter Adulteram & Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum æquo animò ferat volumus, Nos ad hæc asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimum utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto & soluta fuerint procreati, ut, inhærendo Canonicis sanctionibus, definitum fuit a Prædecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus, Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si fide filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere Matrimonio conjunctus erat; licet eâ postea è vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta, Qui filii sint legitimi*; cuius verba sunt, quæ sequuntur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem Uxoris prioriter alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

§. 6. Neque verò postremis hæc verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimi nequeat; sed illud dumtaxat, quòd nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *præsertim*; quod idem sonat, ac *multò magis*; itaut vera Decretalis illius sententia

fit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuò sit habenda, & ab hæreditate repellendâ, etiam si legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multò magis id procedet, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex adulterio nata, si machinatio abfit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam sit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium nequiquam legitimandam; multò majori ratione legitimam nunquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportunèque differit *Gonzales in Cap. 6. nov. 6. Qui filii sint legitimi*, per hæc verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus: Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multò minus per matrimonium nullum, quale est; quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.*

§. 7. Sanè a te dissimulata non fuit dispositio relatæ Decretalis Alexandri III. in *cit. Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*; quin immò ultrò fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quæ nuper a Nobis exposta fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequiquam legitimi. Verumtamen apertè declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo comprobata, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit; illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspectâ præcitatâ Decretali Alexandri III., non quidem mutilâ, atque contractâ, prout jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio Papa IX. confecta; sed in sua integritate; manifestè, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri ætate vigeat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adulterio, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultera validè contrahere; & quia, tota Decretali perfecta, perspicuum est, in eo casu, præter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulteræ contra vitam prioris Uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam, Adulterium præcedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonio inter machum & macham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in propostâ facti specie nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatæ; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuto jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimi prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accesserit aut machinatio adversus prioris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

§. 8. Profectò, ut ingentè loquamur, Venerabilis Frater, displicet Nobis tua hæc ingeniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantis & audacius, quam par est, introspicere videtur, Nobis etenim persuasum manet, opinioniones Doctorum communes non ita facile parvipendendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiorè Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quæ pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione Ecclesiæ*

1744.

Rationes
Archiepiscopi
contra
sententiam.

Opiniones
communes
non spernendæ.

Judices.

Judices, & administri concordem omnium Jurisconsultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, & non communi Jurisperitorum omnium duceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.

De auctoritate Textus Decretaliū.

§. 9. Præterea minus rectè Nobis videris de compilatione Decretalium Gregorii IX. judicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, utpotè privata auctoritate confectum, tantam vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quæ Gregorii IX. opus præcesserant, & quarum nonnulla a privatis Auctoribus concinnata fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Peñafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, & Scholis deberet usurpari. En illius verba in Præfatione Decretalium: *Volentes igitur, ut hac tantum Compilatione universi utantur in Judiciis, & in Scholis, distrietiùs prohibemus, ut quis præsumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicæ.*

In Decretalibus, in Sexto, in Clementinis multa refecata sunt, auctoritate Pontificum.

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus refecata fuisse ab eorum Compilatore, quum idem Pontifex in dicta Præfatione hoc ipsum innuat, iis verbis: *Refecatis superfluis: Voluit tamen singulis Constitutionibus præfixum manere nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps præstitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione Libri VI. similibus Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus præfixum reliquit Auctorem nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Proœmio: *Pluribus planè refecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, & additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis.* Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inferuit Concilii Vienneſis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peractâ, eas refecasset, atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossâ ad Præfationem eorundem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas & paucas in toto reservaverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servatâ; in aliquibus menti & verbis detraxerunt, & addiderunt; & has, licet non sub his verbis in Concilio publicata fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari.* Quod pariter testatur Bernardus Guidonis, Auctor illius aetatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana aservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Baluzio publicatis.*

Sicut etiam in Textibus Digestorum, & Codicis.

§. 11. Quâ in re prædicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, & Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, & præcedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quæcumque opus erant, emendare, corrigere, & immutare; & nihilominus Auctorem nomina singulis Responsis & Legibus præfixa relinquerunt; accedente nimirum expressâ Justiniani Imperatoris approbatione; cujus hæc verba sunt, in promulgatione Pandectarum, & Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum*

visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat. Et infra: Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus. Et alibi: Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, & necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus.

§. 12. Sic igitur Prædecessor Noster Gregorius IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, & in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, & Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum & nullum fuisse, nimirum & quia cum Adultera contractum fuerat, & quia machinatio in necem prioris Uxoris præcesserat. Retulit verò alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata nequam legitimitur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia hæc pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententiâ tuâ erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quæ incipit *Significasti*, quæque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium &c.* In hac Decretali Innocentii III., quæ posterior est aliâ ab Alexandro III. conditâ, manifestè definitur (quod & ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum & Adulteram consistere posse, nisi machinatio sæpedita, aut promissio futuri matrimonii præcesserit: *Discretionem vestrâ, Innocentius ait, per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi aliter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum judices.* Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., planè vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quæ, tuo iudicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum & Adulteram statuebant.

§. 13. Nunc igitur, bona fide differendo, iterum quærimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. & Gregorio IX. declarantur, & quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam sæculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus callere, neque contentum esse his, quæ in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiæ nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus; nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quæ in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, quæ Decretalem integram consulit, ut eam, quæ integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optimè advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Præfatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscriptâ, quam præmisit Volumini quatuor priorum Compilationum Litterarum Decretalium,

CAP. TANTA, concordat cum CAP. SIGNIFICASTI.

Quæstio decisâ est, hoc jure, quo vivimus.

Standum Textui Decretalium, prout jacent in Corpore Juris.

quas

Decretalis
integra con-
cordat in
substantiali-
bus cum mi-
nus integra.

I. In eo,
quod filii
ex sol. &
sol. legiti-
mantur per
subsequens
matrimon.

II. In eo,
quod ex ad-
ulterio su-
cepti, non
legitiman-
tur, acce-
dente matri-
monio.

quas ipse edidit; quibusque deinceps quintam adiecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem con fugiat, ubi perspicua, & dilucida est illa, quæ aliquo modo mutilata fuit; & si quid huic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui supremam ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causâ detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, & nutare contingeret, si tota Decretalis novæ Compilationi inserta fuisset.

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod interesse diferimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; & quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatum, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; & ex utroque præfato capite simul considerato, prolem illegitimam censerit: Mutilam verò Decretalem validum admittit matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, & tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulteri, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa præcedentis Parentum machinationis in necem legitimæ Uxoris. Hæc, inquam, tibi hæctenus concessa volumus. Nunc verò tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibi metipsi perfecte constare, eandemque prorsus esse utriusque sententiam.

§. 15. Integra Decretalis, quæ refertur Tom. VI. part. 2. Conciliorum Collectionis Harduini pag. 1819, ita se habet: *Memimus Nos Fraternitati Tuæ, super causa, quæ inter P. & R. de quadam hereditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillæ Uxoris suæ petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret, prout Litteræ tuæ continebant, inter R. Patrem & Matrem post ejus natiuitatem, matrimonium fuisse contractum, eum, omni appellatione remota, legitimum esse denuncies, & ab hereditate paterna propter causam prædictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis, quod filii nati extra matrimonium, ex soluto & soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi sunt. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quæ sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

§. 16. Progreditur integra Decretalis, & casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, & filium ex eo habet, Adultera verò machinatur in vitam legitimæ Conjugis; & hac demum defunctâ, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Litteris tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic verò Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo probationes legitimæ suppetant, filius censendus erit spurium, præsertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris præcesserit: *Fraternitati tuæ &c. quatenus rei veritatem inquiras, & si sibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publicè abusus fuisset, eum spurium, & ab hereditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decer-*

nas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt.

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, & eandem omnino definitionem pronunciat; spurium scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defunctâ, inter Adulterum & Adulteram contrahatur, præsertim si aut hæc, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurium erit filius, & ab hereditate repellendus; præsertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem publicè, quæ ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur; Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eandem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad præsentem quæstionem facit. At verò tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimum, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimæ Uxoris. In utraq; autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *præsertim*, de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur præfensa inter integram, & minus integram Decretalem discordia.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuæ in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio præterita fuisse verba illa, quæ ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; & quæ in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quemadmodum superius fideliter exposuimus): *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non potuerunt: Quæ quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Hæc autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, & Adulteram suapte naturâ nullum & irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te iudice, est discrepantia inter Decretalem integram, & mutilatam; dum hæc validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.*

§. 19. Planè si ita tecum reputares, Ven. Frater, non æquum de Nobis iudicium ferres. Nos enim præmissa Decretalis verba exactè referre, eaque iusta lance pensare nequaquam omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferendum esse avertimus, Nos inde colligi posse non arbitramur.

Etenim verba illa: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt: connexa immediate sunt cum aliis: præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata.* Ac proinde (ex regulâ Jurisperitorum, juxta quam relatio fit ad proxima) declaratio nullitatis matrimonii non quidem in præcedenti adulterio fundatur, sed in machinatione adversus vitam legitimæ Uxoris; circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios est controversia.

§. 20. Præterea concedatur etiam, verba illa: *Quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt; non tantum ad machinationem paulo ante enunciatam referri, sed ad totum id, quod in integra Decretali expositum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio post prioris Uxoris mortem,*

Nec alia intercedit differentia, quæ ad rem pertineat.

Obijcitur, quod in Decretali integra adulterium supponitur esse impedimentum dirimens.

Relata verba intelligenda sunt de machinatione.

Quæ in eo casu cum adulterio juncta erat.

non solum inter Adulteros, sed etiam pravia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Et duas relati matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non poterunt*: referri debeant ad totam faci speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; nunquam inde inferre poteris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Mæchos contractum post obitum legitimæ Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullo iudicatum fuisse, quia ei præcesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum inear matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus; attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatæ, quæ ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publicè abusus fuisset, cum spurium, & ab hereditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas.*

Urgetur ob-
jectio tam-
quam innixa
veteri Ec-
clesiæ disci-
plinæ.

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo præsidio, quod, ad sententiam tuam sustinendam, in integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticæ copiâ, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc ætate Alexandri III. hujusmodi disciplinam viguisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III., cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, præter adulterii crimen, requiri cœpit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendum.

Auctoritas
S. Augustini
pro validi-
tate Matri-
monii post
adulterium.

§. 22. Non adeo tempore abundamus & otio, ut Canonicam Dissertationem super hac questione contexere valeamus. Nihilominus pauca quædam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium, relatum *Canone Denique 31. quæst. 1.*, in quo sic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo præcessit adulterium.* Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere in cap. 1. de eo, qui duxit in matrimonium &c. quod ibi legendum sit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit.* Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam non in Augustino deesse, sicuti deest in prædicto Canone *Denique*; quod etiam ii animadverterunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papæ XIII., recensuerunt & emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem procul dubio Fraternalitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabit ex editione Operum Sancti Augustini, quæ studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Libro 1. de Nuptiis, & Concupiscentia cap. 10.*, isque in Editione Maurina legitur *juxta Tomo 10. pag. 286.* hisce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.* Ab hac igitur accurata Editione abest particula non; quæ quidem in nulla alia appareret, si seriem Contextus Editores præ-

Afferitur Le-
ctio relate
auctoritatis,
contra Cu-
jacia.

oculis habuissent. Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, & ad alterius contubernium migret: idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset: *Cum aliis quippe adulteri non essent, nisi ad alterutrum Conjuges permanerent.* Hoc posito, quifnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non potest?* ubi orationis scopus is esse conspicitur, ut, demonstrato sine durationis matrimonii: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit*; finis etiam adulterii, & initium novi legitimi matrimonii statuatur: *fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.*

§. 23. Ne verò a Nobis expectes plenam hoc loco proferram historiam disciplinæ, quæ super hac re sequentibus sæculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolæ modum. Verum quia tibi persuasum esse videmus, quod ipsa ætate Alexandri III. nulla censerentur matrimonia, quæ inter Adulteros quomodocumque fierent, satis erit intra illius ætatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

§. 24. Non longè quidem ab Alexandri III. ætate, ut optime nosti, distat Gratianus Decreti compiler, qui ante Alexandri Pontificatum paucis omnino annis suum illud Opus vulgavit. Is hanc eandem controversiam tractat in *Causa 31. quæst. 1.*, & pro utrâque sententia, ut solet, Textus discordantes adducit. Cum verò Canonem attulisset cujusdam Concilii, quo statuitur, ne quis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum eâ matrimonio jungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium statuentibus, ita conciliat: *Hic subaudiendum est, nisi prius peractâ penitentia, & si nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel si, vivente Viro, fidem Adultera non dedit, se sumpturum eam sibi in conjugem, si viro ejus supervivere.* Verum Gratianus, inquit, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor, & Canonum valde peritus: Neque ipse ea scripisset, quæ modo retulimus, si ætate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinuisset disciplina, seu lex, vigore cujus, ob solum præcedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, post mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

§. 25. Similiter inter Alexandrum III., & Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus sit anno Domini MCLIX.; Innocentius verò anno MCXCVIII. Hic autem, ut supra innumus, in citat. *Cap. Significatis. De eo, qui duxit in matrimonium &c.*, pronunciat, validum & legitimum existeret matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post prioris Uxoris mortem: *Nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, eâ vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo*; quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invenisse. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quæstionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se respondurum juxta Canonum præscripta: *Nos igitur inquisitioni vestra secundum formam Canonicam respondentes &c.*; evidens est, jam pridem, & ante tempora etiam Alexandri III., validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Mæchum & Mæcham, legitimis nuptiis

Confessio
disciplina
Sæculi XII.

Testimoniū
Gratiani.

* Item Inno-
centii III. in
Cap. Signi-
ficatis.

Qui profite-
tur se for-
mam Cano-
nicam le-
giti-

solus, & prædictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestra secundum formam Canonicam respondentes*; sed earum loco, hæc alia leges: *Nos igitur inquisitioni vestra taliter respondentes &c.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgarè Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse iudicavimus. Itaque etiam prædicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur; leguntur tamen integra Decretali; quâ Nos quidem minime abutimur, dum eam ad Decretalis minus integræ sensum non corruptendum, sed illustrandum, advocamus.

§. 26. Esto, inquit, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Prædecessor Cælestinus III., in *Cap. Cum haberet. De eo qui duxit &c.* nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem, contracta, etiam non interveniente machinatione, aut sponsione futuri matrimonii?

§. 27. At vide ne forte, in hac Decretali pro te alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famulâ intercedebat. Quum verò semel Superioris Ecclesiastici præcepto adactus Adulteram dimisisset, postea tamen in idem relabens seculus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulâ contubernium, in eoque quasi matrimonialiter per decennium perseverare, unde & decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Cælestinum, sed Clementem III. hujus Decessorum fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant; tale dedit responsum: *Ut separentur omnino, & eis competenti penitentia injuncta, perpetua continentia indicatur*; habita potissimum ratione ipsorum pervicacia, gravisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant.

§. 28. Ex ipsâ simplici hac rei narratione, facile agnosces, non ibi questionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi; sed de penitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quæ quidem hujusmodi fuit, ut non modò ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia quâlibet personâ matrimonium contrahere: *præsertim cum in dies suos ambo processerint, & jamdiu publice in adulterio, & perjurio, ex certa scientia perdurantes, Ecclesiam in gravi scandalo perturbaverint*, ut eadem Decretalis profequitur.

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum & Adulteram, ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali, quæ tamen nostris Compilationibus inserta non est, sed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini præfata, *Tom. VI. part. 2. pag. 1838.*, ea verò sic habet: *Ex presentium lavoris confessione percipimus, quod cum ipse quandam alterius Uxorem in adulterio pollisset, penitentiam inde suscepit. Sed postea in eundem incidit, Diabolo instigante, reatum; ac eandem Mulierem, Viro defuncto, sibi in Matrimonium copulavit, eamque asserit in præseni pro Conjuge retinere.*

§. 30. Super his autem quum Alexandri iudicium requireretur; respondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. *Verum quoniam Nos de salute*

Animarum ipsorum sollicitudine compellimur in Domino cogitare, Fraternalitati Tux &c. quatenus rem ipsam diligenter inquireas, & si tibi confiterit, quod ille, vel illa, in morem prioris Viri fuerit machinatus, vel si, eo vivente, fidem ipsi Mulieri dederit, se eam in Conjugem recepturum; eos non differas penitus separari.

§. 31. Neque hic sistit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris esset, si solum adulterium præcessisset; Tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, si hujusmodi disciplina eo tempore viguisset; quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii); sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum istorum confiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam consuetudinem, & Canonica statuta procedas.* Si autem quaesieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, & Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, reperiisse Alexandrum ad Concilli Tolerani VI., anno sexcentesimo trigesimo octavo celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his 33. quasi. 2.*, & in quo præscribitur methodus cum iis servanda, qui post penitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo subiecti fuerant penitentia. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quæras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam; deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluriès memoratis.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo labore invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quem polluit per adulterium. Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III., ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, & illam maxime, cui fidem dederat, Uxore sua vivente, vel qua machinata est in mortem Uxoris; & quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce maxime, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum & Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.*

§. 33. Fortè putabis, Nos, adversus hæc responsum nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, præsertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, æquipollere adverbio *solum*. Verum si ita de Nobis opinatus fueris, haud ægre feras Nos tibi respondere, non satis tibi notum esse morem, animumque Nostrum; Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam hujusmodi nugis, levibusque fundamentis innitimus, & quæstiones inutiles prorsus averfamur.

§. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam esse ex aliquibus verbis, quæ ipsi excidere potuerunt, dum aliam omnino quæstionem definiret. Sed videndum esse potissimum, quid ipse scripserit, quum data operâ eam pertractaret quæstionem, quam præ manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propositum* respondet Abbati Sancti Albani, qui ab ipso quaesierat, quidnam statuentum esset de quodam homine, qui, vivente Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulaverat, insciam conjugii quo is adstrictus erat, & filios ex altera illa procreaverat; Uxore vero defunctâ,

Hac semota, jubet procedi de more.

Obijciunt alter Textus Alexandri in *Cap. Propositum*.

Responsiones ab aliquibus datæ rejiciuntur.

Alexander aliâ ibi quæstionem tractavit.

Controversia tunc ab eodem decisa.

Alia obiectio ex *Cap. Cum haberet*.

Exponitur hujus Decretalis casus.

Unde patet verus decisionis sensus.

Alex. III. mens ex alia Decretali eruitur.

In qua vim dirimendi Machinationi tantum attribuit.

renuebat cum prædicta Muliere permanere, sub obtentu, quod invalidum cum ipsa matrimonio contraxerat, legitima Uxore adhuc superflite. Pontifex ergo quum eam circumstantiam magni æstimaret, quod scilicet præfata Mulier erat inscia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem, nec æquum censeret, prædictum Virum, qui scienter contra Canones venerat, lucrum de suo dolo reportare; statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id postularret, divortium inter eos fieret; non verò, si, volente Muliere in hujusmodi connubio perseverare, Vir peteret ab ea separari.

Regula pro interpretanda Legislatoris sententia.

§. 35. Questionem hanc definiendam sumpsit Alexander in citat. Cap. Propositum; atque ita definiuit, ut præcipuam æquitatis, prudentiaque rationem ab illo habitam esse dignoscatur; eaque definitio unice est attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum minus recte dictum esse comperiat, minime debet enunciatio haud satis accurata aut Legislatori vitio verti, aut in veritatis præjudicium trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti prætereundo, dictum fuisse apparet; præsertim quum ipse, opportuniore occasione oblata, iudicium suum super eadem re aperte declaraverit.

Alexandri mens aliunde tutò eruitur.

§. 36. Nos autem in hoc præcisè casu versamur. Idem nimirum Alexander, qui in citat. Cap. Propositum, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Coniuge, etiam absque aliis irritantibus circumstantiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directè ab eo quaereretur, an nullum censendum foret huiusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Iste Pontifex hoc ipsum firmat in Cap. super eo. De eo, qui duxit in matrimonium &c. ubi sic habet: Super eo verò, quod de latore presentium tuis Literis quaesivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alià suà Uxore vivente, sibi de factò matrimonio copulavit; tua sollicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit; quod eadem defunctà, hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio perpetuò prohibetur; & hæc prohibitio perpetuò est observanda. Quibus verbis: perpetuò prohibetur, & prohibitio perpetuò est observanda, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum præcedentis machinationis, aut pacti connubii coartari.

De alijs argumentis ab Episcopo alatis.

§. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam hæc Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quæ adhuc legere non graveris, quemadmodum præmissis hucusque animum patienter adhibuisti. Nec enim, levioribus prætermisissis, quidquam a Nobis præteriri decet ex his, quæ in Literis Fraternitatis Tuæ gravioris sunt ponderis, & momenti.

I. A virtute Sacramenti.

§. 38. Legitimationem Proles ex Soluta & Soluta procreata, quæ fit per subsequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam esse putas, eodem Alexandro III, auctore, qui ait: Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi. Unde arguis, quod, si isti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat, quominus filii pariter ex adulterio suscepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

Emendatur lectio Textus adducti.

§. 39. Verum ubi a te legitur: Tanta est vis

Sacramenti, Nos legimus: Tanta est vis Matrimonii, quemadmodum scriptum est in Decretali Alexandri III. Cap. Tanta. Qui filii sunt legitimi. Quod si ad integrum Decretalem, quæ apud Harduinum est, de more provoces; rogamus, ne te pigeat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi Sacramenti, adnotatum reperies aliud Matrimonii. Nec aliter profectò res se habere poterat. Vis enim ac dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in eo est posita, quod gratiam sanctificantem confert, quod unionem hypostaticam Verbi Divini cum humana natura repræsentat, itidemque illam, quæ Christus cum Ecclesia per gratiam conjungitur; non autem in eo sita est, quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Matrimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti novæ Legis evexit; sed id ab Ecclesia institutum est, cui placuit, pro auctoritate sibi concessa, statuere, ut proles extra matrimonium, non tamen ex adulterio, procreata, per subsequens matrimonium legitima fieret.

Legitimandi vis non a Sacramento, sed a lege Ecclesiastica provenit.

§. 40. Denique addis, magis abominatam Canonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam sit proles adulterina; ideoque, quum illa interdum legitima fiat, hanc etiam pari aut majori ratione legitimari posse. Porro legitimitur proles incestuosa, ope dispensationis, quæ dicitur in radice Matrimonii. Ut autem obtineatur huiusmodi Dispensatio, quæ non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifestè fornicaria, sed putativè matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonium nullitas inducitur, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, & non aliter, legitimitur proles incestuosa, vigore dispensationis, quæ dicitur in radice matrimonii. Tuum modo est huiusmodi circumstantias aptare ad legitimationem proles ex adulterio genita; quod sanè opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fateamur.

II. Ab exemplo legitimatæ proles incestuosa.

Ostenditur non aptari ad legitimatæ proles adulterinæ per subsequens matrimonium.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuæ satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolæ Nostræ finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; etque præterea te admoneamus, quod, quum ea, quæ ad Nos scripti, a Justo Henningo Boëhmro (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descriperis ex ejus opere de Jure Ecclesiastico Protestantium Tom. 1. pag. 287. & sequentibus, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiæ Catholicæ doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonicæ Jurisprudentiæ sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuæ fausta omnia ex animo adprecari.

Admonitio Pontificis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoris die 5. Decembris 1744., Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 5. Dec. 1744.

CXIV.

De Apostolicis Constitutionibus circa Ritus Sinenfes editis omnimode observandis.

Venerabili Fratri Polycarpo Episcopo Pekinensi
in Sini.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

Declaratio-
nes & Jura-
menta ab
Episc. Pekin.
ad S. Sedem
transmissa.

REDDITA Nobis fuerunt eodem tempore
duae Fraternalitatis Tuae epistola, prima
quidem die decima mensis Januarii elapsi anni
1743. qua gratiarum actionem Nobis, quod
Tibi Episcopatum Pekinensem in Sini contu-
lerimus, referre studes; altera vero die quinta
mensis itidem Januarii currentis anni 1744.
data, qua dolens quereris, Te apud Nos tam-
quam debita Apostolicis Constitutionibus ac De-
cretis obedientiae reum fuisse peractum. Una in-
simul cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter
sollemnem iurisdictionem a Te in Episcopali tua
inauguratione delati, juxta formam ac tenorem
Tibi praescriptum in ipsis Nostri tuae ad Epi-
scopatum promotionis literis in simili forma
Brevis expeditis, Actum; necnon duo alia a Te
seorsim praescripta testimonia, alterum quidem
de iurejurando super Apostolica Constitutionis,
quae incipit *Ex illa die*: alterum vero de iure-
jurando etiam super alterius Apostolicae Consti-
tutionis, quae incipit *Ex quo*, observantia, praes-
titis. Hisce omnibus conjuncta erant nonnulla
etiam praescripta Missionariorum testimonia, qui
Te studiosum zelantemque super observantia
memorata Apostolica Constitutionis *Ex illa die*,
esse testabantur, quemadmodum tum ipse
Sacramento contestaris.

Adhortatio
ad exactam
Constitutio-
num obser-
vantiam.

§. 1. Sed Fraternalitati Tuae &c. & infra: id
unum in animo semper fixum permaneat, tam
apud Nos ipsos; quam apud Venerabiles Fra-
tres Nostros S. R. E. Cardinales negotiis & con-
sultationibus quarumcumque Congregationum
Apostolicae hujus Sanctae Sedis praepositos, plu-
rimum valere hoc unicum & maximum, ad ac-
cusationum veritatem falsitatemve dijudicandam
comprobandamque, argumentum, novam scilicet
post criminum delationes initam agendi rati-
onem. Quamobrem adesto animis, & enitere,
ut, quemadmodum Tu spondidisti, & Nos de
Fraternalitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps
Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga Apo-
stolicas Constitutiones, atque eas praesertim, de
quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelum
que non solum Nobis, sed universis etiam,
probare & reipsa demonstrare ex animo sat-
agas. Hinc enim fore confidimus, ut falsita-
tis redarguantur accusationes de gestarum re-
rum ratione a Te haecenus habita instructa.

Episc. Sini-
ensis circa
Sine Eccle-
siae statum.

§. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te
propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod
cum per quatuordecim annos operam laborefque
tuos in Sacris Missionibus antea peragendis
impenderis, atque adeo optime noveris istarum
partium ac populorum ingenia, ac & rerum
vices, contestari praeceteris possis, praesentia
certe tempora exposcere, non angustiari vasa
carnis, sed dilatari spatia caritatis; ac propterea
melius fuisse consultum, res omnes in eodem,
quo reperiebantur, statu relinquere, cum in
praesentia omnis spes de exigenda a Christi-
fidelibus istarum partium debita Apostolicis
Constitutionibus obedientia penitus praecisa videatur:
Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi
Evangelium praedicandi libertas, non tam im-

pedita, quam certe sublata est; quippe quod
Christifideles per vim metumque ad Idolorum
templa trahuntur; unde timendum est; ne pro-
ximum imminet Sacris Missionibus excidium:
Nec Fraternalitati Tuae, nec aliis in Vineam Dei
adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim
etiam Christifideles, ut vestris mandatis ea, qua
par est, reverentia obediant, cogi possint: Tarta-
ri pariter, & ipsi Fideles, tam intra Pekini ma-
nia, quam in suburbis, sub gravi dura servitu-
tis jugo degentes, omni procul dubio antiquis
indulgentiis permissionibusque per abusum inhaerentes,
ne a Dominis ad Imperatorem deferantur,
Apostolicarum Constitutionum observantiam
periculis ac tormentis posthabebunt; quamvis
Fraternalitas tua alique Missionarii per pastorales
exhortationes monere obstetricare minime omittant.

§. 3. At liceat ut Fraternalitati Tuae replicemus,
post susceptum consilium onusque per tot
annos retinendi servarique faciendi Patrios Sina-
rum Ritus, praesertimque caeremonias, propositis
tot tantisque in varias partes trahentibus du-
biis & disputationibus, post diuturnam accu-
ratissimamque, adhibitis diligentis, requisitisque
debitis notitiis, eorundem Rituum & Cae-
remoniarum discussionem, fieri ne poterat, ut
sine gravissimo conscientiae angore consilia tanta
providentia capta, & constitutiones tanta
sapientia propositae amplius differrentur? Certe
si obfirmatis Patronorum praescriptorum Rituum
Caeremoniarumque hujusmodi sensibus votisque
assensum satisfactumque fuisset, nunquam
profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus;
angustiandi vasa carnis? Nos quidem non latet,
Vobis deesse cogendi compellendique vires;
sed scimus & certi sumus, eandem inesse vobis
virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu Christi
Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad
Evangelium praedicandum ad remotissimos po-
pulos accessistis), qui reponentes omnem fidu-
ciam in eo, qui eos confortabat, Deo, & fer-
ventis caritatis zelo, & verbi Divini Ministerio,
non solum Gentes ad credendum perducebant;
sed credentes etiam, nova Fidei germina, col-
lectumque Jesu Christi gregem providentissime
regebant, & suaviter fortiterque incendebant,
& excitabant ad illud jucundissimum spectaculum
a Minucio Felice descriptum, praesertim
ubi ob oculos ponit laetitiam Christifidelium, qui
intentatas minas objectaque tormenta despicientes,
libertatem suam adversus Reges & Principes
erigebant, soli Deo cedebant.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, &
graviori, quam explicari possit, moerore, tuum
excepimus sane nuntium de persecutionibus istis
adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religio-
nem faventibus: verum quod hujusmodi perse-
cutiones, si minime fuissent proscripti Ritus
Caeremoniarumque Sineses, si minime sublata
fuissent indulgentiae permissionesque laudati
Caroli Ambrosii Patriarchae, vel definerent, vel
mitiores fierent, sive praedicandi Evangelium
libertas magis coalesceret, nec Christifideles ad
Idolorum templa raperentur: Haec ne ii quidem
sibi, qui res juxta humanae prudentiae regulas
dijudicant, unquam persistebunt; quanto magis
eadem in animum nunquam inducent suum
ii, quibus pro comperto exploratoque est,
quod Christiana Religio inter persecutiones fami-
per increverit adoleveritque.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad
Orthodoxam religionem spectantibus, patientiam
sive tolerantiam, ubi de superstitione vel
idololatria agitur, nullo pacto haberi posse;
tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia
hujusmodi Idololatria*. Ceterum unicum ac singulare
solatium, quo Nos dolentes moerentesque con-
solamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspi-

Pontifex
ostendit ne-
cessaria fuisse
Constitutio-
num editio-
nem.

Nec pro ob-
tinenda ear-
um obser-
vantia vi
coactiva Mis-
sionarii opus
esse.

Persecutio-
nem adver-
sus Fideles
in Sini, ob
Sedis Apo-
stolicae De-
cretis auge-
ri non potuisse.

Nullam con-
niventiam in
causa Fidei
adhiberi posse
demon-
strat.

imus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe studiosum planeque accessum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis confidimus, ut Christiani exemplo, zelo, opera, consiliis, & monitis exciti, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum despiciamque, constanti pectore confiteri, & coram hominibus Jesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est & salutare*, ut S. Cyprianus Episcopus, & Martyr verbo & opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus præbet imitandum*. Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberissimam cælestium charismatum copiam Fraternitati Tuæ apprecantes, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Dat. die 19. Dec. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xix. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXV.

Reformatio Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curie, & singulorum Jurisdictionis certis limitibus præfinitur; confirmantur Decreta super Judicum reculationibus & declinationibus jam edita; & certa forma servanda præscribitur, tum in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, & Pecuniis Depositis &c.; tum in Decretis Jurisdictionis voluntariæ in Urbe, & Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ROMANÆ Curie præstantiam, atque præcipuam justitiæ rectè administrandæ laudem, eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Prædecessores Nostri Romani Pontifices; eaque de causâ tum sapientissimas Leges, pro rerum & temporum opportunitate, condiderunt: tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, rescanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri sæpe contingit, præstare non omiserunt.

Reformationes Tribunalium à Romanis Pontificibus identidem peractæ.

Pontificis studium pro recta Justitiæ administratione.

Ejusdè providentiæ extra Urbem.

Item in Romana Curia.

§. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhaerentes, ex quo Supremum hoc Justitiæ Solum Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue præ oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, & maxima, qua par est, integritate ac fide, & rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque præter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, & veriori earundem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac præter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integrè peractam, per Apostolicas Nostrias Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticæ Ditionis tractum, exemplum & normam capturas esse confidimus; in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitiæ in Urbe rectè administranda in primis solliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, & quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam

Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus; & quum sæpissimè Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanæ Curie Tribunalia, coram Nobis sententias dicere iussimus; ac denique quum Signaturam Gratia nuncupatam, ad quam plerumque lites & controversiæ, præpedito, aut expleto in cæteris Tribunalibus cursu legitimo, & jure concessò, tamquam ad Sacram Principis Aram, deferuntur, semel & iterum singulis annis per Nosmetipsos publicè habuimus; in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum verò, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicio, & Curialium conventu aperire curavimus.

§. 2. Cum autem & diuturno nostro rerum forensium usu, & crebris gravium Virorum relationibus & querelis, compertum haberemus, nonnullos abusus in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostre Urbis & Curie invecos esse, quibus & justitiæ cursum interverti, aut saltem retardari, & litigantium dispendia magnopere augeri contingeret; illasque potissimum controversias in longum sæpe protrahi, quæ circa Judicum, & Tribunalium competentiam, eorumque reculationes declinationesque, versarentur; Cumque jam commendatâ singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quæ in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peractâ, satis agnovimus, memorata incommoda non omnia posse privatâ Judicum sive Tribunalium auctoritate submoveri; ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supra dictorum Prædecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

§. 3. Quamobrem prædictorum omnium abusu cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatæ, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanæ Curie Præstatis in præcipuis ejusdem Curie Tribunalibus actu jus dicentibus; quæ quidem Congregatio, serio studio, longaque indagine, re latos abusus notavit, atque recensuit; & providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggestit; ex quibus aliqua, quæ statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari iussimus, & observari; reliqua verò maturiori examini subiecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia & justitiæ administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curie Nostre Causidicis, Forensi facultate doctrinâque præstantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuæ legis vim habiturâ, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicum, & Tribunalium Romanæ Curie, quorum auctoritas a Nostra & Romani pro tempore Pontificis auctoritate profuit, nostrosque & Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes; Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curie, seu Sedis Apostolicæ* datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est *Pastoralis Regiminis*, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; pœnas quoque adversus quoscumque prædictam executionem impediendes in eisdem comminatas atque statutas, cum cæteris præceptis atque mandatis, ac si prædictæ Literæ per extensum præsentibus infererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

Necessitas proficendi Tribunalium Reformationem.

Deputatio Cognitionis Particularis ad hunc effectum.

Cujus Decreta jam edita sunt, partim in præsentibus promulgantur.

I. De executione Citationum, Mandatorum &c. Romana Curia.

Innovatur Constitutio edita 30. Mart. 1742.

1744.

Refertur fup-
penfio con-
ceffa quoad
valorem ci-
tationum
Camerarium
non fubfcri-
ptarum in par-
tibus.

Sed perpē-
ta veteri con-
fuetudine,
earumque
utilitate.

Sancitur eaf-
dem in pofter-
um valere,
in caufis, in
quibus A. C.
eft Judex com-
petens in pri-
ma Infantia.

Et, fi parti-
bus compe-
tat variatio
Fori, etiam
poftquam
Cauz jam
aibi intro-
ducta fue-
rint.

Quz tamen
realium de-
bent in ftatu
& terminis,
refectis ex-
penfis, &
transportatis
actis.

Ufus citandi
per citatio-
nes Camera-

§. 5. Et quamvis poft earumdem Literarum Nofttrarum publicationem, delatis ad Nos quorundam conqueftionibus, & præfertim ex Provincia noftro Romandiola, fuper abufu Citationum Typis Cameralibus impreffarum, quæ vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Romana Curia fubfcribi, feu firmari folcant, & nihilominus poft legitimam earum executionem inhibendum habere dicerentur: Nos tunc, ut in re gravi cautè maturèque procederemus, per quafdam Literas Secretariæ Noftre Status nuncupate provisionaliter declarari fecerimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romana Curie propria manu fubfcriptas, in prædicta noftro Confultatione minime comprehendere: Poftea tamen univerfo negotio occasione præfentis Reformationis diligentiffimè difcufo, cum Nobis confliterit, ufum prædictarum Citationum nedum doctorem Hominum fuffragiis, fed etiam pervetufta, & nunquam aliàs interrupta tum Romana Curie, tum ipfius Provincia Romandiola, atque aliarum Status Noftri Ecclefiæftici Provinciarum obfervantiâ comprobari; & quatenus fpecialis fubfcriptio in eis indifinctè exigeretur, non modicum inde damnum ac difpendium in Subditos atque Incolas earumdem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum præfentium Literarum tenore certum ac stabilem curfum Citationibus hujus generis dare, & unâ fimul quibuscumque fraudibus, quæ per eas fieri poffent, quantum in Domino poffumus, occurrere volentes: statim in primis, ordinamus, ac declaramus, quod ficuti hætenus, & a tempore antiquiffimo, ita quoque in pofterum unicuique pro arbitrio fuo liceat per ejuſmodi Citationes Typis Cameralibus impreffas debitorem fuum abfentem, five aliter fibi obligatum, coram Auditore Generali Cauſarum Curie Camera Noftre Apoftolicæ, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus & Judicium evocare, etiam fi ipfæ Citationes a nullo ex prædictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, fubfcriptæ fuerint; (memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, & aliis quibuscumque contrariis non obſtantibus); dummodo tamen agatur de caufis, in quibus ipſe A. C. vigore fuarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Inſtanti de jure competat, fit Judex competens Rei conventi, feu Partis citatæ, etiam in prima Infantia; aliàs prædictæ Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac fi factæ vel executæ non fuiffent: Cum enim in hujusmodi caufis unufquifque de jure debitorem fuum etiam verbaliter coram A. C. in jus vocare poffit, nihil fanè proponi poteft, cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non fubfcriptas citare, & in jus vocare non valeat.

§. 6. Quod fi aliqua ex prædictis caufis, ut præfertur, Privilegiatis, in quibus nimirum A. C. eft Judex competens etiam in prima Infantia, reperiat jam conteftata, & introducta coram alio Judice de Partibus, & nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos, & Viduas &c.*, citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impreffis, & non fubfcriptis: Tunc etiam volumus & mandamus eas exequi, & attendi debere; fed eo cafu A. C., vel ejus Locumtenentibus, Cauſas hujusmodi reafumere non liceat, niſi in ftatu, & terminis, refectis ſumptibus uſque tunc factis ab altera Parte, & transportatis actis, expenſis illius, qui Foram variare voluerit, ut hætenus laudabiliter obſervatum fuit.

§. 7. Quoniam verò paſſim citari ſolet cum hiſce ipſis Citationibus Cameralibus non ſolum

in caufis, ut ſupra, privilegiatis, coram A. C., ſub cujus nomine eadem Citationes ut plurimum imprimuntur, ſed etiam in aliis Cauſis indifferenſibus coram Cardinali Signaturæ Noſtræ Juſtitia, vel ad tempore Præfecto, & ejus Auditore; Idque in quatuor potiffime caſibus; nempe cum petitur ſuperſefforia ad effectum adeundi plenam Signaturam; Cum citatur pro ſubdelegatione Judicis in Partibus in gradu recurſus; Cum petitur declarari Cauſam ſpectare ad unum potius, quàm ad alium Judicem; Et denique cum petitur purgatio attentatorum, in ſpretum ipſius Signaturæ commiſſorum: Propterea Nos ex una parte conſiderantes nullo modo auferendam eſſe, quin potius diligenter conſervandam Subditis Noſtrarum Provinciarum & Legationum libertatem illam, qua ſemper hætenus gaviſi fuerunt, recurrendi ſcilicet pro ipſorum arbitrio, vel ad prælaudatam Noſtram Signaturam Juſtitia, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in ſua quiſque Provincia Legati Sedis Apoftolicæ, eorumque Vice-Legati: Ac de cætero animadvertentes non abſurdè eos facere, qui potius ad Signaturam Juſtitia, quàm ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Cauſas, quarum valor non aſcendit ad ſcuta centum, haud quamquam retinet, ſeu committit in Curia; ſed juxta providas Prædeceſſorum Noſtrorum reformationes, & præfertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante ſubdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, ſeu loco, ubi primus pronunciavit, ad effectum procedendi in gradu recurſus per acta ejuſdem Notarii, & conſequenter abſque ulla transportatione actorum, atque inſuper ſine ſolutione Propinæ: Contra verò Signaturæ Legatorum, & Vice-Legatorum, & præfertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provincia Romandiola, quoties Cauſa excedunt tenuiſſimam ſummam ſcutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum ſolet in ipſa Curia, in qua reſidet Legatus, aut Vice-Legatus; Ex quo ſequitur, ut Partes, non ſine magno diſpendio atque incommodo, & acta prioris Judicis ad ipſam Curiam Legationis transportare, & Propinam novo Judici ejuſdem Curie ſolvere cogantur; Immo etiam tor Propinas, quot ſunt Capita ſeparata, ex quibus, pro multiplicitate diverſarum exceptionum, ſententia ſecundi, vel ulterioris Judicis quam ſæpiſſime componitur.

§. 8. Idcirco ſtatuiſſimus ac mandamus, etiam quoad prædictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturæ Præfecto, vel ejus Auditore, prædictum antiquiſſimum uſum in poſterum obſervari, itaut quicumque de dicta Legatione Romandiola, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Guberniis Status Noſtri Eccleſiaſtici, recurrere potius velit ad Signaturam Noſtram Juſtitia, quàm ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati; hoc pro arbitrio ſuo facere poffit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum executionem retardare, vel impedire, ſub prætextu, quod a Cardinali Præfecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, ſubſcriptæ non fuerint; ſub pœnis expreſſis in dicta Noſtra Confultatione, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Proviſionum Romanæ Curie*, quam ad has quoque Citationes Camerales impreſſas, & non ſubſcriptas, quatenus opus fit, extendimus, & ampliamus, memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Legatorum, cæteriſque contrariis quibuscumque minime obſtantibus.

§. 9. At verò, nè utilis, & antiquus iſtarum Citationum uſus tranſeat in abuſum & corruptelam, a prædicta generali regula ſequentes caſus excipimus & præſervamus. Primò videlicet,

1744.

les coram
Præfecto
Sign. Juſt.
ejuſque Au-
ditore in plu-
ribus caſibus.

Utilitas Par-
tium in hu-
juſmodi re-
curſibus.

Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non ſubſcriptas.

Non tamen ſi præventum fuerit coram Signaturæ Legatorum, aut Vicele-

1744. gatorum, vel ipsi in causa rescripserint.

si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, prævenerit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; & multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in Causa jam rescripserit: Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Justitiæ, ejusque Præfecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiæ, & consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel afficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, & Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes prædictæ nõ attendendæ, si petatur supersefforia, vel subdelegatio, antequam Judex de Partibus definitivè pronunciet.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, & non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum superseffori usque ad primam Signaturam, quam in Causis summæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causa jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra, volumus Citationes prædictas omnino attendi, & inhibere, etiam si, contra debitum juris ordinem, in Causa summæ appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum superseffori. Et solum in hisce casibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, suppleteneatur defectum Partium, vel Defensorum, mandando superseffori in Causis summæ appellabilis, & respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, & quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

Post definitivam afficiunt.

Errorque Partium in petenda supersefforia, vel subdelegatione Judicis, a Præfecto Signaturæ, ejusve Auditore supplendus est.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva & conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut mensura, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulæ, quæ vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus; nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, & quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, & sine præjudicio legitimæ executionis.

Enunciantur alii casus in quibus non est admittendus recursum in suspensivo.

In causis non privilegiatis, & summæ recurribilis, extra Districtum, subdelegandus est Judex in Partibus, cum clausulis opportunitis.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unicæ*; Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula: *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admissione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, & sine solutione Propinæ & Regestri, & quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi*

alium Judicem in sui locum, cum ipsam facultatibus, de consensu ipsarum Partium, sin minus ex Officio: Itaut aliter factæ subdelegationes, nullius sint roboris ac momenti.

§. 13. Postremò volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex prædictis Citationibus impressis, & non subscriptis, exequi fecerit coram Præfecto Signaturæ, vel Auditore; Altera verò, quæ sic citata fuit, in actis comparuerit cum solita protestatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eandem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolio, vel attentatorum.

§. 14. Per hæc autem non intendimus Privilegio de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo fortè gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eorundem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, distinctè mandavimus & constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, & Inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiæ regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, quas quidem omnibus & per omnia confirmamus & innovamus, & ab omnibus, ad quos spectat, adamussum observari præcipimus.

§. 15. Porro, quod attinet ad præfatam multiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum fuerit & rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, provide statuemus, cognita prius origine, diligenterque pensatis Causis hujusmodi multiplicationis: quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostre Bononiæ ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus & decretis id ipsum præstare non omisimus.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ, propter variarum respective jurisdictionum consuetum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire coneverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI, Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit, *Quantum ad procurandam*, innovamus pariter, & observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfata Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputata, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicium Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, & in pristinum vigorem & observantiam reduximus, eisdemque inherentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunitis abolevimus.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis merè laicalibus, & quatenus Rei conventi sint Incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolæ & Habitatores prædicti, juxta eandem Constitutionem Innocentii Papæ XII., conveniri possunt.

§. 18. Jurisdictionem verò Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attentata dispositio-

Una citatio. ne excura, & attentata, aliz non attendantur.

Præservantur Privilegia de non avocando & dispo. sitione Constitutionis ad Militantes editæ 30. Martii 1742.

Provisio super multiplicatione Propinarum differtur.

II. De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

1. Innovatur Constitutio super suppressione Judicium Particularium Urbis edita 15. Febr. 1742.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitativè.

2. Jurisdictione Cardinalis Vicarii in Causis me-

1744.
re Laicali-
bus proro-
gari possit,
de consensu
Partium in
actis expres-
se præficio.

Exceptis
Causis super
executione
obligationis
Cameralis.

Eiusdem Vi-
carii Juris-
dictio priva-
tiva in
Causis Ma-
rimoniali-
bus, & super
Institutione Benef.
in Urbe, &
Districtu &c.

In Causis
contra Cler-
icos non
exemptos,
cum solo
A. C.

In aliorum
Dioecesis,
& Territo-
riis intra
Districtum,
nullam com-
petere Ju-
risdictionem
Cardin. Vi-
cario.
Sed exequi
posse dum-
taxat ejus-
dem citatio-
nes, & Man-
data contra
Clericos Ro-
manos.

Facultas Vi-
carii priva-
tiva, inter-
ponendi De-
creta in con-
tra-ribus Re-
gularium.

3. Gubernato-
ri Urbis
non compe-

ne prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit
Quantum ad procurandam, esse prorogabilem per
consensum Partium in Causis merè laicalibus,
& inter merè Laicos, etiam spectantibus ad
Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsæ
Partes sciant eum esse sibi Judicem incompe-
tentem, & nihilominus ab initio litis, & ante
illius contestationem, in Actis sui proprii & com-
petentis Judicis, coram duobus Testibus, ex-
presse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicari-
rii, vel per ipsos, vel per suos Procuratores,
qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum
ut supra; aliàs, consensu isto expressè, ut supra,
præficio deficiente, omnia acta coram eo facta in
Causis prædictis, sint ipso jure nulla & irrita:
Causaque per Judicem competentem, ad Instan-
tiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque sta-
tu, & quodcumque reassumi possit.

§. 19. Item dummodo in prædictis Causis
merè laicalibus non agatur de executione Obliga-
tionis Cameralis. Tunc enim volumus, juris-
dictionem Vicarii nequidem per consensum ex-
pressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi
posse ex Officio, vel a Curia Capitolina, si Par-
tes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro &
Jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab
A. C., prout ab una vel altera Curia præventum
fuerit.

§. 20. In Causis super Matrimoniiis contractis
in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus
Districtum, in quo Ordinaria seu Episcopalis Ju-
risdictio nulli alteri competat, prout etiam in
Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesia-
sticis in dicta Urbe, & in iisdem locis existen-
tibus, statuiamus competere Jurisdictionem Car-
dinali Vicario, privativè ad A. C., & quocum-
que alia Urbis Tribunalia: In aliis verò Causis
spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos
non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici
Romani ratione Originis, vel Beneficii, vel con-
tra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque locis
præfatis, declaramus eidem competere in Civilibus
Jurisdictionem cumulatè cum solo A. C., &
consequenter inter eos locum esse preven-
tionis. Dummodo tamen Clerici, & Loca Pia
sint Rei conventi, non etiam si per eos conve-
niantur Personæ merè Laicales. Tunc enim Vi-
cario, sine consensu expresso Partium, ut supra,
nulla competet Jurisdictione.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima In-
stantia Vicario competere Jurisdictionem in Dico-
cesibus, & Territoriis aliorum Episcoporum,
sive Ordinariorum, in prædicto Districtu Urbis
existentibus, nimirum intra quadagesimum lapi-
dem, sed solum in dictis Dioecesis & Territo-
riis pro Causis ad eum spectantibus citare,
& procedere posse contra Clericos Romanos,
ut supra, ratione Originis, vel Beneficii, qui
ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata
tam realiter, quam personaliter per eum contra
ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus
in Dioecesis sex Episcoporum S. R. E. Cardina-
lium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari so-
lent: Nam sive Episcopatus isti habeantur pro
distinctis & diversis ab Episcopatu Romano, sive
dicti Cardinales censentur in hisce Dioecesis
tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro
casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumula-
tivam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instan-
tia habere.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario,
privativè ad A. C. & quocumque alios, com-
petere facultatem interponendi Decreta in re-
nunciationibus, & aliis quibuscumque contracti-
bus Regularium utriusque sexus, in Cœnobiis,
& Monasteriis Urbis, aut præfatorum Locorum,
tempore probationis, degentium.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, & ejus Tri-
bunali, nullam in Civilibus competere declara-

mus Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias,
aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra,
vel nostrorum pro tempore Successorum.

§. 24. Attamen, ut Causæ Mercedis diurnæ,
vel mensuræ, prout etiam Causæ infra sum-
mam scutorum viginti quinque, quam citissimè
expediantur, hoc speciali Privilegio eas dona-
mus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Car-
dinalis Vicarii, & respectivè Clerici, & Loca
Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio
Actoris, validè, & licitè conveniri possint, ita
ut nec etiam prætextu obligationis Cameralis,
eorundem Jurisdictione valeat declinari.

§. 25. Curia verò Capitolina jurisdictionem
extendi decernimus etiam extra Urbem, & per
omnia & singula loca Districtus intra quadra-
gesimum lapidem, sed ad solum effectum citan-
di, & procedendi in causis merè laicalibus,
atque aliis ad ejus Forum spectantibus, con-
tra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter
juxta dispositionem Statuti lib. 1. cap. 41.
ejusdem Curia Jurisdictioni subiecti sint; nec
non exequendi contra eos, & eorum bona
merè laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata,
dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco
jurisdictionali existentibus, servetur quoad exe-
cutionem Mandatorum, forma ab eodem Sta-
tuto præscripta dicto lib. 1. cap. 157.

§. 26. In causis autem Concursum super bonis
Laici debitoris, qui cæteroquin juxta disposi-
tionem Juris, & Statutorum Urbis, sit sub-
iectus Curia Capitolina, definimus competere
eidem Curia jurisdictionem, etiam si Bona sub
concursum posita, sive pro parte, sive in totum,
sint de proprietate seu dominio directo Cleri-
corum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut alio-
rum Piorum Locorum; sed tamen præfata juris-
dictionem competere pro eo tantum, quod
pertinet ad deputationem Oeconomi, ad gra-
dationem Creditorum, necnon distributionem,
seu consignationem pretii ex dictis bonis em-
phyteuticis retrahendi, postquam fuerint sub-
hastata, & deliberata. Quo verò ad executio-
nem, subhastationem, & deliberationem ipsorum
bonorum emphyteuticorum de proprietate, seu
directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam
Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardina-
lem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam
competentem: Ita tamen ut Cedula Depositi a
Curfore, seu Mandatario, non deponatur in
actis Curia Ecclesiastica, sed statim, & im-
mediatè deferatur ad Judicem Concursum, ut supra.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiariorum
ullam exercere, aut habere jurisdictionem con-
tra Clericos & Loca Pia.

§. 28. Sed quoniam, stabilitis etiam limiti-
bus jurisdictionis singulorum Judicum, & Tri-
bunalium, sæpè contingit eorum auctoritatem,
& forum a Partibus declinari, vel in ipso ini-
tium, vel in progressu litis, ad defatigandum ve-
xandumque Adversarium, vel etiam in ipsis litis
fine, ad evitandam aut differendam Decretorum
vel Mandatorum executionem; idque
obtentu & præsidio Litterarum Patentium, quas
multi obtinent ratione diversorum Officiorum
& Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad
electionem Fori competere Privilegia contem-
dunt; ideo nonnulla Decreta super hoc effor-
mata a prædicta Congregatione particulari pro
Tribunalium reformatione a Nobis deputatâ,
quæ jam, auctoritatis Nostræ robore munita,
publicari iussimus sub die 10. Januarii Anni
MDCCLII, hic per extensum inserta denuo
sanctimus, & præsentium quoque serie omnino
servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequen-
tis, videlicet:

§. 29. Privilegiati, seu Patentati cujuscumque
generis (exceptis Patentatis Sacra Inquisitionis)
fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis,

1744.
tere Juris-
dictionem in
Civilibus
contra Cler-
icos &c.

4. Causæ
Mercedis, &
infra sc. 25.
judicari pos-
sunt tam a
Vicario,
quàm a Gu-
bernatore
contra quos-
cumque.

5. Curia Ca-
pitolina quâ
Jurisdictionem
exercere possit
intra distri-
ctum.

Procedere
possit in Cau-
sis concursus
ad Bona Lai-
ci debitoris
de dicto
dominio Ec-
clesiæ, citra
tamen execu-
tionem, &
subhastatio-
nem.

Magistri Ju-
stitiariorum non
procedant
contra Cler-
icos.

III.
Confirman-
tur Decreta
edita 10. Ja-
nuarii 1744.

Abusus Pri-
vilegiorum
in Patenta-
tis quoad
declinatio-
nem judicis.

Privilegium
Fori compe-
tat Patentis
solum.

modo in Causis concernentibus eorum Officia,

Nisi privilegio renunciarint, etiam per consensum equipollentem.

De Patentibus Rev. Fabricæ S. Petri.

EXEQUATUR alterius Judicis non requiratur pro executione Mandatorum ser. ser. relaxæ, contra Patentatos.

Citationes, & Inhibitiones adversus prædicta non attendantur.

De recusationibus Judicum.

Prohibentur, in causis quibusdam executivis, & infra valorem scut. 25.

Unica permittitur recusatio Judicis oblique causa: in

& negotiis concernentibus Officia, & Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam Decretorum, quæ super hac materia prodierunt tempore san. mem. Urbani VIII., ac Innocentii XI., necnon Innocentii XII., itidemque servata forma præscripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., itaut, ad tramites præfatorum Decretorum, etiam in prædictis Causis & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis præstitum; amplius adjecto, ut prædicto privilegio censeatur itidem renunciatum per consensum equipollentem, quoties illius allegatio prætermissa fuerit tempore opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.

§. 30. Pariformiter sub eadem lege comprehensæ censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricæ Sancti Petri, prout eos prælaudata Decreta iustificiter comprehendunt, & nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI., quæ incipit Decet, sub datum 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX., sive sint Commissarii, sive Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quacumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes, cum nemini eorum liceat allegare Fori declinatoriam in causis, & negotiis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu prædicta vacabilibus neutquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobata quacumque interpretatione, quæ hætenus in contrarium forsitan invaluit.

§. 31. Demum quoad præfatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obvietur, utque prætextu privilegiorum, iustitia cursus retardari non possit, atque inherendo etiam Decreto aliis a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 3. Junii Anni MDCLXXXIX. edito, & subinde confirmato per memoratam Bullam san. mem. Innocentii XI. 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX., eadem Congregatio declaravit, & censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria prædicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra, coram alio Judice Ordinario, seu aliis competenti præstiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea Exequatur peti, ac respective concedi posse.

§. 32. Et in omnibus, ac singulis casibus prædictis, Citationes, & Inhibitiones factæ coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impunè sperni possint absque vitio attentatorum.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum præmissis edita, super eâ facultate primos quoque Judices ejurandi tanquam suspectos, quæ pleurosque abuti constabat, ad necendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, & innovamus; quæ sunt tenoris sequentis.

§. 34. Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depositii, & futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta aliis tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum viginti quinque, juxta aliud Decretum die 15. Novembris Anni MDCCXXXII., quæ servari omnino debeant.

§. 35. In cæteris causis, prædicta recusationes, quæ plerumque ad retardandum Justitiæ cursum usurpantur, reformari, & moderari debeant in posterum, itaut in Causis cujuscumque generis, tam

executivis, quam ordinariis, & in quacumque instantia (exceptis dumtaxat Causis Commissariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tanquam suspectus, absque allegatione Cause suspicionis; Cætera autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris communis; ac proinde Citationes quoad ultiores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, tum coram aliis Superioribus, impunè sperni valeant, nisi in eisdem Citationibus certa, atque justa causa suspicionis exprimat.

§. 36. Ad hæc necessarium ducimus Judicum quoque, ac Ministrorum auctoritatem præfinire, certamque agendi normam præscribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas & singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quæ passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alicui vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, & ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium, tum a Componentarum Dataria Nostræ Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cerialium, quam Communicativorum, seu Baronalium, & ab Officiis vacabilibus cujuscumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: Dummodo possessio sit vacans, & sine præjudicio habentium meliora, & potiora Jura; priusquam lapsum fuerit integrum biennium a die capte possessionis cum clausula prædicta; sine præcedenti mandato Judicis competentis, & sine Exequatur Theaurarii Generalis, & respective Nostræ & Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbata per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, sequè valide obligare valentem, prout hætenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione & Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attergatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; & respective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officiis hujusmodi, ab omni vinculo liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex prædictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogenituræ, Fideicommissi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuscumque speciei, sub quocumque prætextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, & provenus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, & expressè prohibita fuerit.

§. 38. Deficiente verò speciali prohibitione hujusmodi, liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere & cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, & respective subrogentur tot Bona stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Censuum perpetui, tam de jure,

reliquis servetur Jus commune.

IV. Quoad & quomodo deleri possit vincula impedita super Locis Montium, Officiis vacabilibus, & pecuniis depositis.

Administratores Montium & Componentarum delere nequeant clausulas Possessionis vacantis &c. intra biennium, absque mandato Judicis, & Exequatur Theaurarii aut Datarii respective.

Mandata de delendo intra biennium non relaxentur a Judicibus sine Cedula Bancaria, vel attergatione totidem LL. aut Officiorum Vacabilium liberorum. Vincula Primogenituræ, Fideicommissi &c. nunquàm deleri possunt a LL. MM., aut Offic. Vacab. quorum alienatio expressè prohibita est.

In reliquis, si admittatur permutatio, aut subrogatio; quantum bona recipi possint, aut subrogari, de consensu omnium interessentium, sicut legitime supplet.

quam

quàm de facto exigibiles, & legitime imposti vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio ejusdem Status Ecclesiastici, & quando insuper vel accedat consensus expressus omnium & singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissimo, vel consensus ejusmodi in casu injusta denegationis præcedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus, causâ plenè cognitâ, & citatis, ut infra, prædictis interesse habentibus, vel habere quodcumque valentibus. Quod etiam observari volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, Censuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia causâ depositis in Monte Pietatis, aut Mensa Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penès Acta, ad effectum, & sub lege investiendi cum aliquo ex prædictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium: Nulli ex præfatis Judicibus licere volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale vinculum delere, vel Investimentum Locorum Montium cum alio commutare, nisi Investimentum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut pluribus Censibus perpetuis, quæ, & qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, & insuper accedat, ut supra, consensus expressus interesse habentium, aut is ab eodem, vel alio Judice præcedenter, ut supra, suppletus fuerit.

§. 40. In omnibus autem præmemoratis casibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fideicommissi, Primogenituræ, Legati, Donationis, Multiplicis, aut aliud quodcumque ex causâ alicujus detractionis cateroquin de jure permittæ, nempe Legitimæ, Trebellianicæ, Dotis constituendæ, vel restituendæ, vel Æris alieni a Fideicommittente contracti: Non aliter Judici liceat expressè vel tacitè procedere ad vinculum hujusmodi cassationem, seu deletionem, quàm causâ cognitâ, & legitime citatis omnibus & singulis illis, quorum interest hujusmodi vincula non deleri, aut quorum quodcumque interesse poterit, etiam pro tempore, & casu remotissimo, juxta modum, & formam infra scriptam.

§. 41. Quatenus videlicet adfint in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descendentes illius, qui petit cassationem vinculum, alii posteriores Substituti, & præsertim Ecclesiæ, Collegia, Communitates, & Loca Pia, qui, seu quæ aliquid interesse habere possunt, etiam pro casu, & tempore remotissimo, in Depositis pecuniarum quomodocumque, ut supra, vinculis, Fideicommissis, Primogenituris, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, & Reinvestimentis: nemini ex Judicibus Ordinariis liceat aliquid ex prædictis vinculis expressè vel tacitè cassare, & delere, nisi citatis prius legitime & personaliter in singulis actibus, modo observari solito in Causis, quæ agitantur coram Judicibus Commissariis, omnibus prædictis interesse habentibus, vel, post primam ipsorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime constitutis, etiam si interesse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus merè eventualibus, sive a casibus, & temporibus remotissimis, dummodo tamen prædicti interesse habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, itaut saltem pro prima vice personaliter citari possint.

§. 42. Si verò nullus alius erit ulterior Substitutus, aut interesse habens, præter Filios, & Descendentes illius, qui petit deletionem vin-

culorum; vel etiam adfint posteriores Substituti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium suum habeat extra Statum Ecclesiasticum, itaut commodè citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquid ex prædictis vinculis, deputare teneatur speciale Curatorem pro Filiis, & Descendentibus petentis, quatenus isti vocati sint, aut aliquid interesse habere possint, tum etiam pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ecclesiastico absentes: In Curatorem verò hujusmodi deputari omninò volumus non aliquid de vulgo, & sine ullo prorsus defectu, ut hætenus fieri consuevit, Petenti, ut plurimum, additum; sed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro sua conscientia censuerit magis idoneum ac diligentem: Nullusque Judex ad petitam deletionem seu cassationem procedere possit, nisi prius Curatore ejusmodi personaliter & legitime in singulis actibus citato.

§. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro debito suscepti Officii, nedum comparere, & opponere quidquid de jure opponendum erit, sed etiam appellare, & appellationem viriliter prosequi usque ad secundum judicatum inclusivè, si juxta conscientiam suam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice primæ Instantiæ fuisse gravatos: Ita consequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, & mandamus, ut ipsi de omnibus & singulis tam functionibus, quàm expensis per eum factis, postquam taxatæ fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum & integrè satisfiat cum fructibus illorum ipsorum Locorum Montium, & Vacabilium, pro quibus tuendis labores suos impenderit, cum privilegio prioritatis & prælationis in concursu aliorum quorumcumque Creditorum, etiam Fisci, & Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis depositis cum aliquo ex prædictis vinculis, quæ nullos pariunt fructus: Volumus, ut pro solutione dictarum functionum & expensarum, fiat exequutio manu regia contra eum, vel eos, qui pro deletionem vinculum infeterint, expedienda ab eodem Capite Tribunalis, absque eo quod appellatio ulla, aut recursus pro illa retardanda admitti possit.

§. 44. Præterea ut in exequutione prædictarum Citationum nullus collusioni locus relinquatur, neque amplius sub sola fide & assertione illius, qui pro deletionem vinculum instat, citetur aliquis præcedenter ab eo subornatus, loco illius, qui verè citandus esset: Si Cursor, aut Mandatarius benè cognoverit Personam, quæ propter suum interesse, ut supra, citanda est: Volumus eum in relatione exequutionis exprimere: *Feci personaliter contra N. N. mihi benè cognitum.* Si verò is, qui citari debet, Cursori, aut Mandatario benè cognitus non erit: Tunc volumus in exequutione Citationis omninò adhiberi unum saltem Testem de vicinia probum atque honestum, Cursori, & Mandatario cognitum, quique benè cognoscat Personam ejus, qui citandus est, & deinde in relatione exequutionis exprimi: *Feci personaliter contra N. N. cognitum N. N. Testi de vicinia præfenti rogato, & mihi benè cognito.* Judex autem non modo abstinere a deletionem & cassationem vinculum, nisi prius ipsemet viderit prædictas Citationes personaliter, & legitime, & juxta formam proximè traditam, exequutas; Sed insuper de hac sua visura in corpore ipsius Mandati fidem faciet: Aliàs Mandatum, quod ab eo relaxabitur, sit ipso Jure nullum, atque irritum, itaut neque a Thesaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depositariis paulò supra memoratis, ullo pacto exequutioni mandari debeat.

§. 45. Caveant itaque Judices, & respectivè

1744. substitutis aut interestatis absentibus a Statu Ecclesiastico, deputetur Curator a Capite Tribunalis, unus ex Procuratoribus de Collegio, in singulis actibus legitime citandus.

Curator teneatur opponere, appellare, & prosequi appellationem usque ad secundum judicatum inclusive.

Eidem satisfiat ex fructibus L. M. seu Offic. Vacab. cum privilegio prioritatis &c., vel ex bonis instantis pro deletionem manu regia.

Præscribitur modus exequendi citationes personales interesse habentium, sub pœna nullitatis Mandati.

Contravenientes ju-

Administrato-

Quomodo deleri possit Vinculū Depositi, aut Investimentum communitati.

Vincula deleri, aut Detractiones concedi nequeant, nisi causa cognita, & citatis omnibus interesse habentibus.

Omnes substituti etiam remotissimi, & interesse habentes, si domicilium habeant in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, citentur personaliter.

Descendentes illius, qui petit deletionem, &

1744. dices, Administratores &c. sub- jiciuntur refectioni damnorum, & interesse principaliter & in solidum.

V. Qui, quomodo, & quando interponere possint Decreta Jurisdictionis voluntariae in Urbe & Statu Ecclesiastico.

Provide leges circa Contractus, & obligationes Mulierum & Minorum non servatae.

Nulli Judici aut Officiali, nisi sit Juris Doctor, licet interponere Decreta.

Ubi desit Judex Laicus Juris Doctor, recurratur ad Ordinarium Ecclesiasticum.

In Urbe id non liceat, nisi Judicibus Ordinariis

Administratores, Officiales, & Depositarii, necnon Cursores, & Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, & dispositionem hujus Nostrae Constitutionis: Si quis enim ei ausu temerario contraire praesumpserit, sciat se absque ulla spe veniae, vel indulgentiae, ultra indignationem Nostram, penam quoque reductionis in pristinum, ac refectionis omnium damnorum, & interesse, non in subsidium, sed principaliter, & in solidum cum iis, qui praedictorum vinculorum deletionem, seu cassationem indebitè obtinuerint, ipso facto, atque ipso jure incursum fore.

§. 46. Reliquum est, ut aliqua etiam opportune statuamus pro recto usu voluntariae Jurisdictionis in hac Alma Urbe, & Statu nostro Ecclesiastico exercendae. Quamvis enim in praedicta Urbe, & plerisque aliis ejusdem Status Nostri Ecclesiastici Civitatibus, Terris, Castris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, scitè prudenterque statutum sit, ne aliter Mulieres, & Minores, maxime verò Impuberes seu Pupilli, valide contrahere sive obligari possint, quam certis praescriptisque adhibitis solemnitatibus, & praesertim quod causa contrahendi, vel distrahendi in scriptis Judici exprimatur; isque, causa hujusmodi plene cognita, & verificata, super Contractu, seu Distractu, vel alia quacumque obligatione, Decretum, & auctoritatem suam specialiter interponat: Quia tamen experientia compertum est, nonnullos Judices, aut nullà prorsus, aut leviori tantum negotii causaque cognitione praemissa, facile nimium indulgere postulatis eorum, qui aliena sexus simplicitate, vel aetatis imbecillitate, contra jus & aequum abutuntur; atque hinc Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui sub cura, & protectione Principis speciali quadam ratione constituti sunt, nullà ipsorum culpà, damna gravissima irrogari.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter consulatur consulatur, volumus in primis, ut in posterum nulli ex Gubernatoribus, Pratoribus, Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Terrarum, Oppidorum, Castrorum, & Locorum Status Nostri Ecclesiastici, & praesertim Baronialium, regimen, aut publicum in eisdem munus & officium exercent, Decretum aliquod voluntariae Jurisdictionis interponere liceat in Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impuberum, nisi Laurea Doctorali in aliqua publica, & approbata studiorum Universitate fuerint insigniti, & super hoc in Cancellaria sive actis illius Civitatis, Terrae, sive Locis, publicum & legale documentum intra Mensem a die publicationis hujus nostrae Constitutionis computandum; & respectivè, qui in futurum deputabuntur, in principio sui Magistratus, coram Notario & Testibus in forma legitima deposuerunt: Aliàs decreta ab ipsis interposita nullius sint roboris & momenti, & ipse Judex penam infamiae & perpetuae inhabilitatis ad quacumque Officia, & Magistratus, aliasque etiam Corporis afflictivas arbitrio nostro infligendas, ipso jure incurrat: Sublata quavis consuetudine in contrarium. Ne autem in humilibus Oppidis, seu Locis, propterea quod ibi Praetor aut alius Officialis Laurea Doctorali sit destitutus, Mulieres, Minores, vel Impuberes contrahere vel distrahere pro ipsorum indigentia penitus impediantur; volumus eo casu, constituimus, & mandamus, ut pro necessaria Decreti interpositione, ad Episcopum, vel alium ejusdem Locis seu Oppidi Ordinarium Ecclesiasticum, sive ad illius Vicarium Generalem recurratur, etiam si agatur de Bonis laicalibus & inter mere Laicos.

§. 48. In Urbe verò nulli posthac liceat quacumque auctoritate, & quibuscumque Privilegiis etiam Nostri, & Romanorum Pontificum

Praedecessorum Nostrorum sub quacumque forma concessis suffulto, Decreta voluntariae Jurisdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, & Mulierum interponere, praeterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejusmodi per se ipsos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejusque Vicegerenti, & Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori similiter Urbis, & ejus Locumtenenti in Civilibus: Auditori Generali Caesarum Camerae Nostrae Apostolicae, & duobus ejusdem Locumtenentibus in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duobus ejus Collateralibus: Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Consistorialium assumi solitum, volumus, & ipsum quoque Decreta ejusmodi, sicuti haecenus observari consuevit, interponere posse, sed tamen pro solis Pauperibus, & Domi suae tantum, vel in Carceribus, si inibi contractum celebrari contingat, & omnino gratis, itaut nec etiam a spontè dantibus aliquid exigere ut recipere possit: Nos enim pro effectu praemissorum quascumque concessionem favore aliorum factas, & quacumque Indulta, & Privilegia etiam Nostrae, & Nostrorum Praedecessorum, etiamsi speciali, & individua mentione indigerent, totiusque eorum tenor pro sufficienti derogatione praesentibus inferendus esset, revocamus, & annullamus, ac pro nullis, & irritis, & nunquam concessis haberi volumus & mandamus.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, praeter alias solemnitates, justa quoque causa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, & mandamus, ut Judices praedicti tam Ecclesiastici, quam Saeculares, quibus, ut supra, sive in Urbe, sive extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actualem Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, sive unam, sive plures, propter quas contractus, sive distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnosus.

§. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur, cum quibus juribus, & scripturis sive publicis sive privatis, Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distinctè & singillatim enunciando, quoad jura vel instrumenta publica, cujuslibet eorum diem, mensem, annum, & Notarium: Quo verò ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumento per Notarium originaliter inferi, atque alligari.

§. 51. Ac tertio denum, non solum jura, & scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, & considerare teneantur, soluta a Contrahentibus pro transportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum: sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, & majori, qua potuerunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis & molestiarum eximimus & liberamus: Ita è contrario, quatenus Judex & respectivè Notarius in aliquo praemissorum defecerint, idest Judex vel certam & specialem causam exprimere, vel jura & scripturas illam verificantia distinctè, ut supra, enunciare, vel super illorum recognitione & examine juramentum proprium interponere; Notarius verò

1744. quarum Majorum Tribunalium, & quidem per se ipsos.

Item Advocato Pauperum, Domi suae, vel in Carceribus, & gratis.

Causa utilitatis Contractus vel obligationis exprimitur in Instrumento.

Item jura & scripturae, ex quibus evincitur hujusmodi utilitas.

Et juramentum super viura eorumdem jurium.

Non servata praescripta forma, contravenientes teneantur de damnis & interesse in solidum & principaliter.

scripturas

scripturas illas, quæ numero privatarum accensentur, inferere, & colligare, prætermiserint; damna omnia & interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directè, & infolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, refarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso nulla, & irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censetur.

§. 53. Decernentes eandem præsentem Litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, præminentia, vel dignitatis, seu aliis specificis, & individua mentione & expressione digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quocumque modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in contrarium revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiens oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratia remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuò validas, firmas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari.

§. 54. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præminentia, aut potestate fungentes & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate, iudicari, & definiti debere, irritum quoque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 55. Non obstantibus omnibus & singulis præmissis, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellaria Apostolica Regula, de jure quesito non tollendo, necnon aliis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostræ, dictorumque Tribunalium, omniumque & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis statutis, ac usibus, styliis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis aliis in suo robore permansuris, amplissimè, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, duodecimo

Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

Altare à Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio Nostro Johanni Portugallia, & Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DILECTUS Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militia Ordinis JESU-CHRISTI Commendator negotiis Majestatis Tuæ apud Sanctam Sedem præpositus sapissimè Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Ecclesiâ, quæ in Civitate istâ Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata est: Primam totius rei formam cartâ exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis, nempe opera five ex marmore, five ex ære ducenda, aptissimas & elegantes gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinnè tessellato, quibus omnibus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifices sedulam modò impendunt industriam, & quæ Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promissimus, antequam Lisbonam transvehantur. Postremò idem Commendator Sampajus Nobis exposuit, gratissimum fore Majestati Tuæ, si, perfectò jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod superius inuimus, ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus. Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuæ, quæ Dei cultum augere semper expetit, & simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ullâ hæsitacione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem suscipere in Ecclesiâ Sancti Antonii, quæ ad Lusitanos pertinet, die decimaquintâ mensis Decembris anni proximè elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur, Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincetium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicæ Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui præcedenti vespere sacras Reliquias exponeret; & re integre peractâ, juxta leges, quæ à sacris Ritualibus præscribuntur, Nos postera die solemnè indicto comitatu ad eandem Ecclesiam Sancti Antonii venimus, eamque splendide magnificèque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiæ liminibus adfuerunt. Post hæc initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissimè collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, sinem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ à Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos

CXVI.

Lusitanie Regis pietas in augendo Ecclesiarum cultu.

Altare ipsius jussu Romæ extructum, à Pontifice consecratum.

ipfi

Et obligatio Mulieris &c. irrita remaneat.

VI. Clausula præservativa.

Aliter iudicari prohibetur: cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque expressè derogatur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 21. Dec. 1745.